

Giới thiệu Nhóc Đau... Vì Tôi U'?

Truyện Teen - Nhóc Đau... Vì Tôi U' Nói về một Một tình yêu đẹp bị lãng quên...

Một tình yêu thâm kín không được đáp trả...

Một nỗi nhớ vô hình đến chết người...

Một ký ức bị bỏ quên...

Một nỗi đau đầy tha thiết...

"Thứ lỗi cho anh, em nhé! Chỉ cần em trở lại thôi... Anh sẽ quan tâm em nhiều hơn. Chỉ cần em còn sống, anh sẽ mãi tìm em... Chỉ cần em còn yêu anh, anh sẽ không buông tay em nữa... Nhóc vẫn ổn mà đúng không em?"

" Ngốc à, em ngốc lắm. Em đang ở đâu bên ngoài dòng người ấy đúng không? Em về đi nhé, không yêu anh cũng được, em làm anh đau cũng được... Nhưng xin em... Đừng biến mất, Vì cậu ấy cần em.. "

Là truyện online đáng để đọc lắm đấy, các bạn cùng khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U'?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1

- Anh không nhớ ra em thật sao ? Anh không nhớ rằng mình đã từng yêu nhau hay sao ? - Cô như nất lên từng câu, giọng nói nghẹn lại, ngược đôi mắt mọng nước của mình lên nhìn thẳng vào đôi mắt của anh như mong chờ một điều nhỏ nhoi nào đó.

Bầu không khí trở nên tĩnh mịch, yên lặng đến bất ngờ. Một lúc sau, chàng trai ấy lên tiếng.

- Tôi... Tôi bị mất trí nhớ từ năm tháng trước, sau khi tỉnh lại đến giờ, tôi không nhớ bất cứ điều gì cả. Cô hiểu tôi chứ? Hơn nữa bây giờ tôi đã có tình cảm với người khác rồi, nếu điều cô nói là thật thì mong cô hãy từ bỏ.- Anh lạnh lùng nói rồi bước đi thẳng, bỏ lại cô và chỉ cô thôi.

Từ bỏ sao? Cô không làm được, cô không cao thượng đến thế. Anh đã thay đổi rồi, bây giờ cô chỉ muốn khóc nất lên để anh chạy đến, vang đôi tay rộng lớn của mình và nói với cô, rằng " Anh xin lỗi, nhóc đừng khóc nữa, anh sai rồi. " Nhưng cô biết, bây giờ nếu cô mà có khóc đến thế nào thì người con trai ấy cũng chẳng thể quay lại, vì anh ta... đã thay đổi rồi, anh ta không còn nhớ cô là ai, anh ta đã lấy đi Lâm của cô, và cô có nhiệm vụ phải lấy Lâm trở về.

- Bào Lâm ! Em sẽ làm anh yêu lại như lúc ấy, em hứa đó.- Giọng nói cô có thứ gì đó như rằng cô đã chắc chắn mình sẽ thực hiện nó bằng mọi giá.

Nhưng ...bóng dáng của anh cứ mãi khuất xa dần rồi biến mất khỏi một vật cản...

* * *

Thế là cô chính thức được nhận vào công ty của anh với chức vụ "Thư ký tạm thời", cụ thể là anh thư ký trước của anh xin nghỉ một thời gian để giải quyết chuyện gia đình, nên cô được nhận vì có tài năng, không uống công cô đã hoàn thành khoá học đầu tại Mỹ.

Hí hủ đi vào phòng làm việc của anh mà không gõ cửa. Thế nhưng nụ cười trên môi cô tắc ngắt khi thấy anh đang chăm chú nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nơi có một cô gái xinh đẹp đang làm việc rất chăm chú. Và tức nhiên, cô gái ấy chẳng thể biết được chuyện đó vì cửa sổ ấy được thiết kế rất đặc biệt, chỉ có thể nhìn thấy từ phía trong ra ngoài.

- Anh thích chị ấy lắm à ?- Cô nhón chân nhìn theo phía người con gái xinh đẹp mà không kém phần lộng lẫy ấy.

- Điều này không liên quan đến cô.- Anh lạnh lùng nói rồi dời ánh mắt chăm chú của mình cho cô gái kia.

Đôi mắt cô hơi hép lại, cô như đang suy nghĩ về việc gì đó, rồi lên tiếng.

- Giám đốc à , không ngờ anh lại nhất đến vậy, tỏ tình đi, có thể cô ấy cũng đang đợi anh đó.- Cô cất lời như rằng cô đang cười nhưng ai đâu nào biết,

tím cô như bị ai đó bóp nghẹn.

- Chẳng phải cô nói rằng cô và tôi đã từng yêu nhau mà. Sao tự dưng lại hàn ghép cho tôi vậy?- Anh nheo mắt, vẻ mặt khó hiểu.

- Em cũng không biết nữa...

Cô đối nhưng rồi chuỗi ký ức bắt đầu hiện lên.

...

Ký ức mình em còn nhớ

- Anh à, nếu một ngày em yêu một người khác thì anh sẽ làm gì ? -Cô hỏi nhỏ khi đang nằm trong vòng tay ấm áp của anh.

- Chúc phúc cho hai người.

Cô nhăn đôi mày nhỏ nhắn của mình tỏ vẻ buồn bực.- Anh không giành lại sao?

- Nhóc à, nếu em được hạnh phúc thì anh có thể làm bất cứ điều gì em muốn.

Giọng nói ấy sao nhẹ nhàng và êm ái đến thế. Người con trai trước mặt đã yêu cô như thế nào? Nhiều hơn cả cô yêu anh luôn sao? Đôi mắt rưng rưng, cô tiếp tục hỏi.

- Nếu không hạnh phúc thì sao?

Chàng trai ấy đôi mắt vẫn nhắm, khuôn mặt hoàn hảo cùng đôi môi nở một nụ cười nhẹ. - Sẽ bắt em về và... không cho đi lang thang để người khác dòm ngó nữa.- Theo sau lời nói, anh vòng tay qua eo cô, thì thầm. - Vừa ý em rồi chứ, nhóc?

Cô vùi đầu vào lòng anh, tận hưởng một tia ấm lan ra nơi góc của trái tim.

...

- Đi làm việc của mình đi, đừng quan tâm đến tôi nữa.

Lạnh, lạnh quá, cô tự hỏi sao anh lại lạnh nhạt với cô như thế? Anh của ngày trước đã yêu cô đâu mất rồi?

- Vâng, anh xem giúp em bản tài liệu này với.- Cô đưa cho anh xấp tài liệu, vì cô là thư ký của anh.

- Để đó đi.

Cô theo lời anh để xấp tài liệu xuống rồi ra ngoài, thờ nhẹ một cái, xem ra cô nên bắt đầu "theo đuôi" anh rồi.

Reng reng

Chuông tan làm vừa reo cũng là tiếng chuông điện theo cô reo vang. Lục tìm điện thoại rồi cô trả lời ngay tích khắc.

- Alo

-" Thế nào rồi cô? Anh nghe nói em mới về nước."- Tiếng của anh Dương, là một cảnh sát trẻ cũng là một điệp viên thuộc dạng chuyên nghiệp.

- Dạ, em vừa mới về nên chưa kịp gọi cho anh. Mọi người đều khỏe chứ ạ?

-" Vẫn khỏe, mà em đang ở đâu thế ? Đến chỗ cũ nha, anh có việc muốn nhờ em "- Giọng anh có chút nghiêm nghị.

- Dạ được anh, em qua liền luôn đây.

* * *

Vì kẹt xe nên cô đến nơi 15 phút sau đó, đôi chân bước nhẹ nhàng vào một tiệm nước được trang trí theo phong cách Châu Âu. Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên làm cho người khác có cảm giác như là muốn buông bỏ hết âu lo mà thả mình theo dòng nhạc vậy, nơi đây vẫn không mấy thay đổi.

- Ngại quá, để anh đợi rồi.- Cô mỉm cười, làm trái tim ai đó lỡ nhịp, cô có biết anh nhớ cô thế nào không? Anh giờ đây chỉ muốn ôm chăm lấy cô thôi.

- Thôi đi cô, anh đây hiểu cô quá mà.- Anh Dương nở một nụ cười mê hồn. Chẳng uống công các cô nhân viên đặt cho anh một tên gọi "Giám đốc phong nhà" thật lạ và độc đáo.

- Hi, mà chuyện quan trọng gì vậy anh?

- Anh vừa nhận nhiệm vụ mới đó, em hứng thú không?- Anh Dương nói nhưng lại hơi khựng lại. - Anh quên mất, em đã giải nghệ rồi mà...

- Em... - Cô cũng không biết phải trả lời sao nữa.

- Ừ mà nghe anh nói nè, đây là nhiệm vụ bắt bẫy mafia "Hắc Bạch" mà em đã muốn nhận đó, đến bây giờ ở trên mới giao cho anh, nếu em thấy hứng thú thì đi cùng anh.- Giọng của vị cảnh sát điển trai nhẹ nhàng.

- Dạ, cho em suy nghĩ đã. -Cô cười cười, cô muốn xin phép một người trước đã.- Mà khi nào thực hiện vậy anh ?

- Thời gian còn hơi ngắn, khoảng là tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu theo dõi.

Cô hơi thờ dãi một cái. Tiếp đó là cuộc trò chuyện về tình hình của hai người.

* * *

Hôm sau, chỉ đợi tới công ty thôi thì cô nhanh chóng đến phòng làm việc của anh. Cô bước lên tầng cao nhất của công ty, đó là phòng làm việc của anh.

- Anh à, em nhận nhiệm vụ được không? - Cô đi vào cửa mà quên bèn đi phản gõ.

- Cô nhận cái gì thì thôi không quan tâm, nhưng cô có biết thế nào là lễ với chả nghi không thế? Vào mà không biết gõ cửa à?- Anh nói gần như quát. Cô cảm thấy sóng mũi cay cay, anh đã bao giờ lớn tiếng đâu chứ.

- Được rồi, em xin lỗi.- Cô nói rồi đi ra ngoài phía cánh cửa.

- Cô làm cái gì đó?- Anh nhìn cô, đầy ngạc nhiên.

- Em gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

- Em vào được chưa?

Anh nhìn cô như nhìn sinh vật lạ.

- Vào đi.- khẽ lắc đầu vì hành động vừa rồi của cô.

- Em nhận nhiệm vụ được chứ? - Giọng cô nhỏ nhẹ.

- Chuyện đó là của cô, tôi cần lo à?

Phũ phàng quá.

- Coi như là anh cho nha. - Cô mỉm cười đắc ý, tự cho rằng anh đang quan tâm nhưng lại giả vờ. Lúc trước, cô xin mãi mà anh vẫn không cho.

Anh chẳng nhìn cô lấy một cái, nhưng anh cảm giác như khó chịu lắm, như anh chẳng muốn cô nhận vậy, mà nhiệm vụ cô nói là gì anh cũng chẳng hiểu.

- Cô ra được rồi. - Anh nhìn ra phía cửa. Đôi tay vẫn ở trên bàn phím.

- Xi, không cần anh đuổi đâu, em đi liền đây ? - Cô nói rồi bước ra với điệu bộ thích thú, đôi mắt híp đi vì mỉm cười tươi quá. Đến lúc đó thì anh mới ngẩng đầu lên, thực ra lúc ấy, anh đã yêu cô thật sao?

* * *

Tối đến, cô cứ chẳng chợp mắt, thế rồi cô mở điện thoại ra.

- Anh ngủ chưa?

Cô nhắn tin cho anh, đợi mãi mới thấy phản hồi.

- Ai cho cô số của tôi ?

Chỉ là tin nhắn thôi mà cũng phát ra chất khí lạnh rồi.

- Đâu cần ai nói, em thuộc lòng luôn mà.

- Cô phiền thật.

- Vâng, anh nghe đây, Châu Hoàng Trâm Anh này sẽ chính thức theo đuổi Trần Vương Bảo Lâm anh. Được rồi, anh ngủ ngon nhé, yêu anh.

Cô bước bình nhàn. Vui mình vào kế hoạch của mình. Cho đến khi cô thiếp đi lúc nào không hay. Nhưng sau đó là một giấc mơ, nhưng không là giấc mơ, đó là ký ức mà ai đó đã quên mất đi... Vài giọt nước mặn đã thấm khuôn mặt xinh xắn.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 2

Thảm thoát đã hết một tuần rồi, cô cùng các anh trong nhóm thảo luận về nhiệm vụ tóm gọn băng Hắc Bạch khét tiếng ở Sài Thành này, anh Dương với chất vụng về sơ lược về việc hành động.

- Kế hoạch bây giờ sẽ được chia ra thành ba phần. (A) chúng ta sẽ tìm ra nơi bọn chúng tụ họp, đồng thời tìm ra địa điểm nơi mà họ chuyển hàng lậu. (B) là tiếp cận, một thành viên trong nhóm chúng ta sẽ đột nhập vào nơi địa bàn và lấy thông tin chi tiết. Và (C) thu thập tất cả các chi tiết rồi tập hợp các đồng chí bên cơ quan và chúng ta... Bộp - Anh Dương vỗ tay một cái rồi tiếp tục nói. - Tóm gọn chúng. Một số điện thoại lạ vừa gọi đến cho chúng ta vào tối hôm qua, cậu ấy nói bằng nhóm Hắc Bạch sẽ có một cuộc bàn thảo lớn tại một nhà hàng kín đáo tại thành phố vào thứ 5 tuần này. - Ngừng một lúc, anh nói. - Và cũng có thể đây là một cuộc thông báo giả, tôi đã cho người điều tra người gọi nhưng, bên ấy nói là người gọi sử dụng số ma, và không còn tín hiệu nữa, các cậu nghĩ sao? - Anh Dương nhẹ nhàng sơ lược về tình hình.

Bầu không khí trở nên im bặt, mỗi người lặng lẽ với suy nghĩ của riêng mình. Thế rồi, anh Tuấn, một trong năm thành viên của nhóm lên tiếng.

- Tôi nghĩ mình nên nghe lại một lần nữa về cuộc đối thoại này.

Tất cả mọi người đều có vẻ tán thành nên anh Phong đi đến cái máy đã được ghi âm lại giọng nói rõ ràng trong cuộc đối thoại.

...

- Alo, chúng tôi ở bên bộ phận an ninh, chúng tôi có thể giúp gì cho bạn? - Giọng anh cảnh sát trực về đêm vừa nháp vừa nghe máy.

- Hợp mặt của Hắc Bạch, tại XX, thứ 5, 7 giờ tối. - Giọng nói đầu dây bên kia đứt khoát, chất khí lạnh xuyên đến người nghe, anh cảnh sát khẽ rung mình, chưa kịp trả lời chỉ còn lại ba tiếng.

Bíp bíp bíp

...

- Giọng nói này...- Các hot-boys chắc cũng đoán được là của ai. Lại còn vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, không ai khác nữa mà chính là cậu ấy.

- Các anh biết được gì rồi à? - Cô nhìn, đầy ngạc nhiên.

Do ngồi gần nên anh Nguyễn Phong với tay cốc vào đầu cô nhẹ một cái, tiện tay nên anh trả thù riêng, ai biểu em gái của anh cứ mãi bắt nạt anh cơ chứ. Hành vi nhỏ nhặt ấy đã lọt vào mắt của một người. Anh Dương nhìn anh ngậm ngùi, trong lòng xót xa.

- Ủ, tui anh biết là ai rồi, chuẩn bị đề thứ 5 hành động thôi, haha, may mắn thật. - Anh Phong dễ thương rồi mà còn dễ thương hơn khi cười, cũng may là không có cô gái nào không thì cũng tội cho cô ấy. Còn cô thì đã quen rồi, lúc mới vào nhóm cô đã bị mất không ít máu mủi cho mấy hot-boy này.

- OK, theo ý tôi là thế này, chúng ta sẽ tập hợp tại quán và, thế này, thế này,...- Minh Tuấn góp ý kiến.

- Được đó, đúng là thông minh có khác. - Cô nháy mắt nhìn anh. Anh Tuấn vẹo má nó một cái, mấy anh chàng này thật là cơ hội, cô đâu có bắt nạt họ đâu mà sao...

- Á, đau... - Mắt cô hăng lên tia lửa, cầm tay của anh Tuấn lên, dồn hết sức mà...cắn.

- Trời ơi, đứt lia miếng thịt anh ra luôn rồi này Trâm Anh, em hung dữ quá đấy. - Anh Tuấn suýt xoa cánh tay của mình, in hình dấu răng đẹp và đều của cô vài phút trước.

- Hung dữ à?- Cầm tay kia và chuẩn bị...

- Ấy nè nè, em hiền thế mà ai dám nói thế nhỉ? - Anh Tuấn giật lại, liếc mắt nhìn anh Nguyễn Phong đang ngồi yên lặng này giờ, anh làm gì dám hó hé, ơ cái chi mà khi cô CẮN tên Tuấn mà lòng anh chịu không nổi bật cười thành tiếng. Chết rồi...

- Anh sao thế? Bất đồng việc gì sao?- Cô nhủ mải.- Đúng nhì, khi này anh mới cốc vào đầu của em mà, xem ra vẫn còn DẤU này.

Theo sau là hành động, cô néo cánh tay của anh Phong một cái rồi đau. Anh Tuấn bịt miệng Nguyễn Phong lại.

- Ú ớ ú ớ.

Xem ra cô cũng không phải dạng vừa đâu, bắt nạt hai anh ấy chỉ có một mình cô thôi. Anh Dương yên lặng mà ngồi mồm mồm không phát ra tiếng động, thế rồi anh lên tiếng giải cứu hai đứa bạn thân của mình.

- À hem, xem như kế hoạch A là như vậy, còn kế hoạch B, ai sẽ tiếp cận vào địa bàn của họ đây? - Mọi người tập trung trở lại, hai anh hot-boy tội nghiệp thăm cảm ơn, không thì chết mất.

- Để em đi. - Cô lên tiếng, mặt nghiêm lại.

- Nếu vậy thì nguy hiểm lắm. - Ba anh cùng đồng thanh, nhất định không cho.

- Đúng đó, nguy hiểm lắm, em không cần phải liều mạng đâu cô à. - Anh Dương nghĩ cô chỉ nói đùa.

- Em làm được mà, mọi khả năng của em mọi người cũng biết, với lại đây cũng là nhiệm vụ cuối rồi, cho em đạt thành tích cho mọi người xem. - Cô cương quyết.

- Anh không đồng ý, anh cần em giúp nhưng là việc khác, em đừng có mà mạo hiểm. - Anh Dương cũng cương quyết không kém.

- Em hứa là sẽ an toàn mà, anh không tin tưởng em sao?

- Vấn đề không phải là tin hay không. Dù gì đi nữa anh cũng không đồng ý. - Anh Tuấn nói dứt khoát.

- Thế đâu công bằng. - Cô cố gắng cãi lại. - Bóc thăm nhé, ai trúng thì được chọn vậy.

Nói xong cô lấy ra một cái keo mà mọi người hay dùng để bóc thăm, trong đó có tất cả các tên của thành viên trong nhóm.

-Ồ, cũng được.- Các anh chỉ sợ là bóc chúng tên cô thôi.

- Anh bóc cho nhé. - Anh Phong lấy ra một cái phiếu nhỏ rồi mở ra đọc. Khuôn mặt điển trai của anh có chút thay đổi, thế nên mọi người mới với tay xem là ai, trong giây phút này, ngoài cô ra ai cũng chỉ mong là không phải cô.

"Trần Vương Bảo Lâm"

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi. Anh Dương thấy vậy nên liền tay bóc một miếng khác.

"Vũ Hoàng Nguyên Phong"

- Là cậu đó Phong.

Về mặt cô buồn, cô thực sự rất muốn nhận mà các anh không cho. Anh Dương nói, không ai phản ứng lại vì mọi người đều biết, việc này với anh Phong là không thành vấn đề mà.

- Tan họp tại đây.

Mọi người kéo nhau đi ăn, bàn chuyện rom rã, cơ mà rom rã nhất là việc hai anh Tuấn và Phong giành với cô, chọn ai không chọn mà chọn trúng... Chị hai, mấy cô gái ngồi cạnh đó mà không khỏi ghen tị, một số đã bị cười đến sặc sụa ho hết cả đồ ăn ra ngoài.

* * *

Tiệc vui nào rồi cũng tàn, anh Dương chở cô về, vừa lên xe, anh nói.

- Anh biết về em và Bảo Lâm, anh biết em buồn nhưng cũng không cần lấy sinh mạng ra để đùa đâu.- Giọng anh buồn buồn.

- Em không phải vì thế đâu, em thực sự muốn lãnh nhiệm vụ đó mà. - Cô mỉm cười rồi nhìn ra phía cửa sổ.

Suốt trận đường đi chẳng ai nói với ai một câu. Cho đến khi tới nhà thì anh qua cô, cô gái nhỏ của anh đã ngủ mất tiêu rồi. Nhẹ nhàng bế cô vào nhà, lên tận phòng, đắp chăn cho cô, anh nhìn cô đau xót.

Lúc này thì anh nói nhỏ nhẹ, lời nói bay theo gió.

- Ngốc, tôi ở đây nè, gần lắm em quay lại nhìn tôi đi.

Giọng anh Dương buồn lắm, cô không hiểu được tình anh.

* * *

Ánh mặt trời từ từ lên cao, từng tia nắng thấp thỏm chiếu thẳng vào khuôn mặt xinh xắn của cô. Khẽ nheo đôi lông mi yêu kiều của mình lại, cô nhăn nhó vung vai. Bước nhẹ vào phòng vệ sinh cá nhân xong thì cô mở hộp tủ đầy áo quần với nhiều màu sắc. Cứ như là thiên đường quần áo vậy, một cái shop ngoài chợ cộng lại cũng không to như thế này. Chọn một cái cô thích nhất, rồi thay và đi xuống lầu.

- Bà ơi, cháu không ăn sáng ở nhà đâu ạ, cháu có việc nên ăn sáng ở ngoài luôn nhé. - Cô nói nhỏ nhẹ với bà Trương, quản gia của cô.

-Ừ, cháu nhớ ăn sáng đó, bỏ bữa là sẽ bệnh đấy. - Ánh mắt bà Trương dịu dàng nhìn cô chủ của mình khuất xa. - Già này lo lắng cho cô đến khi nào đây? Lớn thế rồi mà còn cứ trẻ con thì làm sao mà lớn được. - Bà Trương thở dài, bà chỉ sợ sức khỏe mình không tốt mà đi bất cứ khi nào, tiểu thư của bà ai sẽ lo đây?

* * *

Cô hăng hái đi vào phòng anh, vẫn cái tật... Không Gõ Cửa...

Đập vào mắt cô là... Cô quỳ xuống, lòng đau như bị xé nát, nước mắt tuôn rơi nhưng cô không thể để mình phát ra bất cứ tiếng động nào. Kiểm lòng lại, cô bước ra ngoài, xin nghỉ luôn hôm nay...

The Blue Heart

Cấm sao chép mọi hình thức

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau...* *Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 3

Cô đau lòng đến nỗi không ý thức được mình sẽ đi đâu, đôi chân cứ mãi bước rồi lại bước, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước mà cứ như không. Dòng người đi lại tấp nập hơn, phía kia công viên là những cụ già uyển chuyển với bài thể thao buổi sáng. Phía sau dãy cây xanh, các cô chú nhân công đang đội chuyển xe buýt, có mấy người còn tranh thủ ăn nhanh ổ bánh mì đang cầm trên tay vì gấp gáp. Những cô cậu bé với vẻ mặt hân hoan cùng bố mẹ đến trường. Do giờ cao điểm nên tiếng xe máy một ồn ào đôi chút. Những ly cà phê vỉa hè thơm ngát khiến mọi người thêm buồn. Nhưng tất cả đối với cô là nhạt nhẽo, vô vị và không màu sắc. Cô như muốn buông xuôi tất cả, mọi thứ đã không còn nữa, mất rồi, tất cả đã mất rồi. Cô cứ bước, bỗng một tiếng "bật" vang nhẹ lên, cô không rõ là mình vừa mới đụng phải ai nữa, cô lạnh lùng nói ai chứ "xin lỗi" rồi tiếp tục bước tiếp. Nhưng người vừa bị đụng trúng dường như không muốn buông tha cho cô.

- Chị ơi, chị không sao chứ?- Cô gái trẻ nhìn cô với vẻ đầy quan tâm.

Cô không muốn trả lời, cô chẳng buồn mở miệng nhưng vì phép lịch sự, cô đáp nhẹ nhàng.

- Cảm ơn, tôi không sao.- Theo lời nói, cô bước càng nhanh để cô ấy không tra hỏi gì thêm nữa.

* * *

- Dừng xe! - chàng trai nói nhanh khi chiếc xe vừa lướt qua một ai đó, có lẽ rất thân quen với anh.

Theo lời lệnh, anh tài xế riêng đã nhanh chóng tấp vào lề đường trong tích tắc.

- Anh lái xe về đi, nói với cô thư ký dời hết các cuộc hẹn ngày hôm nay cho tôi.- chàng trai ấy phóng nhanh ra phía công viên mà chỉ để lại một câu nói.

Anh chạy nhanh về phía một cô gái với vẻ mặt vô cảm không định được hướng đi của mình, anh không gọi cô nhưng đôi chân của anh đi theo sau cô từng bước, anh lặng lẽ bước theo cô. Cho đến khi cô dừng lại, phía trước của cô là một bức tường rộng và cao. Bây giờ nước mắt của cô bắt đầu thi nhau tuôn trào, cô không biết mình sẽ đi đâu cả, cô không biết mình nên phải làm gì, ai đó giúp cô ra khỏi đây được không? Ai đó giúp cô quên sạch những gì vừa xảy ra được chứ? Không ai cả, không ai cả...

Từng tiếng nấc nghẹn của cô bắt đầu lớn hơn, cô kiểm không nổi, sự thật thì cô không thể kiểm được nữa, cô vẫn chưa bắt đầu mà cái gì đó đã làm cô phải kết thúc. Tại sao chứ, cô đáng bị như vậy sao?

Dường như ai đó kéo cô vào lòng và ôm thật chặt.

- Khóc đi em gái, có anh ở đây rồi, không ai dám làm bất nạt em đâu.- Là Minh Tuấn, người đã theo cô từ khi nãy và đến bây giờ.

Chỉ cần có thể, cô càng khóc to hơn, bao nhiêu nỗi buồn, nỗi nhớ, tất cả như dồn hết vào tiếng khóc của cô. Khuôn mặt của cô vùi vào vai Minh Tuấn, cô cứ thế mà khóc.

Một lúc sau, tiếng khóc của cô nhỏ lại rồi tan biến, cô nói trong tiếng khút khít.

- Anh à, em đói.- Cô gái này, vừa mới khi nãy còn khóc om xòm, mà bây giờ đã than đói rồi.

- Được rồi, mình đi ăn sáng nhé.- Minh Tuấn mỉm cười, anh đang tự hỏi rằng ai đã làm cho cô em gái của mình đến nông nỗi này, kẻ đó chắc cũng xem cuộc sống này quá nhạt nhẽo rồi.

* * *

Sau khi đã giải quyết xong cái bụng đói meo vì chưa ăn sáng của mình, cô cùng Minh Tuấn đi đến một quán kem mà cô rất thích. The Queen là một tiệm kem nổi tiếng của thành phố, chủ tiệm là người Châu Âu, ông mở rất nhiều chi nhánh trong và ngoài nước, và nơi họ sắp tới đây là một trong những chi nhánh của ông trên đất nước Việt này. Vì ông là người Châu Âu nên cách trang trí của tiệm rất ư là Châu Âu, khi đẩy cửa vào, một luồng không khí mát mẽ làm cho người khác muốn vào ngay để tránh những tia nắng rả rức bên ngoài. Hai người vào chọn kem, đi đến quầy vài bước thôi thì hàng loạt các loại kem như hiện ra trước mắt, đầy màu sắc, đầy mùi vị.

- Anh chị chọn kem gì ạ?- Cô nhân viên hỏi rồi mỉm cười, nhưng đôi mắt cứ dán miết vào Minh Tuấn, một trong bốn chàng hot-boy rất có sức hút.

- Bạn cho mình một cái thuyền nhé.- Cô nói rồi mỉm cười.

Khi đi đến tiệm này, mọi người có thể chọn cho mình một cây kem với phần dưới là bánh kẹp, thuyền, hay chỉ đơn thuần là bánh. Ở trong một cái thuyền, ta có thể chọn ba loại kem với ba mùi khác nhau, phía dưới phần kem là một quả chuối tươi được cắt ở giữa thành hai miếng, phía trên được trang trí bởi kem ngọt, mứt dâu và hai trái cherry xinh xắn.

- Mùi thứ nhất là mùi birthday cake(mùi bánh kem), thứ hai là chocolate mint (sô cô la và bạc hà) và thứ ba là dâu.- Cô nói mà hai mắt cô sáng lên như bóng đèn xe hơi, có lẽ cô quên bèn đi chuyện buồn gì gì đó rồi.

Cô cầm thuyền kem của mình và hí hửng đi lấy khăn giấy và muỗng, còn anh chàng đẹp trai Minh Tuấn đi đến quầy tính tiền, cô nhân viên cứ mãi tra hỏi làm anh phát bực nhưng anh chỉ mỉm cười lịch sự, cho qua.

- Anh sao thế?- Cô hỏi khi thấy khuôn mặt anh không có biểu hiện của vui vẻ.

- Em bỏ anh một mình thế à? Máy cô ấy cứ bu lấy anh mà làm quen...- Minh Tuấn than van.

- Thì anh cứ thử làm quen một ai đi.- Cô nói, miệng vẫn nói, tay vẫn mút kem và ăn.

- Anh chưa tính tới. Um - Cô mút một muỗng kem to đùng, cho tất vào miệng của anh.

- Mà nếu anh thích chị nào rồi anh có còn thương em không?- Cô thắc mắc, giọng có hơi ngọng vì vừa ăn vừa nói.

- Ngốc thế? Em là em gái của anh mà.- Minh Tuấn nói, giật luôn muỗng kem của cô.

- Hừ, sao anh cứ mãi dành ăn với em thế? - Cô lấy muỗng khác, ăn nhanh. Cô cứ ngỡ rằng hôm nay anh có chút thay đổi, ai mà ngờ, vẫn mãi cái tật giành ăn với cô là không thay đổi.

Thế là hai anh em cứ dành nhau ăn, mọi người nhìn vào mà bật cười thành tiếng, họ cứ như là một đôi vậy, ai nấy nhìn vào cũng phải ghen tị.

* * *

Hai người cứ đi chơi mãi mà chẳng biết bầu trời đã tối từ khi nào. Trong ánh đèn đường lấp lánh nơi công viên, người đi đường chỉ thấy một đôi nam nữ như là nổi bật, họ như từ một bức ảnh đi ra vậy. Nơi ấy, một cô gái xinh xinh tựa thiên thần, khoác cho mình một chiếc váy trắng đầy tinh khiết, cô đang yên vị trên tấm lưng rộng lớn của một người con trai, chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt chính chu đã được anh gỡ bỏ ba nút đầu, lộ rõ ra làn da trắng như em bé cùng thân hình săn chắc.

- Có ai như em không? Mãi đi chơi mà không biết mệt là gì.- Minh Tuấn mắng yêu cô em gái đang được anh cõng trên lưng của mình.

- Anh à, chỉ có anh là thương em nhất thôi.- Đôi mắt cô ngấn nước, đôi tay siết chặt.

- Em lại nghĩ về chuyện khi sáng nữa à?- Giọng anh buồn buồn, sao anh thấy thương cho cô em gái nhỏ của mình quá, cô hung hăng cũng được, cô bắt nạt anh cũng được, nhưng anh nào muốn cô buồn, cô thế này giống như là một người khác vậy, yếu đuối, mong manh.

- Em hiểu những gì anh nói khi sáng rồi, nếu đó thực sự là tình yêu của em, nó sẽ mãi mãi là của em. Vì thế, em sẽ không từ bỏ đâu, em sẽ ủng hộ anh ấy, chỉ cần anh ấy vui là được rồi.- Cô nói cho anh những suy nghĩ của cô, cô không giấu bất cứ điều gì cả, tất cả vui buồn cô đều kể cho anh nghe, anh như một người anh trai thực thụ vậy, chiều chuộng như đôi khi lại rất nghiêm khắc.

- Em đã lớn rồi. - Minh Tuấn cười nhẹ, em gái của anh cũng đã biết suy nghĩ một cách chính chắn rồi.

Thế nhưng khi họ đi vào một con đường vắng vẻ thì...

- Bắt chúng lại cho tao.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Dâu... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương 4

- Bắt chúng lại cho tao.- Một tên cướp nói, chắc hẳn hẳn là đại ca. Theo sau đó, nhóm đàn em của hắn bao vây xung quanh của hai người.

Bầu không khí trở nên hồi hộp, khuôn mặt ai nấy cũng đều rất tập trung, đám đàn em của hắn nhìn con mồi của mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Bỗng một trong năm tên ấy bước vào và chuẩn bị tấn công...

Minh Tuấn nhanh nhẹn quay lưng lại, cô cũng nhanh chóng biết mình cần phải làm gì, thật chân phải của mình vào bụng của tên-cướp-can-đam ấy từ phía sau, hần như bị một sức mạnh vô thức làm cho nhào về phía sau một cách nhanh chóng và khó có thể đỡ lại hay tránh né, một thứ chất đỏ từ miệng hần trào ra ngoài, mùi tanh của máu cũng nồng lên sau đó.

Tên thứ hai có vẻ bức xúc, nhào lên cầm lấy chân của cô, da thịt mềm mại lẫn mịn màng như bị đôi tay ấy làm cho dơ bẩn. Đôi tay cô siết chặt vào cổ Minh Tuấn, trong tí khắc, anh quay người lại, đôi tay tạo thành một nắm đấm, nổi tức giận dường như được dồn vào cú đánh ấy. Tên-can-đam-thứ-hai nằm bệt xuống đất, chất lỏng màu đỏ từ mũi tuôn ra không ngớt.

Lần này như rằng không giống hai lần trước, lần này là sự hợp tác của hai tên đứng cầm còn lại. Hai tên ấy cùng nhau xông vào cứ như rằng mình biết võ thuật. Điểm tấn công vẫn là... Cô, chiếc lưng của anh hơi khòm xuống, cô theo nhịp đó mà nhẹ nhàng xoay lưng lại, hai tay đồng thời bám trụ lấy đôi tay của anh từ phía sau. Tình hình giờ đây là anh và cô đan lưng lại với nhau, chỉ có đầu là anh đang trụ cho cô, người đang ở trên không trung, đôi chân của cô cứ như là đang múa vậy, nhẹ nhàng đập thẳng vào vai, ngực của hai tên còn lại.

Và giờ đây, chỉ còn mỗi tên-đại-ca là nguyên-vẹn. Khuôn mặt của hần có chút sợ sệt, nhưng nỗi sợ của hần dường như biến đi mất ngay sau đó. Đôi mắt của hần như hằng lửa khi nhìn thấy đôi mắt thách thức của cô và anh như muốn nói rằng "nhào vô".

- Lũ vô dụng. - Theo sau lời nói, hần ta chọi mạnh điều thuốc trên tay của mình xuống đất, nhẹ nhàng bước chân đi về phía anh và cô đang đứng, nhưng trong lòng dường như đang rất hấp tấp, một nỗi lo lắng đè ép tâm trí của hần, hần chỉ còn hai sự lựa chọn cuối cùng, một thắng, hai thua. Hần biết, một mình hần sẽ không dễ dàng chống lại hai tên trước mặt, huống chi hai người ấy lại có võ thuật tài đến thế. Đôi tay dút vào túi, dường như hần đang âm mưu về một kế hoạch bí ối nào đó. Như một con dã thú, hần lao vào với những nắm đấm dành cho Minh Tuấn, anh nhẹ nhàng tránh né mặt dù trên lưng mình, cô gái bé nhỏ của anh vẫn còn ở trên. Tên đại ca thay đổi kiểu đánh, thật ngay vào bụng Minh Tuấn một cách tàn bạo. Minh Tuấn nở một nụ cười nửa miệng tỏ vẻ khinh thường, đặt nhẹ cô em gái của mình xuống để chuẩn bị chiến đấu với tên trước mặt. Nhưng..

Phập...

Theo sau đó là tiếng "Aaaaaaa" của... cô. Đó là một trong những thủ đoạn của tên đại ca, ngay trong lúc Minh Tuấn định thả cô xuống, tên ấy đã nhanh chóng lấy từ trong túi của mình ra một con dao và mục tiêu là cô, đâm vào chân cô để bèn Minh Tuấn mất đi một trợ thủ, nhưng hướng đâm có chút sai sót nên đã không mấy sâu, nhưng chỉ thế đã đủ làm chân cô đau điếng, rất khó có thể duy chuyển.

Bây giờ đây, Minh Tuấn đỡ lấy cô, đôi mắt dịu dàng nhìn cô thật ấm áp như nhắc lại câu nói lúc sáng, rằng "Đã có anh ở đây rồi, sẽ không ai dám bắt nạt em đâu". Trong tí tắc, anh quay đầu lại nhìn tên ấy, đôi mắt như đang ngấn lửa, toàn lửa và lửa, hần có thể đụng đến anh, điều đó thì anh có thể bàn thảo nhưng bây giờ, giờ phút này đây hần đã đụng đến cô, người em gái bé nhỏ mà anh hết lòng ưa chuộng. Sự tức giận của anh đang ở mức độ 100 phần trăm, từng tia lạnh lùng trong anh nổi lên một cách dữ dội trong mắt anh giờ chỉ còn mỗi mình tên đó, và hần bây giờ đang là còn mỗi của anh, con mỗi mà anh muốn nuốt xé. Anh lao vào khiến tên đó không chuẩn bị trước, một nắm đấm yên vị trên khuôn mặt giả tạo của hần, hần đâm vào ngực anh một lần nữa khiến anh hơi nhăn mặt lại, nhưng nó không đau, nỗi đau của anh giờ đây là cô gái đó, người con gái đang nhìn anh với vẻ mặt lo lắng. Dù gì đi nữa anh sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá, hình ảnh tên ấy cắt vào chân của cô làm anh như nổi điên. Dồn lực vào đầu gối của mình, anh đâm mạnh vào bụng tên đó, máu đã xuất hiện trên đôi môi của hai người, chỉ có điều rằng, máu của tên ấy tuôn ra nhiều hơn, xem ra hần đã đụng không đúng người rồi.

Éo éo éo... Ồ éo... Ồ éo... Éo éo éo éo...

Là tiếng của xe cảnh sát, trong giây phút hỗn loạn khi này, cô đã kịp thời gọi cho cảnh sát đến, và đồng thời cũng ngăn cản anh kịp thời, tên đại ca ấy hôm nay xem như xui.

Thế là họ, tất cả bị tổng lên xe cảnh sát để về đồn lấy lời khai. Cô và anh cũng phải lấy, đây có lẽ là lần đầu tiên, hai người được-người-khác-lấy-khẩu-cung như vậy.

- Trâm Anh, lấy xong rồi thì lên đây nhanh, anh chờ em đến bệnh viện. - Giọng Minh Tuấn gấp gáp, anh tưởng tượng nếu không nhanh thì vị bác sĩ đáng sợ sẽ cưa luôn chân cô mất.

- Dạ, em đến ngay đây. - Cô vào xe rồi mới ngạc nhiên, khi này họ đi bộ, xe đâu mà... - Sao xe của anh ở đây thế?

- Anh mới bảo anh tài xế đem lại, sao rồi? Em thấy chân của em có ổn không?- Anh liếc qua nhìn cô đầy lo lắng.

- Anh đừng lo lắng quá, ổn cả mà. - Cô khẽ nở nụ cười trấn an, nhưng thật ra cô cứ muốn khóc to vì đau vậy.

Bàn tay to lớn của Minh Tuấn khẽ đặt lên bàn tay nhỏ nhắn của cô, ấm áp.

- Cho anh xin lỗi nhé. - Anh nở một nụ cười hơi lỗi, cô nhìn anh như muốn nói rằng "em không sao đâu, thật đó".

Chiếc xe hướng vào cánh cổng bệnh viện, anh cho luôn em siêu xe của mình vào thẳng nơi đậu. Bế cô vào trong, anh gấp gáp gọi cô y tá chuẩn bị phẫu thuật. Nhưng chỉ tiếc là các cô ấy chỉ nấn nhè ngắm nhan sắc của anh mà quên mất việc quan trọng.

- Tôi nói gì cô nghe không? - Anh lạnh lùng đến lạ.

- Hơ hơ. - Cô cười cứ như là méo, hai mắt mệt mỏi, đôi môi khô tái, nhợt nhạt.

Anh quay bước đi thẳng vào... "Phòng phẫu thuật".

Thế là anh ngồi ở ngoài chờ đến hai tiếng thì cánh cửa ấy mở ra, sự chờ đợi đối với anh cứ như là chết chóc vậy.

- Lo lắng thế à?- Vị bác sĩ như đã có tuổi nhìn Minh Tuấn, giọng nói có vẻ đùa cợt.

- Ôn...Ông? Hôm nay ông trực ạ?-Minh Tuấn có vẻ ngạc nhiên.

Người bác sĩ ấy là ông nội của anh, một vị bác sĩ trưởng rất có kinh nghiệm theo thời gian.

- Anh vẫn còn nhớ tôi đó à? - Giọng ông có vẻ hờn trách.

- Tất nhiên rồi ạ, mà cô ấy thế nào rồi ông? - Anh vào thẳng vấn đề một cách khéo léo.

- Cái chân vừa mới cưa do được đưa đến quá trễ. - Ông đáp tỉnh bơ, giọng không có chút gì là đùa giỡn cả.

- Dạ? - Về mặt của anh nhăn nhó không thể tả, đôi tay theo sau đó mà bức tóc vò đầu, cảm giác tội lỗi cứ thế mà lấn át vào anh.

Từ phía cánh cửa, một cô gái đang ngồi trên chiếc xe lăn đang hướng ra phía anh.

- Trời ơi! Anh hại em rồi Trâm Anh ơi.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Dau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 5

Minh Tuấn ôm chầm lấy cô tỏ vẻ bức xúc, cảm giác có lỗi vẫn chưa bao giờ hết. Cô nhìn anh đầy ngạc nhiên, cô biết anh trai rất thương cô, nhưng anh cũng đâu cần phải làm to chuyện như thế.

- Anh, mình về thôi. - Cô nhìn anh ngượng ngùng, các chị y tá đang dán cho cô nhiều đôi mắt đáng sợ.

- Em giả ngốc đấy à? Anh biết em buồn nhưng xin em, đừng nên đau lòng quá, sau này anh sẽ giúp em việc đi lại. Em cũng có thể dùng chân giả mà, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Em chấp nhận được không? - Giọng Minh Tuấn trầm xuống, khuôn mặt của vẫn hoài cái nét buồn buồn.

Cô nhìn anh mà ngỡ ngác, chân giả? Đi lại khó khăn? Anh bị sao vậy?

- Em ở lại bệnh viện vài tuần nữa nha. Anh hứa, ngoài việc đi làm, anh sẽ đến ngay cạnh em, giúp em mọi thứ em cần và...- Minh Tuấn kể ra hàng loạt điều, nhưng anh chưa hết câu thì bị cô ngăn lại.

- Được rồi, được rồi.- Cô như đang bị tra tấn bởi một thứ gì đó.- Anh bị sao thế? Chân em ổn cả rồi mà.

Minh Tuấn ngược đôi mắt ngỡ ngác của mình nhìn về phía chân của cô. Là hai chân chứ không phải một, đôi chân nguyên vẹn chỉ có mỗi vết băng nhỏ đang trụ trên cái chân mướt mà của cô. Đôi mắt một lần nữa duy chuyển đến vị trưởng khoa đang nhìn anh như có ý cười. Hai tai của anh như tím tái đi vì giận.

- Ông à, ông biết cháu lo lắng không chứ? Cháu cứ tưởng rằng... Ôi trời, chết tôi. - Những cảnh tượng khi nãy cứ như cuộn phim nhẹ nhẹ lướt qua đầu anh, làm anh như muốn tìm một cái hồ và chuỗi xuống đó cho đỡ quê trước những con mắt đang nhìn anh chăm chú vậy, thật là, mất hết hình tượng.

Bầu không khí yên lặng, chỉ còn những tiếng cười khút khít của mấy cô y tá. Trong khi đó, cô chẳng hiểu gì cả.

- Về thôi.- Anh kéo cô đi không chút thương tiếc, vượt qua dãy hành lang và khuất sau một vật cản. Trong khi đó, các cô y tá vẫn đang "diễn" trước mặt hot-boy để tăng thêm sự chú ý. Khi quay lại thì... Chẳng thấy hot-boy mà chỉ thấy... hot-old, đó là vị trưởng khoa nhà ta. Khuôn mặt các cô hơi phụ xuống tỏ vẻ gì đó như rằng vừa mất đi vật quý vậy.

- Chân em đau đấy. - Bị lôi đi một cách có-thương-tiếc, cô bức xúc lên tiếng.

- Anh quên mất. - Minh Tuấn nhìn cô đầy hối lỗi, nhẹ khòm người và bế cô một cách nhẹ nhàng.

Thế là anh bế cô vào xe, thắt dây an toàn, rồi đưa cô thẳng vào nhà.

- Em ở đây được rồi, anh về đi, cũng khuya lắm rồi. - Cô nở một nụ cười, toàn thân nhút nhát vì mệt.

- Được rồi, em vào nhà đi.

Thế là hết một ngày, dù hôm nay không đẹp nhưng đủ để cho cô nhận ra, rằng yêu một người là không thể chiếm hữu người đó mãi, cũng không phải bắt buộc người ấy phải yêu mình, mà là làm cho người ấy hạnh phúc. Anh không yêu cô cũng được, anh yêu cô ấy cũng được, nhưng chỉ cần anh có được hạnh phúc, cô chấp nhận... Tất cả.

...

- Ngọc Vy, tôi yêu em. - Người con trai ấy quỳ xuống, hai tay đang cầm một đóa hoa hồng đỏ thắm, ánh mắt hướng lên nhìn cô gái, rất yêu thương, rất hy vọng.

- Em... Cũng yêu anh. - Cô gái ấy nhẹ nhàng nói, khuôn mặt không giấu được niềm vui tốt độ, vòng tay ôm lấy anh, đôi môi không kiềm nổi mà hôn lên má của anh một cái. Cô gái ấy lỏng lẻo với áo sơ mi vẫn phồng cùng chiếc váy đen tạo ra những đường cong hoàn hảo. Kết hợp với làn da trắng như ngọc của mình, cô gái ấy toát lên vẻ đẹp lỏng lẻo lẫn yêu kiều và đầy quyến rũ.

Cùng lúc đó, Trâm Anh chạy vào và đã... Nhìn thấy toàn bộ sự việc. Đôi tay bịt chặt miệng để không để mình phát ra tiếng khóc, đôi mắt tràn trụa nước mắt, cô chạy nhanh ra ngoài, để trốn tránh cảnh tượng ấy, trốn tránh tất cả.

...

Cuốn phim đau buồn ấy đã không biết đã phát đi, phát lại bao nhiêu lần nơi trí nhớ của cô. Phải chăng đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà cô hoàn toàn không muốn nó biến thành sự thật, một giấc mơ như đang biến thành một cơn ác mộng sau một đêm đầy mưa bão. Nhưng không, đó không phải là giấc mơ, tất cả là sự thật, cô mất anh. Sốc? Cô thực sự rất sốc.

"Đôi khi, ta nên nghĩ về một phía cạnh nào đó thì mọi chuyện sẽ dễ dàng chấp nhận hơn, một khía cạnh khác trên cùng một sự việc, trên cùng một không gian và thời gian. Cuộc sống này cứ như là một bài toán cân bằng hoá học vậy, ta không thể thay đổi về các chất nhưng ta có thể thay đổi được các hệ số và làm cho hai vế cân bằng lại với nhau. Và tức nhiên, sẽ không dễ để tìm được một cách giải nhanh chóng và chính xác, đồng nghĩa với việc chấp nhận, nếu định mệnh là các chất hoá học thì sự lựa chọn và cách giải quyết vấn đề của chúng ta sẽ là những hệ số, các chất hoá học không thể thay đổi hệ số mà chỉ hệ số là có thể thay đổi, thậm chí chúng thay đổi cả các tầng số của chất. Thế thì tại sao chúng ta không thử thay đổi một lần xem sao? Một sự việc, nhiều khía cạnh. " - Một câu nói từ một quyển sách làm cho cô nhận ra rất nhiều điều. Đúng, một khía cạnh khác, cũng có thể khi ở bên cô, anh sẽ buồn chán và không có hạnh phúc. Nhưng bên cô ấy, anh có thể cười nhiều hơn, vui vẻ hơn và tự hào mình là một người đàn ông hạnh phúc nhất. Thôi thì thôi vậy, cô sẽ buông tay, buông tay không phải vì cô không còn yêu anh nữa, mà buông tay để thấy anh được hạnh phúc, thế thôi.

* * *

Cô nhẹ bước lên con đường quen thuộc, vẫn đi lên tầng cao nhất, vẫn bước vào phòng nhưng lần này có chút thay đổi, cô đưa nhẹ tay lên và gõ cửa.

Cốc cốc cốc

- Vào đi. - Vẫn giọng nói ấy, cô thấy tim mình như thất lại.

- Thưa giám đốc, mời anh xem qua bản hợp đồng cho hôm nay ạ. - Cô nghe giọng mình như nghẹn lại, không thể, cô không thể yếu đuối, cô đã quyết định từ bỏ rồi mà, thế nên cô không thể yếu đuối, trái tim co thắt lại một lần nữa.

Anh, Trần Vương Bảo Lâm, tổng giám đốc ngược mặt lên nhìn cô, anh đã nhận thấy rất nhiều sự khác biệt trong cô, giám đốc? Câu nói ấy sao xa lạ đến thế? Câu nói ấy như rằng anh và cô như người lạ vậy, như rằng cô đang cố nghiêm túc trong công việc, của nhân viên và giám đốc, không hơn không kém.

- Để đó đi. - Anh như định thần lại, nói nhỏ.

- Vâng. - Khẽ để tập tài liệu xuống, cô nhanh chóng bước ra ngoài, nhưng dường như vị giám đốc của cô không muốn tha cho cô thì phải.

- Pha cho tôi một tách cà phê... Cảm ơn. - Giọng nói này, không ấm, không lạnh, nhưng... Lâm? Lâm của cô đã quay lại rồi sao? Lâm ơi có ai nói cho cô biết đi, Lâm về rồi, đúng chứ? Anh ấy chỉ giả vờ lạnh nhạt với cô thôi, anh ấy sẽ xin lỗi cô và họ sẽ trở lại như trước mà, đúng không? Đôi mắt của cô

lại một lần nữa lần ướt. Một lần nữa, cô muốn khóc cho thật to, người trước mặt của cô đây không phải Lâm. Cậu ấy chỉ đơn thuần là giám đốc của cô thôi. Lâm không còn bên cô nữa, Lâm ghét cô rồi...

- Nhìn gì thế? Cô không nghe tôi nói gì à? - Giám đốc của cô nhú mồi.

- Vâng, tôi làm liền ạ.- Cô nhanh chóng pha cho anh một cốc cà phê nóng với mùi vị rất đặc biệt, và công thức này, chỉ mình cô và Lâm biết...nhồi lòng.

Khẽ đặt ly cà phê lên bàn, đôi chân của cô lại muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

- Giám đốc dùng ngon miệng ạ, tôi xin phép. - Đôi mắt hờ hững không nhìn anh lấy một cái.

- Đây, đợi một lát. Hôm qua cô nghĩ mà tôi chưa đưa xấp tài liệu này cho cô, hoàn thành nó, tôi cần nó ngày mai. - Giọng nói ấy, như một ma lực, nếu ở lại đây cô sẽ không chịu nổi nữa mất.

- Vâng, giám đốc có cần gì nữa không ạ? - Một câu nói, là sự trốn tránh, hay là một điều gì khác?

- Ồ... Không. - Anh không thích sự thay đổi này của cô, thái độ của cô nay rất đúng với một người nhân viên tôn phép với giám đốc của mình, nhưng đối với anh, nó xa lạ đến mức anh không thể diễn tả được.

Chỉ chờ thế thôi, cô bước nhanh ra khỏi cửa, bước đến tầng thượng, không bàn ngại gì, cô khóc. Đã hứa sẽ từ bỏ rồi, sau lại khó đến vậy? Đã nói sẽ chúc phúc cho anh, nhưng sao nó lại khó đến thế? Anh làm cô đau đớn, anh có biết không? Cô đang rất nghiêm túc, cô đứng lại phía sau để dõi theo anh, thế nên anh đừng làm cô cảm thấy mệt mỏi nữa, đừng làm cô nhớ lại ngày xưa, đừng làm cô cần lấy cái ôm ấm áp của anh nữa, cô sẽ không thể buông tay anh mất... Hai người ư? Có phải "đã từng" yêu nhau không? Hay chỉ là mình cô đơn phương trong một kết thúc đau lòng?

...

- Nhóc à, em khóc nhìn xấu lắm đó.- Bảo Lâm vang vọng bàn tay của mình, ôm cô trọn vào lòng.

Gió vẫn nổi lên từng làn mát mẻ, nơi trái tim cô như dịu lại, là Lâm, anh ấy đã trở về, là Lâm, đúng thật là Lâm.

- Lâm, em không muốn anh giống kiểu đó đâu. Lâm không còn thương em nữa à? Lâm động viên em đi Mỹ học để Lâm rời xa em sao? Lâm ác lắm, Lâm... Lâm... Hức hức.- Từng lời nói của cô gái nhỏ vang lên mà đau lòng.

- Nhóc đừng khóc nữa, anh sai rồi, anh thương nhóc, anh không rời bỏ nhóc đâu. Anh không giống nữa, nhóc đừng khóc nữa nhé.- Lâm đỡ gãi cô, nhẹ nhàng, ấm áp.

Bỗng...

The Blue Heart

Các bạn thử đoán xem, điều gì sẽ xảy ra kế tiếp nhé! Mình đang chờ ý kiến của các bạn, và những lời nhận xét về truyện của mình... Hic, cùng cố gắng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi Ừ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương 6

Bỗng... Bóng tối ập xuống, Lâm của cô biến mất ngay sau đó. Bầu trời giống bão, từng tia sấm sét như là con dao hai lưỡi vậy, chúng làm cô sợ, chúng làm cô đau... Lâm đã từng nói, anh sẽ luôn ở bên cạnh nếu cô sợ, sẽ luôn bên cô khi cô một mình. Nhưng bây giờ cô đang rất sợ, cô đang ở một mình.

Thế... Lâm ở đâu?

Lâm biến mất, cô ngơ ngác nhìn, mọi chuyện trôi qua như một tia chớp, cô chưa hiểu được điều gì thì Lâm đã biến mất. Trời vẫn mưa âm ỉ, cô vẫn ngồi đó, như một đứa trẻ bị mất phương hướng vậy, trái tim bé nhỏ ấy lại một lần nữa thất lại, đau đến nỗi gần như có máu.

- Nhóc sống tốt nhé - Câu nói này... Lâm chưa bao giờ nói với cô cả, nhưng giọng nói này rất ấm, rất nhẹ, nó là của Lâm, là Lâm, và chỉ mình Lâm. Nhưng Lâm sẽ không bao giờ bỏ cô lại một mình đâu, Lâm sẽ mãi bên cô mà, Lâm không thể làm thế được.

- Không Lâm, đừng mà Lâm, xin anh đừng đi mà! Không... - Mặc cho cô gào hét, bóng dáng của người con trai ấy cứ mãi xa dần rồi khuất sao bóng tối. Anh đi rồi, mãi mãi xa cô rồi.

* * *

- Thừa đồng chí. - Cô gái chạy đến phía trước mặt người con trai, khuôn mặt ngược lên, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt của người con trai.

- Có chuyện gì hả nhóc.- chàng trai ấy nhìn cô gái, vẻ mặt nhọc nhằn đến lạ. Đã bao giờ cô gọi anh như thế đâu, với lại, anh đâu phải là cảnh sát.

- Tôi thực sự rất nghiêm túc, mới đồng chí lắng nghe một cách khận trọng, tôi muốn làm quá khứ, hiện tại và tương lai của đồng chí.- Cô gái ấy nói một cách đầy bản lĩnh. Đôi tay theo sao lời nói, đưa cho anh một tờ giấy chỉ có duy nhất một hình vẽ.

Anh, người con trai ấy ngạc nhiên, càng ngạc nhiên. Cô nhóc hôm nay bị sao thế? Đôi mắt hoàn hảo của anh liếc nhìn vào tờ giấy trên tay.

Một gia đình nhỏ...

Cô vợ nhỏ bé mỉm cười hạnh phúc...

Anh chồng dịu dàng, đôi mắt như muốn nói rằng, " Tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời."

Cậu bé trai kháu khỉnh với vẻ mặt điển trai như bố...

Cô công chúa nhỏ được mẹ bồng trên tay cười khúc khích...

Anh bật cười, cô nhóc trước mặt đây đang "tỏ tình" với anh sao? Đáng yêu quá.

- Thưa đồng chí nhỏ nhắn xinh xắn của tôi, tôi sẽ là quá khứ, hiện tại và cả tương lai của đồng chí. - Theo sau lời nói, anh lấy từ trong cặp của mình một tờ giấy, ghi chép một lát rồi anh đưa cho cô.

- Mời đồng chí ký tên.

(Còn nữa, ở ký ức ngủ quên lần khác)

** * **

Là tình yêu thật? Hay chỉ do cô ích kỷ giữ anh bên mình? Anh muốn xa cô mà anh không nói? Anh cứ im lặng thì làm sao cô biết được chứ. Bỗng tôi bắt anh đi rồi, làm sao mà anh trả lời cô đây?

Không...!

...

Cô giật mình tỉnh giấc, nước mắt cứ thế mà ứa ra không ngừng. Hình như, cô đang ôm chăm lấy một ai đó mà chẳng để ý. Cô hiện giờ đang rất buồn...khóc.

Hoá ra đó chỉ là một giấc mơ. Lâm đi rồi bỏ lại cho cô một câu nói. Lâm muốn cô sống tốt sao? Làm sao cô có thể chứ? Lâm chỉ nói thôi mà, chuyện đó phải chẳng là dễ lắm... Cô vẫn yêu Lâm... Của quá khứ, hôm nay nhưng chẳng thể là ngày mai.

- Khóc đủ chưa? - Một luồng khí lạnh bao trùm lấy cô. Mờ mờ mắt đang rất đau vì khóc của mình lên nhìn xung quanh. Là phòng của Lâm... Là phòng của giám đốc. Cô đang nằm trên ghế sofa.

- Sao...tôi lại ở đây? - Tiếng nạt của cô cũng đã tắt hẳn sau 45 phút khóc sụt sùi.

- Ngát xiu ở tầng thượng. - Anh lạnh lùng, vẫn giữ nguyên tư thế.

Ai đó đã nhận ra và nhanh chóng buông tay mặc dù chiếc ôm ấy rất ấm, ấm áp đến nỗi khiến người khác có thể rơi vào giấc ngủ một cách nhẹ nhàng, bình yên. Như cô...đã từng, cô đã từng ngủ trong vòng tay ấy, cô có thể ngủ một giấc sâu mà không màng thế giới bên ngoài, không màng dù ngoài ấy là mưa hay bão. Và điều đó đã làm cho ai đó cứ nhìn cô mãi rồi mỉm cười. "Nhóc, em là đồ ngốc, sẽ chỉ là đồ ngốc, mãi mãi sẽ là đồ ngốc...của riêng tôi." Nhưng điều ấy đã được đặt ở một ngăn nào đó của quá khứ, cô dường như đang dọn dẹp lại tất cả. Và đặt chúng ở một nơi có tên gọi là "Quá Khứ".

Khẽ lấy điện thoại ra xem giờ, đồng hồ điểm 8:00 tối. Bụng của cô bắt đầu đói meo. Hai tay khẽ ôm bụng theo từng đợt nhói làm cô cảm thấy đau vô cùng.

- Đi ăn tối không? - Lời của anh, ai đó đã trông cô đến giờ ăn trưa vẫn không chịu đi, làm xong công việc thì cũng đã 7:00 rồi, anh định gọi cô dậy mà chưa gọi thì cô bỗng ôm chăm lấy anh, miệng còn gọi tên anh một cách hoảng sợ. Cô khóc đến nỗi, cái áo của anh ướt nhem, cũng mai là anh có chuẩn bị tủ đồ riêng trong phòng nghỉ ngơi ở công ty của mình.

- Vâng. - Không-thể-từ-chối, cái bụng phản chủ của cô đang sôi lên nhều hơn.

Thế là họ cùng nhau đến một tiệm ăn lẻ đường sang trọng, sang trọng là vì chủ tiệm mới tô son chiếc xe hủ tiếu một màu mới hơn, sang trọng là vì những cái tô cũ có thể đã bị ai đó đập nát và những cái tô mới được đưa ra, những chiếc ghế mới với một màu mới mẽ được đặt ở vỉa hè dưới sự lộng lẫy của ánh đèn đêm sôi nổi. Có mừng thì nên cảm ơn những tên trộm hôm bữa bị công an đuổi bắt, mà lại bắt được ngay tiệm bà Hai. Dù tiếc tiền nhưng bà cũng đổi mới tất cả. Nhìn mấy anh chị sinh viên học hện nhau cùng ăn hủ tiếu, làm cô nhớ ngày ấy quá.

- Cô nói là chỗ này à? - Anh nhíu mày, anh cứ tưởng cô sẽ đòi đến các nhà hàng 5 sao gì đó.

- Đúng đó, vào ăn thôi. - Cái bụng của cô reo vang, khẽ kéo tay anh tìm một chỗ ngồi, nhưng thật lạ, ánh mắt của mấy chị kia nhìn anh như người nổi tiếng vậy. Ai đang ăn gấp gấp tự dưng lại nhẹ nhàng đến thuy nị, ai đang nói chuyện lớn tiếng lại trở nên dịu dàng, tiệm bà Hai trở nên yên lặng hẳn.

- Hai cháu ăn gì? - Bà Hai ra hỏi, tiệm bà đặt biệt là món bún riêu, hủ tiếu,... Đặt biệt nữa, rất sạch sẽ. Lúc ấy có một con ruồi lơ lửng vào nồi, bà Hai đó luôn nguyên nồi súp, làm mấy anh chị sinh viên không có đồ ăn...

- Dạ, Bác cho cháu một tô hủ tiếu ạ. - Cô nở một nụ cười mê hồn.

- Còn cậu. - Bà Hai quay sang anh.

- Giống cô ấy ạ. - Anh chưa bao giờ đến một chỗ bình dân như thế này, theo anh nghĩ là vậy.

- Anh thấy thế nào? - Cô lau đĩa cho anh, vừa nói.

- Tôi chưa từng đến đây bao giờ. - Anh nhìn xung quanh.

Thật sao? Khi trước em và anh cùng đến đây nhiều lần rồi mà. Anh còn nói là rất thích nơi đây nữa đó, anh không nhớ sao?

- Vậy...à.

- Cô hay đến đây? - Anh nhíu mày, nhìn trong hồ sơ, cô ấy đâu phải là một người bình thường.

- Vâng, vừa ngon, lại rất rẻ tiền mà anh, đôi khi xa hoa quá, lại chẳng làm người ta vui lên được. - Cô đáp nhẹ nhàng, nhận lấy tô hủ tiếu, khói cùng hương thơm ngang ngát làm cái bụng đang đói của cô càng sôi thêm.

Đặt tô ấy trước mặt anh, cô mỉm cười.

- Anh thử nhé, có ngon hơn nhưng món ở các nhà hàng kia không? - Một câu nói, một người nghe, lại một lần nữa được lặp lại.

- Cháu cảm ơn bác. - Cô đưa tay nhận lấy tô của mình, không ngần ngại gì nữa, cô ăn một cách nhanh chóng.

Phía đối diện, ai đó cũng đã cầm đĩa lên, lật luôn cái về con nhà quý tộc.

* * *

- Cảm ơn cô. - Anh bất chợt nói khi cô và anh đang đi dạo trên một công viên tấp nập người qua lại.

- Vì cái gì? - Cô nhún nhai.

- Tôi...tôi đã tỏ tình với Ngọc Vy rồi.- Anh nhẹ nhàng nói, câu nói ấy không lạnh nhưng cũng chẳng ấm.

Cảm giác gì đây? Hạnh phúc ư? Đúng, rất hạnh phúc. Nhưng trái tim sao lại đau đến thế? Như rằng ai đó cầm lấy một con dao và đâm thẳng vào nó vậy. Phải từ bỏ thôi, cô phải từ bỏ thôi, vốn dĩ người con trai bên cạnh chẳng thể nào thuộc về cô, không thể, mãi mãi sẽ là không thể. Anh ấy là ai ư? Người ấy chỉ đơn thuần là giám đốc của cô, một vị giám đốc lạnh lùng, từng lời nói của anh rất quy lực, nhưng rằng chúng có thể giết chết cô vậy. Phải trả lời sao đây?

"Anh đừng yêu cô ấy được không?"

Nhưng không, thay vào đó, cô nói.

- Anh...hạnh phúc chứ? - Giọng của cô nhẹ nhẹ, mong manh bay theo làn gió mát.

-... - Anh không trả lời, không phải vì anh không nghe thấy lời nói của cô, anh không trả lời vì... Phải trả lời thế nào trong khi anh và cô ấy chưa có với nhau nổi một cuộc hẹn? Trả lời làm sao khi trong anh như đang có một thứ gì đó lưu luyến. Như một ma lực, như ai đó đã trụ sẵn trong tim của anh nhưng anh chẳng biết được người đó là ai, người con gái tên Ngọc Vy ấy cũng đã làm anh yêu rất nhiều. Anh nên yêu cô ấy, anh nên lấy tất cả các cơ hội để yêu cô, một cách chân thật, một cách thật lòng.

Im lặng một lúc, anh nói.

- Ừ, tôi có. - Anh đang rất hạnh phúc đấy chứ. Một người con gái hoàn hảo đến thế, anh là một thằng đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

* * *

- Anh à, mình cùng đi ăn nhé. - Ngọc Vy nói, giọng có vẻ nũng nịu.

- Được rồi, em đợi anh một lát nhé.- Bảo Lâm lấy áo vest của mình rồi bước đến cô gái.

Họ cùng nhau đi đến một nhà hàng gần đó, cô gái ấy thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho anh, anh mỉm cười. Trông họ rất hạnh phúc.

Nhưng...

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiệc Sinh Nhật

Chương 7

Nhưng... Gần nơi ấy, có một cô gái đang vui thì nụ cười tắt hẳn vì điều đó. Và chàng trai ngồi phía cạnh cũng chẳng vui lên nổi. Phải chăng cô yêu anh, anh nhất định sẽ biết quý trọng, phải chăng cô chấp nhận anh thì có thể sẽ chẳng ai phải đau như thế. Nhìn cô buồn mà tim anh như lửa đốt, thế nhưng, người con gái trước mặt đây... Không yêu anh. Một sự thật đã lộ diện rõ ràng như như thế rồi nhưng trong anh vẫn cứ mãi hy vọng. Rằng một ngày nào đó, cô sẽ nắm lấy tay anh, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh và nói, "Em yêu anh" một cách thực sự, chân thành và chẳng phải là trong giấc mơ. Anh yêu cô rất nhiều, nhưng cô gái này thật ngốc. Cô chỉ biết yêu một người và đã làm lo tất cả mọi người xung quanh. Có phải bên cạnh của cô có rất nhiều tình thương như một người anh trai dành cho em gái, và vì thế nên cô đã ngỡ rằng anh cũng như vậy chăng? Cô chỉ đơn thuần xem anh như một người anh trai thôi sao? Anh chỉ muốn nuông chiều cô, anh luôn vang vòng tay của mình để ôm lấy cô mỗi khi cô khóc. Vai anh luôn là điểm tựa mỗi khi cô buồn. Là mỗi khi trời lạnh, cô ở trong lòng của anh mà ngủ quên. Là khi cô cười, làm nũng với anh. Tất cả đối với anh là hạnh phúc, nhưng đối với cô, đó chỉ là tình cảm...anh em.

- Ngày mai là sinh nhật của Thiện Như, em sẽ đến chứ? - Đình Dương hỏi, anh cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Vâng, không đến cậu ấy sẽ giết em mất.- Cô vừa nói, điện thoại bỗng reng lên.

" For you I would have done whatever
And I just can't believe we ain't together
And I wanna play it cool, but I'm losin' you
I'll buy you anything, I'll buy you any ring
And I'm in pieces, baby fix me
And just shake me til' you wake me from this bad dream
I'm going down, down, down, down
And I just can't believe my first love won't be around
And I'm like
Baby, baby, baby oooh
Like baby, baby, baby nooo
Like baby, baby, baby oooh
I thought you'd always be
Baby- Glee Cast"

Cô bắt điện thoại một cách nhanh chóng. - Alo.

- Nè, mình không cần biết điều gì hết đâu, mai mà cậu không đến thì đừng có trách nhé. - Giọng nói nhẹ nhàng đến đáng sợ, là của Thiện Như, bạn thân của cô, đồng thời cũng là em gái của Nguyên Phong.

- Vâng, thưa cô, ngày mai tôi sẽ có mặt đúng giờ. Không trễ một giây luôn, được chưa? - Giọng cô nói với nhỏ bạn thân như có ý đùa.

- Ồ, mà chiều nay sang đây chơi nhé, mẹ đang nhớ cậu đó. Và giúp mình chọn đồ luôn. - Cô gái ấy nói với giọng điệu đáng yêu lẫn hấp tấp, khiến cô không khỏi bật cười.

- Ủ, chiều mình qua.

- Yeah, vậy chiều gặp nhé, mình bận xú, tạm biệt.

- Tạm biệt.

- Là Thiện Như à? - Đình Dương hỏi.

- Vâng, cậu ấy gọi em sang chơi. - Kèm theo sau đó là một nụ cười đáng yêu của cô.

- Mai anh qua đón em nhé. - Anh Dương nói, vì anh biết, cặp đôi đang hạnh phúc bên kia sẽ đi cùng nhau.

- OK anh.

Ai kia ơi có biết chẳng? Anh đang buông tay một thứ quý giá nhất trên đời. Cứ tiếp tục, anh sẽ mất cô ấy, thật đấy...

...

Đình Dương đã nhanh chóng đến trước cửa nhà của cô, anh diện một bộ áo vest lịch lãm mà không kém đi phần phong độ. Ba chiếc cúc lấp lánh đã được mở tự do, nhìn anh bây giờ chẳng khác gì là một hoàng tử, bước ra từ hiện đại. Kiểu tóc nam tính cùng mùi nước hoa nam tính không kém, tất cả như hoà và nhau tạo nên một Đình Dương lịch lãm. Khuôn mặt của anh điển trai theo một sắc thái khác, vì mỗi thành viên trong nhóm đã mang cho mình một vẻ đẹp riêng biệt, một phong cách riêng, nhưng cùng chung một diện mạo, hoàn hảo.

- Anh đợi em lâu chưa? - Là cô, một chiếc váy ngắn màu hồng, nó hoà nguyên cùng làn da trắng tinh khiết. Đôi chân mang một đôi giày không thấp nhưng cũng chẳng cao, một lớp trang điểm nhẹ như làm cho cô nổi bật hơn, sang trọng hơn. Cô gái này thật là đa phong cách, đôi lúc cô rất yếu đuối, đôi khi lại hơn cả sự mạnh mẽ. Nhưng lúc này đây. Trước mặt anh, cô là một cô gái thủy mị, vô cùng nét na. Điều này đã vô tình làm cho ai đó đơ ra một cách thiếu kiểm soát.

- Ồ...không, anh mới đến thôi. - Đình Phong trả lời sau vài giây ngỡ ngàng.

...

Buổi tiệc sang trọng dưới ánh đèn lấp lánh của một nhà hàng nổi tiếng, mọi người dường như đã đến rất đông đủ đến dự lễ tiệc sinh nhật lần thứ 20 của Như tiểu thư của công ty lớn mạnh trên toàn quốc.

- Em lên chỗ Thiện Như một lát, anh tiếp tục trò chuyện nhé. - Cô nhẹ nhàng nói khi hai người mới vừa bước xuống chiếc xe của Đình Dương đầy sang trọng.

- Ừ, em đi đi. - Đình Dương nói nhỏ nhẹ rồi mỉm cười với cô, một nụ cười dịu dàng đến ngây ngất những cô tiểu thư khác, nhưng với cô, đó là...nụ cười của một người anh trai dành tặng cho em gái... - Nhưng khi đến tiệc nhảy, em đến đây nhé.

...

- Cậu nhìn xinh thật. - Trâm Anh cô vừa cười, vừa nói.

- Minh mà. Cậu kéo cái này giúp mình với. - Thiện Như nhăn mặt, cô đã cố mãi mà chẳng kéo lên được.

- Nhẹ nhàng thôi, rách luôn bây giờ. - Cô khẽ mắng yêu cô bạn thân của mình, nhẹ nhàng giúp cô kéo lên. Trong lúc đó, tiếng gõ cửa bật lên.

Cốc Cốc Cốc

- Vào đi ạ.

- Em đã chuẩn bị xong chưa? Ra thôi. - Nguyễn Phong nhìn cô em gái của mình âu yếm, giọng nói nhẹ nhàng mà trừ hai người em gái của mình ra, anh chẳng nói thể với ai cả.

- Vâng, anh thấy em thế nào? - Theo lời nói, Thiện Như xoay một vòng một cách duyên dáng.

- Em gái của anh là đẹp nhất mà. - Vẫn giữ giọng nói dịu dàng. Nhưng vô tình đã làm cho khuôn mặt của ai đó đã phụ nhẹ xuống.

- Chỉ mình cậu ấy thôi sao? - Cô đến giờ mới lên tiếng. Giọng có vẻ hờn dỗi.

- Ô, em ở đây sao? Trâm Anh của anh hôm nay trông đẹp tuyệt. - Nói rồi, Nguyễn Phong bước lại gần và xoay cô một vòng.

- Thật không? - Đôi mắt chớp chớp, cô hỏi nhỏ.

- Thật chứ. - Phong nhìn cô, mỉm cười.

- Sao tự nhiên, em muốn nheo anh quá. - Theo lời nói, cô đưa hai tay của mình lên và nheo vào khuôn mặt điển trai của Nguyễn Phong, không mạnh, nhưng cũng chẳng nhẹ.

- Sao em cứ mãi bắt nạt anh thế, Trâm Anh? - Hai tay xoa xoa đôi má của mình, anh hờn.

Cô em gái kế bên muốn bênh vực cho anh trai của mình nhưng cũng chẳng thể, chỉ biết mỉm cười. Và hành động đó được cho rằng, Thiện Như đang bênh vực bạn thân mà bắt nạt anh trai của mình.

...

Ánh mắt của tất cả mọi người như dán vào nơi bực chính là phía giữa sân khấu. Phía cuối đó, cánh cửa được mở ra.

Nguyễn Phong bước ra, anh diện cho mình một bộ vest với phong cách hoàn toàn mới mẻ. Người ta thường nói, hai màu trắng và đen là đối lập với nhau. Nhưng với bộ vest của anh, hai màu ấy như được kết hợp rất hài hoà, chúng tạo nên cho người mặc một phong cách lịch lãm, và không kém phần nổi trội.

Bên cạnh của anh là Như tiểu thư, nhân vật chính của bữa tiệc. Cô diện cho mình một chiếc váy màu đỏ, toàn bộ chiếc váy ôm sát vào người của cô tạo nên những đường cong hoàn hảo. Bộ váy rất đi gu với làn da trắng hồng tự nhiên của cô, một màu đỏ với độ đậm vừa phải dường như đang tôn vinh thêm làn da ngọc ngà ấy. Ánh đèn chiếu choá giờ đây đang được đặt nơi hai anh em nhà họ Vũ Hoàng. Họ là những ngôi sao sáng choá lấp lánh nơi bầu trời, họ là những tài năng của công ty, họ là những viên kim cương quý phái, họ là những thiên thần nơi thần tiên.

- Kính chào mọi người, xin cảm ơn tất cả mọi người đã dành thời gian, để đến dự buổi tiệc sinh nhật lần thứ 20 của tôi. Tôi rất hân hạnh về việc đó. Hôm nay, tôi xin công bố một số việc về dự tính của riêng tôi. Tôi đã hoàn thành tất cả các khoá học tại Mỹ trước khi trở về đây. - Cô dừng một lát rồi nói tiếp. - Và sắp tới đây tôi sẽ thành lập một công ty thời trang do chính tôi điều khiển. Tôi sẽ không trở về Mỹ, nhưng tôi sẽ thực hiện chúng tại Việt Nam. Nơi đây, từ bây giờ sẽ là điểm khởi đầu của tôi. Và tôi mong tất cả mọi người sẽ ủng hộ và chia sẻ kinh nghiệm cùng tôi. Rất hân hạnh. - Giọng nói của cô như một người chứng chạy thực thụ vậy. Khi nghe quyết định của cô, mọi người ai cũng mừng và tự nói, rằng "cô bé ấy đã lớn rồi."

Theo sau đó là một tràng vỗ tay đầy nồng nhiệt, những cái đó nhưng đang cổ vũ cho cô, như đang giúp cô vững chắc về ý kiến của mình vậy.

Theo sau đó là những nghi thức, và rồi tiệc nhảy cũng được diễn ra sau đó.

Trâm Anh cô đang lay hoay tìm Đình Dương, anh đã nói rằng sẽ đợi cô cho việc gì đó. Và rồi cô đã nhìn thấy anh, nhưng anh đang trò chuyện cùng Minh Tuấn và...Lâm. Mọi chuyện sẽ không có gì lạ nếu như người bên cạnh Lâm là cô. Nhưng không, bên cạnh Bảo Lâm giờ này là...cô ấy, Ngọc Vy. Cô hít một hơi sâu, bước đến phía họ. Nơi ấy, người con trai tên Lâm ấy là giám-đốc-của-cô.

Nhưng chưa đến nơi thì...

- Chào cô, Trâm tiểu thư. - Là một giọng nói nam

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhân Vật Nguy Hiểm

Chương 8

- Chào cô, Trâm tiểu thư. - Giọng nói ấy trầm thấp.

Cô quay người lại, trước mặt cô là Minh Vỹ, vị giám đốc của công ty Memo. Theo cô được biết, công ty Memo là một đối thủ khá mạnh của công ty L&L (công ty của Lâm, giám đốc của cô). Người con trai trước mặt chính tề với chiếc áo sơ mi đầy phong cách, anh ta nở một nụ cười. Nhưng cô chẳng thêm đề mắt đến điều đó.

- Chào anh. - Cô trả lời theo lịch sự.

- Cô vừa từ Mỹ về sao? Trông cô... - Lời nói chưa kết thúc thì một giọng nói vang lên.

- Trâm Anh, tui anh ở đây này. - Tiếng Minh Tuấn vẫy gọi.

Cô và Minh Vỹ cùng đến đó. Bỗng chợt, ánh mắt của cô gái Ngọc Vy có hơi lay động khi nhìn thấy Minh Vỹ.

- Là giám đốc Trần đây sao? Trùng hợp thật. - Giọng nói ấy là của Minh Vỹ, vẫn cái điệu bộ ấy. Kiêu ngạo, độc vị.

- Đúng đó, trùng hợp thật giám đốc Lưu. - Giọng nói này lạnh thêm lạnh. Người ta thường nói, đối thủ là không đội trời chung, nhưng đôi khi ta nên hợp tác để có được một kết quả cao hơn. Nhưng người trước mặt của anh đây thật lắm đa mưu, hẳn chỉ muốn dập tắt các công ty khác. Hẳn đã nâng đỡ công ty của mình và chiếm lấy địa vị sánh vai cùng thế giới. Vậy thì, dựa vào lý do gì, để khiến Lâm có thể nhường nhịn hay nói chuyện xã giao với hẳn. Điều này đối với anh chỉ là mất thời gian thôi.

- Nghe nói tình hình cổ phiếu của công ty anh đang lên cao kể từ khi anh trở lại nhỉ? - Giọng nói này mỉa mai có, ghen tị có.

- Anh quá khen rồi, cảm ơn anh đã tận-tình-quan-tâm, thư giám đốc Lưu. - Chỉ là một lời nói, nhưng nó như những vũ khí mỉa mai lẫn nhau. Trong thương trường, tại sao lại không giúp đỡ nhau để tồn tại? Mà có sao lại làm đối thủ của nhau để cạnh tranh?

Như hiểu được điều gì đó, Đình Dương nhanh chóng thay đổi bầu không khí nặng nề này một cách khôn khéo.

- Đã lâu không gặp rồi, tôi cũng nên mời giám đốc Lưu đây một ly chứ nhỉ? - Đình Dương cũng vậy, anh chẳng hứng thú gì về cuộc trò chuyện mỉa mai này. Anh thả đi đến gặp các vị trưởng lão mà học hỏi kinh nghiệm. Nhưng vì thói lịch sự, anh mời hẳn ta một ly.

- Được chứ, mời anh. - Minh Vỹ uống cạn ly rượu đỏ. Bỗng điện thoại hẳn ta reo lên. - Tôi xin phép.

Một lúc sau, hẳn ta quay lại rồi nói rằng có việc nên phải đi trước. Bầu không khí có thể đã lỏng hơn và Đình Dương chợt nhớ ra điều gì đó.

- Nhảy cùng anh một bài được chứ? Trâm Anh?

- Vâng. - Cô mỉm cười.

Thế là hai người họ bước vào sàn nhảy. Bản ballad nhẹ nhàng, đi sâu vào lòng người tạo nên một bầu không khí lãng mạn. Họ như đang là tâm điểm, từng điệu nhảy nhẹ nhàng của họ cứ như là phát ra âm thanh. Nhẹ nhàng, đầy lãng mạn.

Ánh mắt của ai đó dường như đang rất chăm chú nhìn cô, cảm giác khi thấy cô và Đình Dương bên nhau mà sao anh cảm thấy bức tức đến thế. Nhưng

anh lấy cái cớ gì mà bắt họ phải tách nhau ra? Đó không phải chuyện của anh, thế thì cớ gì anh phải quan tâm đến điều đó. Bảo Lâm đòi mắt về hướng khác. Nhưng đôi khi trong vô thức, ánh mắt của anh lại liếc nhìn sang hai người họ, rồi tiếp tục bực tức.

- Đến tôi chứ nh? - Minh Tuấn vơ tay như đang muốn giành lại một ai đó từ tay Đình Dương, là cô.

Đình Dương khẽ nhăn mặt. Minh Tuấn đã thích tranh đồ ăn với cô, mà bây giờ lại muốn giành cô với anh sao? Đưa tay cô cho tên-đáng-ghét-ấy mà lòng không thôi thâm rùa.

Điệu nhảy một lần nữa được tiếp diễn, cùng nhân vật nữ là một nhân vật nam tuấn tú khác. Điệu nhạc chân chậm vang lên. Du dương và trầm ấm, cả hai thứ như được kết hợp lại cùng nhau. Nhẹ nhàng, lưu luyến.

- Cảm ơn anh trai. - Giọng cô nhỏ nhẹ, xi xào cùng anh.

- Về việc gì? - Minh Tuấn cười, hai mắt nhìn vào cô em gái nhỏ nhắn của mình. Anh như cứ thế, anh mãi muốn cô em gái này lúc nào cũng vui vẻ, sống thật hạnh phúc. Những lúc cô suy sụp, anh cứ như một cái áo giáp hoàn hảo, sẵn sàng bảo vệ cô, mọi lúc và mọi nơi. Bởi vì... Cô em gái của anh còn nhỏ lắm, cô còn ngốc nghếch lắm. Cô chưa hiểu được cuộc sống bão tố thế nào đâu. Mặc dù cô phải đối diện với điều đó, ở tương lai...

- Về tất cả. Bảo Lâm hiện giờ đang rất hạnh phúc đúng không ạ? - Đôi mắt long lanh ấy hơi rục xuống, buồn hiu.

- Em gái à, nếu em đã quyết định buông tay rồi thì cớ gì em phải buồn nữa chứ? Em gái của anh rồi cũng sẽ ổn thôi. - Giọng nói ngọt ngào quá, ấm áp quá. Thật có thể sẽ làm cho người khác rung động. Minh Tuấn dỗ dành cô, nhưng trong lòng của anh lại nhói lên. Vụ tai nạn đó đã cướp đi mất Bảo Lâm, một trong bốn người bạn thân nhất của anh. Đồng thời lại làm em gái của anh suy sụp đến thế. Anh tự nói với bản thân mình rằng, anh sẽ mau chóng tìm ra thủ phạm. Bởi vì anh biết, vụ việc xảy ra từ bốn tháng trước không phải là một vụ tai nạn bình thường. Vì đây là một vụ ám sát, có thể ai đó đang muốn Bảo Lâm phải chết, quyền lợi có thể là công ty. Tất cả điều này, trừ Bảo Lâm ra, ba anh chàng còn lại đều biết rất rõ. Họ đang tìm kẻ chủ mưu để còn ngăn chặn những vụ án khác nữa xảy ra trên một người, là Bảo Lâm.

- Vâng. - Cô mỉm cười, một nụ cười nhạt để cho anh biết rằng cô đang rất ổn. Nhưng có ai nào biết, cô đang không ổn... Một chút nào.

* * *

Thời gian là vậy, cứ thấm thoát trôi qua mà chẳng chờ ai, đợi ai. Nó cứ như một cái nhắm mở mắt, hay chỉ đơn thuần là một sự hít, thở nhẹ. Nó cứ trôi qua một cách nhanh chóng, đôi khi ta không lo xuê một công việc trong một ngày ngắn ngủi. Và cứ thế mà trôi. Trong phút chốc, ngày thứ Năm cũng đã đến. Đồng nghĩa với việc, nhiệm vụ của họ đã chính thức bắt đầu.

Bầu không khí được trang trí một cách thoải mái, dễ chịu. Nhưng đâu ai biết rằng, mọi cử chỉ, hành động của họ đều được hai người quan sát từng li, từng chút. Trâm Anh và Nguyễn Phong đang chỉnh sửa mọi góc quay và máy ghi âm một cách hoàn hảo đến hoàn mỹ. Tất cả đều được che khuất bởi những đồ vật lớn nhỏ, rất khó để có thể nhìn thấy.

Ở một nơi khác, Đình Dương và Minh Tuấn đã sẵn sàng trong bộ lễ phục của nhân viên nhà hàng. Và đều tức nhiên, hai anh đang đeo một chiếc mặt nạ, họ như biến thành hai con người khác với kiểu hoá trang đầy tinh xảo.

Đồng hồ chỉ điểm vừa ở số sáu giờ bốn mươi lăm, tất cả các chiếc xe hàng hiệu đã lần lượt đỗ trên bãi đậu rộng rãi của nhà hàng. Bước xuống là những chàng thanh niên với những bộ vest màu đen đầy tâm tối. Tất cả mọi người họ đứng thành hai hàng, cùng một lúc, một chiếc xe sang trọng khác lại đỗ xuống một cách bất cần. Một người đàn ông bước xuống, cũng là một bộ vest màu đen, nhưng có đôi phần sang trọng lẫn phong thái mafia. Bầu không khí đã không còn dễ chịu nữa, từ giây phút này đây.

Ông, trùm mafia của Sài Thành ung dung bước lên phòng ăn. Một luồng không khí lạnh theo sau ông. Tất cả các vệ sĩ cũng theo sau đó. Bỗng phút chốc, chủ nhà hàng suy nghĩ. Chỉ một mình ông ta đã làm thế giới hỗn loạn rồi, ai mà dám hung hăng ngoài ông ta đâu mà cần vệ sĩ với chả sĩ. Thế nhưng, chủ nhà hàng cũng đã cung kính ông ta và dẫn đến tận phòng đặc biệt.

Một lúc sau, cánh cửa hắc ám ấy lại một lần nữa mở, bước vào là một tên người nước khác và... Minh Vỹ.

- Chào, ông đã đợi chúng tôi lâu chưa? Thưa ngài Vương. - Tên người nước ngoài ấy đưa tay trước mặt ông trùm có tên gọi là Vương.

- Ồ không, tôi cũng chỉ mới đến thôi. Mời ông ngồi. - Ông Vương bắt tay tên đó, rồi thêm một cái dành cho Minh Vỹ.

- Chào ông. - Minh Vỹ bắt trả.

Một bầu không khí đã trở nên nặng nề hơn, mặc dù các tên vệ sĩ đã được lui từ khi nào.

- Ồ, chẳng phải chúng ta đến đây để bàn việc sao? Tôi mở đầu trước vậy. Lô hàng bên chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Ông Vương đây sẽ là trung gian, ông ấy sẽ giúp chuyển hàng sang nơi ông một cách an toàn và chắc chắn nhất. Nơi ông sẽ nhận được hàng và tất nhiên, khoảng tiền còn lại nên ở chỗ tôi và ông Vương. - Minh Vỹ nói, làm người khác ngạc nhiên vì hần ta đã thay đổi thành một con người khác.

- Được, tôi đặt niềm tin nơi các ngài. Ông chắc chắn bao lâu thì bên tôi được nhận hàng, thưa ông Vương? - Tên người nước ngoài vội vàng, không kém nỗi lo lắng tột độ.

- Nếu mọi việc được hoàn thành như kế hoạch một cách suôn sẻ. Lô hàng sẽ đến tay các ông một cách chắc chắn nhất, trong vòng hai tuần. Và bên tôi

phải có lợi nhuận thích đáng. Nếu bên ông không giữ được điều kiện đó, tôi... - Ông trùm Vương nói, chưa hết lời thì tên người nước ngoài xen vào.

- Chuyện đó thì ông Vương đây không cần quan tâm. Bên tôi làm việc từ trước đến nay không khiến người khác thua lỗ. Vì đây là lần làm việc đầu tiên, nên nếu bên các ông làm việc an toàn và chắc chắn, chúng ta sẽ hợp tác về sau. - Tên ấy nói, rồi vỗ nhẹ vào vai của Minh Vỹ.

- Đúng đó thưa ông Vương, bên các ông không cần lo về việc đó, các ông ấy nổi tiếng là tiền bạc sông phẳng.- Nghĩ một lúc, hắn nói. - Khi nào và nơi đâu các ông sẽ cho chuyển hàng?

Ông Vương như đang tranh tương với quyết định, rồi ông nói. - Được rồi, hàng sẽ được chuyển tại cảng Bình Bắc, vào tuần tới. Các ông thấy sao?

- Không còn cách nào sớm hơn nữa sao? - Tên người nước ngoài khẽ nhủ mãi.

- Chúng tôi đã chọn ngay đúng thời điểm, cảnh sát không tuần, và sẽ dễ dàng chất hàng. Một chiếc công-ten-nơ sẽ được đặt sẵn nơi đó, bên chúng tôi sẽ mang hàng đến và chuyển xuống. Với thời gian hai tuần, hàng sẽ được chuyển đến nơi ông một cách an toàn, tàu chúng tôi sẽ không vào bãi mà sẽ đợi tính hiệu của nơi ông.- Ông Vương chậm rãi nói. Giọng nói vẫn hoài cái không khí sát lạnh.

- Tốt lắm, cách tính của ông rất tốt. Tôi đã an tâm hơn một chút rồi. - Tên ấy cười, như đã giải quyết được điều gì đó rất khó và nặng trĩu.

- Chúng ta nên nâng ly để chúc mừng vụ hợp tác này chứ? Cho họ đem đồ ăn vào đi. - Minh Vỹ mỉm cười một cách miễn cưỡng. Ngu ngốc đến đã đổi.

Đình Dương và Nguyên Phong sắp đặt đồ ăn lên bàn. Và tức nhiên, Minh Vỹ sẽ không nhận ra được họ bởi lớp hoá trang quá hoàn hảo.

Bộp...

Ào...

- Tôi thật vô ý, xin ngài thứ lỗi ạ. - Minh Tuấn cảm lấy thứ gì đó mà sợ ý đồ hết đồ ăn vào người của Minh Vỹ.

- Chết tiết! Mày chán sống rồi à? - Minh Vỹ tát vào mặt của Minh Tuấn, anh rất giận nhưng bây giờ anh phải nhịn, anh không thể vì trả thù cá nhân mà phá vỡ chuyện quan trọng.

- Tôi xin lỗi ngài...- Chưa nói hết thì...

- Khoan đã, dưới tay của hắn là gì vậy? - Tên Vương lên tiếng, ông bước đến và nhặt cái gì đó lên.

- Là máy ghi âm kèm định vị? - Ông nhủ mãi.

- Chết tiết! Chúng ta đang bị theo dõi.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tổ Tình Trong Giây Phút Nguy Hiểm Nhất

Chương 9

- Nói, mày là ai? - Minh Vỹ quát thẳng vào mặt của Minh Tuấn.

- Tôi chỉ là nhân viên bình thường của nhà hàng thôi. Xin anh tha cho tôi! Mẹ tôi đau ốm ở nhà không thể kiếm sống. Tôi xin anh. - Minh Tuấn phát ra những lời mà anh không nghĩ rằng mình sẽ nói với cái tên chết tiết Minh Vỹ này, thậm chí anh cũng chẳng nói hai chữ "cầu xin" với bất kì ai khác. Nhưng anh đâu còn cách nào khác.

- Ai đã sai mày làm? Có đồng bọn không? - Tên người nước ngoài nói, khác với hai người kia, hắn ta rung rẩy hỏi.

- Có một tên trùm đầu vừa vào và bảo tôi đặt cái này lên áo của ngài. Nhưng vừa nói xong, hắn ta đã chạy mất, còn nói rằng nếu tôi không làm, hắn ta sẽ cho người làm cho tôi mất việc. Tôi... - Minh Tuấn đang cố diễn đến cuối, nhưng điều đó dường như là quá dễ đối với anh. Một diễn viên bị che tài, đến phút nguy hiểm nhất, tài năng của anh mới nở lộ.

Đình Dương bị hai tên kia bắt lại, bị bao vây cũng giống như Minh Tuấn. Thế nên anh chỉ biết im lặng, không có cách nào để giúp cậu bạn thân, cũng như

chính mình.

- Hắn ta đi bao lâu rồi?- Minh Vũ nhủ thầm, giọng nói trở nên đáng sợ vì tức giận.

- Khoảng 20 phút. - Đến bây giờ, Đình Dương mới lên tiếng bảo hộ cho cậu bạn.

- Chết tiệt! Tìm cho bằng được thằng đó rồi đem về đây cho tao. - Minh Vũ nói với giọng phẫn nộ nhất.

Minh Tuấn liếc nhìn sang Đình Dương, trên tay của anh vẫn còn một cái ghì âm kèm định vị chưa được gắn lên áo của ông trùm Mafia. Cậu đánh mắt với Đình Dương, và hai người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Minh Tuấn nhào đến ôm lấy Đình Dương. Trong phút chốc, ai nấy đều nhìn anh với vẻ ngạc nhiên tốt độ.

- Đừng bắt cậu ấy, là lỗi do tôi. Xin các ngài hãy tha lỗi cho chúng tôi và cho chúng tôi một con đường sống. - Minh Tuấn giả vờ khóc thét lên. Đầu cúi vào người của Đình Dương, Đình Dương đã thấy đúng cái máy vào áo của ông Vương. Nhưng về phần Minh Tuấn, điều này làm anh ngạc nhiên. Hình như khúc này... Không có trong kịch bản.

- Tại sao? - Tên người nước ngoài khẽ nhíu đôi mày lại. Nhìn Minh Tuấn đầy khó hiểu.

- Tôi... Tôi- Minh Tuấn diễn rất nài, anh e dè, rồi nhìn vào mắt Đình Dương. Nói nhỏ. - Cậu biết không, làm chung bấy lâu nay nhưng tôi chưa dám nói. Tôi... Tôi... Tôi yêu cậu, tôi biết cậu không đồng ý với tình yêu nam và nam, nhưng cậu biết không? Tình yêu của tôi dành cho cậu đến nay đã rất lâu rồi. Tôi không biết giới tính thật sự của tôi là gì, nhưng tôi biết, tôi sẽ yêu cậu đến hết đời này. Dù ngày mai có bị thế giới ngược đãi đi chăng nữa, tôi hứa sẽ bảo vệ cậu. Dù hai bên gia đình có ngăn cấm, tôi hứa sẽ cùng cậu vượt qua,...- Minh Tuấn tuôn ra một tràng, rồi làm bộ mặt rất ư là khổ sở. Và chính điều đó làm cho mọi người nể cả da gà, ai nấy cũng rùng mình một cái. Còn Đình Dương như đờ ra, cậu bạn của anh đã diễn QUÁ LỖ rồi. Anh nhìn Minh Tuấn như rằng đang nói: "Biến Thái"

- Là... Là tình yêu đồng tính sao? - Tên người nước ngoài ngỡ ngàng, cả ông trùm và Minh Vũ cũng ngỡ ngàng. Từ khi gia nhập giang hồ đến giờ. Họ chưa thấy ai tỏ tình ngay trong giây phút nguy hiểm này cả. Nhất là trong lúc này, tên đó đã không biết mình sống chết ra sao mà đã nhào nhào tỏ tình thắm thiết như vậy. Mà còn là tình yêu đồng tính. Thật đúng là ĐỘC nhất mà họ từng thấy.

- Những điều tôi muốn nói thì cậu đã giành nói hết rồi.- Đình Dương cố diễn theo cái kịch bản điên rồ của cậu bạn thân trời đánh của mình, nhưng làn da của anh đã không còn được sáng mịn nữa. Mà thay vào đó, da ốc của anh đã nổi lên gập bội.

Chưa đợi Minh Tuấn trả lời, Minh Vũ đã nở một nụ cười chế giễu và lên tiếng.

- Được thôi, tao sẽ cho chúng mày được tội nguyện. Đưa hai đứa này tới Thái Lan làm nhân công cho tao.- Vẫn cái nụ cười chế giễu ấy.

Mọi người ai cũng đang cố nhin để không phải thoát khỏi cái tình trạng ờ khóc ờ cười này. Nhưng tất cả không thể làm điều đó.

* * *

Riêng có hai người đang cố ôm miệng cười sặc sụa bên cái ti vi to đùng. Cố lắm nhưng cũng không thể nhin nổi được nữa. Cái gì là đồng tính? Cái gì là tình yêu sâu nặng? Còn cái gì là sẽ bảo vệ lẫn nhau? Bên Thái Lan, họ có thể xung tỵ sao? Thật khiến người khác chết vì cười mất. Cô và Nguyên Phong ôm bụng cười mà quên mất công việc quan trọng.

- Anh đi giúp họ đây.

* * *

- Đưa chúng đi.- Ông Vương sai những tên lính.

Bốn tên đã đến và dẫn họ vào một nhà kho của nhà hàng. Nhưng vừa tới cửa thì một trong bốn tên xã-hội-đen ấy đã không còn nghiêm chỉnh nữa. Vì người đó, không ai khác chính là Nguyên Phong, anh đã giả trang giống mấy tên ấy nhằm để đánh lừa. Thế là ba chọi ba, vì ở rất xa nên không ai nghe thấy được gì.

- Phù, thế cũng xong. - Nguyên Phong cười toe toét sau khi cùng hai cậu bạn thân bên cạnh xử xong ba tên ấy.

- Chúng ta mất dấu rồi. Bên hắn ta thế nào cũng sẽ thay đổi chỗ chuyển hàng. - Đình Dương nói, vẻ mặt của anh rất suy tư.

- Chết thật, cái tên Minh Vũ đó cũng buôn bán ngầm chứ nh? Tin này phát ra thì coi như hắn chết chắc.- Minh Tuấn tức giận nói, anh không quên nỗi cái tát bản thù của tên ấy.

- Thế chúng ta thua rồi à? - Nguyên Phong hỏi, như rằng có vẻ không cam tâm.

- Tiếp tục theo dõi đi, chỉ là chúng ta ra tay hơi sớm thôi. - Đình Dương nói, anh như đang có một linh cảm rất xấu về điều gì đó mà nó chẳng thể cho anh biết là việc gì sắp xảy ra. Anh cứ thế, mãi bòn chôn, khó chịu.

* * *

- Trâm Anh. - Minh Tuấn đi lại phía của cô cùng hai cậu bạn thân của mình.
- Dạ? - Cô đang thu dọn đồ đạc, có thể gọi là thu lại các máy ghi hình vừa rồi.
- Về thôi, cũng đã mệt lắm rồi. - Nguyên Phong xen vào Minh Tuấn, anh khoác vai của cô. Lại một lần nữa làm ai đó khó chịu ra mặt
- Vâng, mà chúng ta hôm nay làm việc, coi như đồ sông đồ biển thế thôi ạ? - Giọng cô dường như không vui, cứ tiếp tục thì bọn chúng còn lạng lạng hành đến khi nào nữa?
- Rồi chúng cũng bị ta tóm gọn thôi, em yên tâm được rồi chứ?- Nguyên Phong nói, rồi nở một nụ cười mê hoặc.
- Thôi, mọi người ăn gì không? Chiều giờ chưa có gì vào bụng mà. - Đình Dương lên tiếng.
- Em đồng ý. - Cô nhảy bèn lên, rồi lại ỉu xiu xuống.
- Em sao thế? - Minh Phong lo lắng hỏi.
- Em đói quá, đi hết nổi rồi.
- Đồ ngốc nhà cô. Thôi, lên đi, anh công. - Nguyên Phong đặt cô lên chiếc lưng rộng lớn của mình một cách nhẹ nhàng nhất. Cô dựa đầu vào lưng anh như đang dựa vào một cái gối vậy, nhưng chỉ có đều, chiếc gối này không mềm dịu như những chiếc gối khác.

...

Baby baby baby-noo

Like baby baby baby-oh

...

Tiếng chuông điện thoại của cô lại vang lên, bài hát cô thích nhất đang vang lên nhẹ nhàng đến sôi động. Cô bắt máy, là Thiện Như.

- Cậu đi ăn tối cùng mình không? Mình sắp chết đói rồi đây. Mình vừa tan ca. - Giọng của Thiện Như trầm trầm có thể.
- Cậu đến XX đi, tụi mình đang đến đó. Tất cả mọi người ở đây này. - Cô Khê mỉm cười.
- Ok.

...

- Là Thiện Như à? - Nguyên Phong khẽ hỏi.
- Vâng, cậu ấy cũng sẽ đến. - Cô trả lời, vẫn đang yên vị trên chiếc lưng rộng lớn của Nguyên Phong.

Tất cả mọi người lên xe của Đình Dương, vì họ đã quyết định đi cùng xe khi sáng.

- Ô, trên mặt của anh có máu đó. - Cô mở to hai mắt của mình, tự trách bản thân không để ý. Cô lấy bông băng từ trong xe của Đình Dương ra, vì cô biết rất rõ về những nơi cất giữ đồ trong xe của anh từ mọi góc ngách.

- Ô, thật sao? - Minh Tuấn ngơ ngác hỏi.
- Vâng, lại đây, em băng bó giúp anh. - Cô chui xuống ghế sau ngồi cạnh Minh Tuấn. Bỏ Nguyên Phong ngồi phía băng phụ và băng chính cùng Đình Dương.

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Minh Tuấn? Đồng Tính?

Chương 10

- Minh Tuấn! Chuyện khi nãy...cậu nói thật à? - Nguyên Phong hỏi, giọng nói rất ư là bí hiểm
- Ủ. - Minh Tuấn không buồn giải thích, anh đang bận phải suy nghĩ về một chuyện khác.
- Tôi không đồng ý đâu đó nha. - Đinh Dương vừa lái xe, vừa nói. Trình độ hài hước của anh cũng không đến nỗi.
- Các cậu nghĩ sao cũng được. - Đôi mắt của Minh Tuấn duy chuyển, anh liếc nhìn ra phía ngoài, nơi mà một cô gái đang vẫy tay gọi.

Chi đội chiếc xe ngừng lại ở một bãi đậu thích hợp của một nhà hàng bình dân. Nguyên Phong đã phóng ra từ lúc nào.

- Sao em không vào luôn mà đứng đây làm gì vậy, Thiện Như? - Nguyên Phong nhìn cô em gái của mình đầy lo lắng.
- Em mới vừa đến thôi, thấy xe của các anh đến nên em đứng đợi, vào chung ấy mà. - Thiện Như nháy mắt với anh trai của mình.

Chỉ cần thấy Trâm Anh bước xuống xe, Thiện Như đã nhanh chóng chạy đến và cầm lấy tay của cô. Tiện thể, kéo luôn cánh tay của Minh Tuấn. Làm trái tim của vị giám đốc nào đó bị lỗi rất nhiều nhịp.

- Vào thôi, mình đói lắm rồi đây.

...

Trong thời gian chờ đợi, cô và Thiện Như còn tranh thủ kể chuyện cho nhau, các bậc thầy chỉ ngồi nghe mà không khỏi bật cười.

- Sau khi cậu về nước. Thầy Mike cho lớp thực hành thí nghiệm về chế tạo hoá chất. Cậu còn nhớ Joky không? Cái cậu mà hay cãi lại rồi còn thích làm những việc nổi trội hơn người khác đó. Cậu ấy nói rằng, đeo bao trùm tóc là điều ngu ngốc nhất trong các cuộc thí nghiệm. Thế nên cậu ấy đã bỏ luôn cái bao trùm tóc ra ngoài. Đầu tiên, cậu ấy đã được thầy Mike chấm điểm. Nhưng khi thầy đi đến các quầy khác để chấm thì cậu ấy lại lên lút tự mình tạo ra một loại hoá chất khác với công thức của chính cậu ấy tạo ra. Và thế là...BUM. - Thiện Như ngừng một lát. - Tóc của cậu ấy bị cháy trụi, màu xanh của hoá chất vẫn còn len lỏi trên những sợi tóc còn lại. Thế mà cậu ấy còn hùng hổ nói lớn rằng, "Đây là kiểu tóc mới của tôi." - Giọng nói hí hờm, Thiện Như nói tiếng anh với cô, vì hai người rất hay nói tiếng anh cùng nhau, và đó cũng trở thành một thói quen. Nhưng đôi khi, hai cô gái lại nói chuyện với nhau bằng hai ngôn ngữ, Anh-Việt. Hai thứ hoà nguyên vào nhau như trở nên độc đáo hơn, thú vị hơn.

Ba chàng trai ngồi nghe thôi mà cười lộn cả ruột vì những câu chuyện "trẻ-trâu" của hai cô em gái. Điều thú vị nhất, họ đã từng trải qua những ngày tháng trẻ-trâu ấy khi còn là những du học sinh tại Mỹ. Thậm chí các anh chàng này còn làm những thứ loạn hơn, làm thầy cô rối óc, tạo nên những kỉ niệm đáng nhớ đến ngày hôm nay.

- Cậu ấy đúng là nổi trội thật. - Cô mỉm cười, rồi liếc mắt sang Minh Tuấn. - Như anh Minh Tuấn khi nãy vậy.

Tất cả mọi người lại phá lên một tràng cười vui vẻ. Trừ Thiện Như. Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu. Thiện Như dường như đang muốn nói gì thì cô phục vụ đã mang đồ ăn đến.

- Ăn thôi!

* * *

Thế là một buổi nữa lại trôi qua. Tất cả mọi người đã về nhà hết. Riêng cô, cô đang ở nhà của Thiện Như vì cô bạn thân của cô cứ giục cô mãi.

Thiện Như bước ra từ phòng tắm, cô vừa lau tóc, vừa hỏi.

- Mà nè, khi nãy cậu nói anh Minh Tuấn cũng thế đó. Kể mình nghe đi.
- Đến đây, mình cho cậu xem cái này. - Cô bật đoạn video khi nãy mà cô đã kịp lưu vào điện thoại của mình.

...

- Tôi... Tôi... Tôi yêu cậu, tôi biết cậu không đồng ý với tình yêu nam và nam, nhưng cậu biết không? Tình yêu của tôi dành cho cậu đến nay đã rất lâu rồi. Tôi không biết giới tính thật sự của tôi là gì, nhưng tôi biết, tôi sẽ yêu cậu đến hết đời này. Dù ngày mai có bị thế giới ngược đãi đi chăng nữa, tôi hứa sẽ bảo vệ cậu. Dù hai bên gia đình có ngăn cấm, tôi hứa sẽ cùng cậu vượt qua,... - Giọng nói này không ai khác ngoài Minh Tuấn.

...

Lại một lần nữa, cô cười một cách không kiềm chế được. Thế nhưng, người bên cạnh cô lại khóc một cách khó có thể dỗ dành. Từng tiếng mắt của Thiện Như giờ đây đã trở nên to hơn, cô gái khóc, trái tim của cô ấy như bị thác lại. Thát vọng? Vì điều gì?

- Ô, cậu bị sao thế? - Cô nhìn Thiện Như giống như đang nhìn một sinh vật lạ. Chẳng phải cái đoạn phim đó rất hài hay sao? Vậy tại sao Thiện Như lại khóc?

- Hu hu, hít hít. - Tiếng khóc ấy vẫn chưa có dấu hiệu của sự dừng lại.

Thế là cô cứ ôm lấy cô bạn của mình rồi làm động tác vỗ vỗ vào lưng. Cho đến khi cô bạn nín hẳn.

- Ôn chưa? Kể mình nghe, chuyện gì làm cậu khóc? - Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Minh...mình thích làm người rồi, hức hức.- Thiện Như trả lời trong những tiếng khút khít.

- Là sao?

- Minh...mình rất thích anh Tuấn, nhưng mà anh ấy...

Giọng nói của Thiện Như nghe buồn làm sao. Như cô gái này thật ngốc, chỉ có một đoạn video không rõ được vấn đề mà lại có thể khóc suốt mướt ra thế.

- Cậu...? Vì vậy làm cậu khóc?

Thiện Như gật nhẹ đầu, đôi mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước.

Cô thấy tội cho cô bạn của mình quá, mới tuổi đó thôi mà đã biết yêu rồi. Vì bằng tuổi, nên tính cách của hai cô cũng giống lẫn nhau, ngốc nghếch, yếu đuối. Cô nhẹ nhàng kể lại toàn bộ sự việc cho Thiện Như. Cô gái đỏ mặt vì ngượng.

Minh Tuấn là con trai một trăm phần trăm. Thật khó có thể tin, nếu ai đó nói cậu ấy là ***. Chỉ có mỗi cô gái ngốc nghếch đang tin vào điều đó.

* * *

- Tạm biệt. - Cô khẽ chào Thiện Như rồi quay đầu vào công ty.

Khi vào đến phòng, vị giám đốc của cô đang chăm chú với bảng tổng cáo của công ty. Cô cứ mãi nhìn mà trái tim lại một lần nữa, lồi đi mất nhiều nhịp. Cô không thừa nhận rằng, anh ấy là Bảo Lâm. Nhưng trong anh lại có một cái gì đó rất khác biệt, nó cứ làm cho trái tim của cô đập rất nhanh khi ở gần, làm cho cô cảm thấy khó chịu vì không được gặp anh, và còn rất nhiều điều làm cho cô không thể tưởng tượng được nổi... Rằng, cô đã thích anh? Không, người cô thích là Bảo Lâm, là Bảo Lâm, và chỉ có thể là Bảo Lâm, cái suy nghĩ vớ vẩn đó đã được cô nhanh chóng dập tắt khi tiếng kêu của giám đốc Lâm vang lên.

- Nước tràn ra rồi...- Theo sau đó, một dòng nước nóng, rất nóng lan xuống đôi tay mềm mại của cô, cảm giác đau rát theo sau đó mà nhàn lên. Vì cô, đang pha cho giám đốc một ly cà phê vào mỗi buổi sáng.

Cô nhìn xuống, nó rất đau, nó làm cô đau, nó làm nước mắt của cô cứ thế mà tuông chảy...như giám đốc Lâm vậy.

- Cô ngốc à? Không biết đau sao? Đưa tay đây. - Giám đốc Lâm nói, kéo cô vào phòng vệ sinh riêng.

Bàn tay của cô đã nhanh chóng được đưa vào dòng nước mát lạnh. Nó không còn là cái cảm giác rang rát nữa, nhưng nó rất mát, rất dễ chịu. Dòng nước từ từ xoa dịu đi cái cảm giác khi bị bỏng trong cô. Thế nên khi giám đốc Lâm kéo tay cô ra khỏi dòng nước mát, cô khẽ nhăn đôi mày nhỏ nhắn của mình lại. Nhưng nhiệt độ nóng chưa trở lại thì ai đó đã bôi vào tay của cô một lớp kem đánh răng, độ mát của bạc hà từ kem cứ thế mà xoa dịu vết bỏng một cách nhẹ nhàng lẫn nhanh chóng.

Cô nhìn giám đốc Lâm. Hành động vừa mới đó là gì? Dịu dàng sao? Thế sao không giống mọi lần trước? Bây giờ, ngay phút này đây, cô không cảm nhận được Lâm như ngày xưa nữa. Nhưng cô chỉ thấy trái tim của mình đang loạn đi vì...giám đốc Lâm.

* * *

Tại một phòng họp khá lớn của công ty, họ đang tổng kết về tình hình, diễn biến của công ty sau một năm làm việc. Các anh chị nhân viên với vẻ mặt nghiêm túc lẫn hồi hộp, họ đang kiểm tra các tài liệu. Để chuẩn bị cho cuộc họp này, họ đã thức suốt mấy ngày liền để thu nhập các thông tin, chuyển biến để thông báo với toàn thể các nhân viên, cấp trên lẫn cấp dưới một cách chính xác về những con số, rành mạch về những đồng tiền.

Và cánh cửa lớn bật mở, vị giám đốc đi vào. Theo sau là cô, thư-ký-tạm-thời. Và cuộc họp bắt đầu.

- Theo số liệu thống kê, tỷ lệ thu nhập của chúng ta đã tăng lên gấp ba lần so với năm trước. Tỷ lệ trung bình của năm trước là 30% giá trị lợi nhuận, tỷ lệ của năm nay là 95%, giá trị lợi nhuận của chúng ta đã được tăng lên rất nhanh. Tổng giá trị thu nhập của chúng ta là 4,108,132,001 tỷ USD. Các công ty khác từ các nước trong khu vực Châu Á cũng đã gửi lời mời hợp tác. Trong số khác, các công ty từ Châu Âu cũng đang ngó ý hợp tác...

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giác Mơ Đẳng, Ký Ưc Ngọt

Chương 11

- Thưa giám đốc! Sắp tới đây, chúng ta có một hợp đồng khá quan trọng tại Mỹ. Nếu giám đốc không muốn đến đó thì... - Người đàn ông với chức vụ khá lớn, ông ngược mặt nhìn giám đốc Lâm. Nhưng khi chưa hoàn thành câu nói, thì vị giám đốc lên tiếng.

- Tôi sẽ đi, sắp xếp cho tôi một tuần đi. - Giám đốc Lâm lạnh lùng nói.

* * *

- Anh à, em sẽ nhớ anh lắm. - Ngọc Vy chạy đến, ôm chầm lấy giám đốc Lâm.

Anh mỉm cười, nói nhỏ nhẹ.

- Em sẽ đi cùng anh mà. - Kèm theo lời nói, giám đốc Lâm khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên mái tóc màu nâu hạt dẻ của Ngọc Vy. Lâm cô mỉm cười khút khít.

Cốc cốc

- Vào đi.

Chỉ nghe có thể, cô mở cửa bước vào. Nụ cười dường như chợt tắt ngấm. Khẽ nghiêng mặt lại, cô hỏi nhỏ.

- Dạ thưa giám đốc, đây là thời gian và kế hoạch làm việc tại Mỹ ạ. Mời giám đốc đọc qua, nếu thiếu thì tôi sẽ chỉnh sửa ạ. - Ngừng một lúc, cô nói tiếp.
- Tôi đã đặt xe và khách sạn rồi ạ. Khi giám đốc đến nơi, sẽ có người hướng dẫn ạ.

Đôi mắt của vị giám đốc khẽ nhú lại, đôi tay vẫn đặt trên cái eo nhỏ bé của Ngọc Vy.

- Cô sẽ đi cùng chúng tôi. Lấy ba vé đi. - Vị giám đốc nói.

Tại sao chứ? Hai người hạnh phúc thì cứ đi cùng, có sao phải dẫn cô theo? Làm cảnh à? Thôi kệ vậy.

- Vâng. Giám đốc có bốn ngày để nghỉ mát ạ.

- Được rồi, cô ra ngoài đi.

Anh đã tính từ trước, thế nên anh không cần phải nghe nữa làm gì.

Sau khi cánh cửa được đóng lại, Ngọc Như mỉm cười nhẹ, rồi nói.

- Thôi, sắp tan giờ rồi. Em về chuẩn bị đây. Mai anh qua đón em nhé.

* * *

Chiếc máy bay cất cánh. Cô ngồi cùng một đứa trẻ mà không phải là anh. Vì anh, đang bận ngồi cùng Ngọc Vy, nụ cười không ngừng nở.

...

- Một ngày nào đó, anh sẽ cùng em đến Mỹ. - Bảo Lâm ôm lấy cô từ phía sau. Ấm áp, ngọt ngào.

- Thật sao? Anh sẽ đến Los Angeles cùng em chứ? - Cô nhìn anh, như đang hi vọng một điều gì đó.

- Ừ.

- Cùng em đi dạo trên phố Los Angeles?

- Ừ.

- Cùng em đi đến Hollywood?

- Anh hứa.

- Cùng em đi lên những tầng cao ốc?

- Ừ.

- Chơi trò chơi và tặng cho em một con gấu bông vào dịp hội chợ tết Việt?

- Để xem.

- Anh hứa đó. - Cô đưa đôi mắt hi vọng của mình, nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng màu xanh nước biển của Thái Bình Dương của anh.

Lúc ấy, anh chỉ nói với lòng rằng. Anh nhất định sẽ cùng cô đi đến đất nước đó.

...

Lúc ấy anh hứa sẽ đến Mỹ cùng cô vào một ngày không xa nữa. Đúng, anh đã thực hiện rồi, nhưng người ngồi cạnh của anh đâu phải là cô. Nhưng lúc ấy, anh đâu có hứa rằng sẽ chỉ có hai người cùng đi đâu. Tim của cô một lần nữa lại thất lại một cái đau lòng.

- Chị chị. - Cậu nhóc kể bên gọi cô bằng tiếng anh. Điều đó đã kéo cô thoát khỏi từng suy nghĩ đau lòng ấy.

Cô quay sang, cậu nhóc nhìn rất đáng yêu. Tóc vàng, mắt màu xanh nước biển, làn da trắng bóc ra như màu trắng của sữa. Đôi má còn phúng phính một màu đỏ đáng yêu. Làm cô nhớ đến một người.

...

- Đây con nhỏ kia. Mau đưa hết tiền của mày cho tao. Không thì tao sẽ không cho mày về gặp bố mẹ đó. - Một tên con trai rất ư là côn đồ đang uy hiếp một cô gái nhỏ nhắn. Là cô khi nhỏ.

- Tôi hông có tiền đâu. Các anh đi chỗ khác. Không thì mấy chú cảnh sát bắt các anh cho mà xem.

- Ha ha, chắc tụi tao sợ.

Cô nhìn mấy tên đó mà trong lòng tức không thể chịu nổi. Cô nhào đến cắn tên đó một cái thật mạnh.

- Cái con này, mày...mày...

Tên côn đồ đang định dơ tay đánh cho cô một cái thì...

- Các người đang làm gì thế? - Là một cậu nhóc, tóc vàng cùng làn da trắng bóc. Giọng nói tiếng Việt rất chuẩn.

- Mày là thằng nào? Định làm anh hùng à. Đến đây.

Cậu nhóc quăng cặp xuống đất. Dùng những động tác đơn giản trong võ thuật, cậu ấy đã đánh ngã các tên còn lại lẫn tên cầm đầu.

- Em không sao chứ? - Cậu nhóc giúp cô đứng lên.

- Em... Không sao. Cảm ơn anh.

- Không gì, em nên phải học cách bảo vệ mình chứ. - Cậu nhóc khẽ khòm xuống, nhặt chiếc cặp màu hồng xinh xắn của cô.

- Dạ. - Hai má của cô tự dưng lại đỏ đến nóng bừng.

- Nhà của em ở đâu? Anh chờ em về.

- Dạ.

Thế là cô được lên xe của một người...lạ. Nhưng cô không có biểu hiện gì là sợ hãi.

- Anh tên gì vậy ạ? - Cô vừa nói, vừa thắt dây an toàn.

- Anh tên Bảo Lâm, còn em? - Giọng nói của anh chàng ngoại quốc rất dịu dàng, nhẹ nhàng.

- Em là Trâm Anh. Nhìn anh... không giống người đâu ạ. - Giọng nói của cô có vẻ hồn nhiên, vì cô chưa bao giờ thấy ai tóc vàng với lại mắt xanh cả.

Cậu tóc vàng khẽ nhăn mặt, khuôn mặt của cậu tối sầm lại.

- Ý em là sao?

- Bố của em nói, các vị anh hùng sẽ đến cứu những người đang gặp nạn, như...như... À súp-bò-mang đó ạ.

Cậu nhóc suyt bật cười vì cô gái nhỏ nhắn này. Với vẻ mặt hứng thú, cậu hỏi tiếp.

- Rồi sao nữa?

- Dạ, bố nói súp bò mang không giống con người thường đâu ạ, họ rất khác... Như anh vậy. Anh là súp bò mang phải hông? Mọi người không ai có tóc vàng cả, còn mắt màu xanh như anh đâu. - Cô gái nhỏ nhắn giải thích.

Chủ tài xế và bác quân gia ngồi trên cũng bật cười vì không thể kiềm nén vẻ dễ thương lẫn ngây ngô của cô gái.

- Là Superman, không phải là súp bô mang đâu. - Cậu khẽ lấy tay vuốt tóc của cô. Rồi từ tốn giải thích.

- Anh là người ngoại quốc.

Cô gái nhỏ nhìn anh với đôi mắt long lanh. - Ngoại quốc là gì ạ?

- Ngoại quốc là người nước ngoài. Họ không phải là người Việt Nam. - Cậu mỉm cười.

- Vậy tóc màu vàng kia là sao thế ạ?

- À. - Cậu ngừng, rồi nói tiếp. - Một số người ngoại quốc sống tại Châu Âu hay Châu Mỹ. Họ có được tóc vàng và mắt màu xanh là theo duy truyền đó. Giống như anh này, vì ba của anh có tóc màu vàng. Thế nên tóc của anh cũng là màu vàng này.

Dường như cô gái nhỏ vẫn chưa hiểu lắm.

- Thế tại sao Bố Minh lại có râu mà em không có vậy ạ?

Cậu cũng không hiểu nổi cái cô gái trước mặt nữa. Sao lại có người góc ghech như thế trên đời vậy nè.

- Vì em là con gái, bố của em là con trai.

Cô khẽ "ồ" lên một tiếng.

- Anh biết rất nhiều việc đúng không ạ? - Cô gái nhìn cậu, hai mắt sáng rực.

- Có lẽ.

- Em làm bạn của anh được không ạ?

- Ủ. Đến nhà của em rồi kìa.

Chiếc xe ngừng lại tại một khu biệt thự sang trọng. To lớn với một vườn hoa đầy màu sắc. Vì Trâm Anh rất thích hoa, thế nên tất cả các loại hoa đều được cô chọn lựa rất kĩ càng.

- Anh...vào cùng em được không ạ? - Cô sợ bố Minh sẽ la cô như những người bố của các bạn vậy.

- Được rồi.

Cậu nhóc nắm lấy tay của cô kéo vào. Giúp người phải giúp cho chót mà.

Vừa vào đến nhà, ông Minh đã ôm chầm lấy cô.

- Con có sao không? Bố cứ tưởng là không được gặp con rồi chứ. - Ông Minh nhìn cô con gái bé nhỏ đầy lo lắng.

- Bố, anh ấy đã cứu con khỏi bọn lưu manh đó ạ.

- Là lưu manh, không phải lưu mình. - Ông nhắc cô rồi quay lại nhìn cậu tóc vàng. - Cảm ơn cháu.

- Dạ không có gì đâu ạ. Thưa chú, cháu về.

Ông Minh khẽ gật đầu. Thế rồi cậu nhóc hướng mình về phía cửa. Bước đi.

Cô gái nhỏ dường như đang muốn giữ cậu lại. Cô cầm lấy chiếc áo của cậu, kéo nhẹ.

- Hai tuần nữa là sinh nhật của em. Anh đến nhé. - Cô khẽ đưa cho cậu một cái thiệp xinh xắn. Theo sau đó, cô nhón chân và hôn vào má cậu một cái, như cô thường hôn bố Minh vậy.

Cậu ấy ngơ ngác, cả bố Minh của cô cũng ngơ ngác.

- Được.

- Thưa cậu chủ, bà chủ đang đợi cậu ạ. - Bác quản gia của cậu bước vào, khẽ nói sau khi đã cúi đầu chào hỏi.

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cô Là Gì Mà Tôi Phải Lo Lắng?

Chương 12

Thế là cô gái nhỏ đành phải buông tay để cậu bạn vừa mới giúp mình ra về rồi. Mãi nhìn theo phía sau mà cô quên mất mình còn phải làm bài tập về nhà. Định xin phép ba cô lên phòng thì bố của cô ôm chặt lấy cô, và nói.

- Bố xin lỗi, bố hứa sẽ không đến đón con trễ để rồi bị bon lưu manh bắt nạt đâu. Con gái không giận bố chứ? - Ông Minh khẽ hỏi nhỏ, nhẹ nhàng đầy yêu thương.

- Dạ không ạ. - Cô gái mỉm cười rồi trả lời, giọng nói trong veo, đáng yêu đến lạ.

Thế rồi ngày từng ngày, cô gái nhỏ cảm thấy nhớ đến cậu. Cô cứ muốn ngày sinh nhật của mình đến thật nhanh để cô có thể nhìn thấy cậu ấy, được nhìn thấy đôi mắt màu xanh của Thái Bình Dương ấy.

Ngày cô mong đợi nhất cũng đã đến, ngày mười tháng tư cũng đã đến rồi. Buổi tiệc được thiết kế sang trọng đến hoàn hảo. Các giám đốc từ các công ty nổi tiếng khắp đất nước cũng đã có mặt tại tòa biệt thự sang trọng mà không kém phần lộng lẫy.

Tại một căn phòng nào đó, cô công chúa nhỏ đang đứng ngồi không yên. Thì bố của cô khẽ nhắc nhở.

- Ra ngoài thôi con gái.

Thế là cô gái nhỏ cùng bố ra phía ngoài. Từng ánh đèn chói sáng vào phía cô, điều đó làm cô thực sự khó chịu. Chiếc áo đầm màu hồng xinh xắn của cô cùng chiếc vương miện nổi bật, cô bây giờ chẳng khác gì một cô công chúa nhỏ cả. Khẽ đi cùng bố chào hỏi các bác theo lời của bố giới thiệu. Đôi mắt của cô cứ mãi lay hoay như đang cố tìm một thứ gì đó.

Nhưng... Cái cô muốn tìm không xuất hiện, hai má hồng hồng của cô khẽ phụ xuống. Cô buồn bã đi đến phía ít người, rồi ngồi xuống cạnh một góc cây.

- Chúc mừng sinh nhật. - Giọng nói này...

Cô quay lại nhìn, là cậu ấy, Bảo Lâm. Cậu đưa cho cô một thùng quà rất to, nó to hơn cả cô luôn vậy.

- Em...cám ơn anh ạ.

Cậu khẽ mỉm cười, đôi mắt màu xanh nước biển ấy dường như đang phát sáng, những ngọn gió như đang phất phơ làm cho tóc của cậu khẽ bay bay.

...

- Chị, chị ơi. - Cậu nhóc ấy lại gọi cô một lần nữa.

- À, chị xin lỗi. Em gọi chị có gì không? - Cô nhìn cậu nhóc, rồi mỉm cười.

- Chị dùng gì ạ? - Cậu nhóc hỏi, nói chuyện một cách lễ phép.

Giờ thì cô mới biết rằng chị tiếp viên đang đợi mình chọn thức ăn từ khi nãy đến giờ. Khẽ nói xin lỗi, rồi cô chọn đại một món.

- Chị ơi, chị tên gì vậy ạ? - Cậu nhóc vừa ăn, vừa hỏi.

- Chị tên Trâm Anh, còn em. - Cô mặc dù không có tâm trạng, thế nhưng cô vẫn trả lời vì cô rất thích nói chuyện với những đứa nhóc, như cậu nhóc trước mặt đây.

- Em là Jason ạ.

- Ba mẹ của em đâu? - Cô thắc mắc hỏi.

- Dạ, họ ngồi ở hàng ghế khác ạ. - Cậu nhóc nhìn cô, mỉm cười.

- Sao em lại không ngồi cùng họ vậy?

...

Thế là cô cũng chẳng có giờ để nghĩ về những chuyện lung tung nữa. Suốt quãng đường đến Nhật và đến Los Angeles, cô và cậu nhóc đó cứ trò chuyện suốt. Mãi đến lúc cậu nhóc mệt mỏi rồi ngủ lúc nào không hay.

Và thế, cô đã đến nơi này một lần nữa, cái cảm giác thân thuộc như lúc cô về Việt Nam vậy. Nhưng cô lại thấy không vui khi phải đi chung với hai người trước mặt đang nắm tay nhau đi một cách tình tứ như vậy.

- Thưa giám đốc, ngày mai lúc 8 giờ. Giám đốc có một cuộc hẹn ạ. - Cô nói một cách lễ phép.

- Tôi biết rồi. - Bảo Lâm quay sang Ngọc Vy, hỏi nhỏ. - Em ở lại khách sạn. Ngày mai khi xong việc, rồi hẳn đi chơi.

- Vâng, em đợi. - Ngọc Vy cười tí mắt, lòng vô cùng háo hức cho chuyến đi ngày mai.

Thế là ba người có ba phòng. Họ đi vào những suy nghĩ riêng biệt, rồi chìm vào giấc ngủ một cách khó khăn vì chênh lệch múi giờ.

* * *

Mọi việc đã được chuẩn bị sẵn, thế nên đã được giải quyết một cách nhanh và gọn. Thế là kết thúc một buổi. Cô và anh lên xe chuẩn bị về khách sạn thì...

- Sao thế? - Giám đốc Lâm khẽ nhíu mày vì xe vẫn chưa chạy.

- Hình như là bị trục trặc gì rồi.

- Vậy à? Đưa tôi xem. - Anh điều chỉnh chìa khóa, nhưng nó vẫn không nổ máy. Sau một lúc, anh nói. - Tìm taxi về thôi.

Cô khẽ gật đầu rồi vội gọi một chiếc taxi gần đó.

- Cho tôi đến khách sạn XX.

Hai người họ đi chơi cùng nhau và bỏ cô lại một mình tại khách sạn. Cô cảm thấy buồn lắm, nếu Bảo Lâm không bị mất trí nhớ thì người đi chơi cạnh anh bây giờ có phải là cô không? Tại sao chứ?

Bây giờ cô chỉ muốn đến một nơi...

* * *

Bảo Lâm sau khi về, anh sang gõ cửa phòng của cô để cùng đi ăn tối. Thế nhưng anh gõ mãi mà chẳng ai trả lời. Nỗi lo lắng cứ thế mà lấn át tâm trí của anh.

"Chị ấy đã trả phòng khi trưa rồi ạ." Câu nói của chị tiếp tân làm anh càng lo lắng. Anh chạy ra ngoài tìm cô, mặc cho Ngọc Vy gọi lại. Giờ này mà cô còn đi đâu được chứ? Điện thoại thì không thể gọi. Tất cả điều đó làm cho anh điên cuồng tìm cô một cách vô ý thức. Thế rồi, sau một lúc lâu tìm kiếm, anh cũng chẳng gặp được hình dáng của cô. Anh tự hỏi.

"Cô ta là gì mà nh phải lo lắng?"

...

Cô đang ngồi thì bỗng tiếng chuông điện thoại của cô lại reo lên một cách không báo trước, làm cho cô bất chợt giật mình.

- Dạ xin chào.

- Con gái đang ở Los Angeles à? Nếu xong việc thì cũng nên đến thăm bố chứ. - Giọng của ông Minh có vẻ hờn trách.

- Dạ, con xong việc hết rồi ạ. Con cũng đang định về thăm bố đây ạ. - Cô mỉm cười, lâu rồi cô cũng chẳng được gặp bố.

- Ừ, bố đợi.

- Vâng.

Theo sau lời nói, cô trả phòng rồi đặt một vé đi đến Washington. Vô tình làm ai đó lo lắng tốt độ.

...

Cô vui vẻ ăn tối cùng bố. Thế mà cô chẳng biết được, có một người đang đứng ngồi không yên, chờ đợi tin tức của cô mà chẳng thể nào ngủ được.

- Con làm gì ở Việt Nam vậy? Con không có ý định về đây sống sao? - Ông Minh hỏi.

- Dạ con thích Việt Nam lắm ạ. Con sẽ vẫn sống ở đó. - Cô cười.

- Bố không cảm, con phải biết tự bảo vệ mình đó. Không được làm những việc nguy hiểm đâu đó. - Ông Minh nhớ lại lần trước, mạng sống của cô con gái bé nhỏ của ông may mắn đã được thoát khỏi tay tử thần. Ông sẽ không để cô phải làm cái công việc nguy hiểm đó nữa.

- Vâng con biết rồi ạ.

- À, con nói là về nước tìm cậu Bảo Lâm mà. Hai đứa đến đâu rồi? - Giọng của ông Minh nửa đùa, nửa thật.

Trái tim bé bỏng lại nhói lên đến lạ. Đến đâu rồi ư? Đã đến đâu trong khi anh đã quên mất đi mọi ký ức về cô? Sẽ đến đâu trong khi anh ấy đang yêu một người con gái khác? Sẽ đến đâu trong khi cô muốn xoá bỏ tất cả? Sẽ đến đâu khi cạnh anh bây giờ không phải là cô?

- Tụi con...không còn như trước nữa rồi ạ. - Giọng của cô buồn lắm, tim của cô khẽ đau khi những hình ảnh nhói lòng ấy lại như một cuốn phim chậm, từ từ lướt qua cô. Chiếc đĩa không còn gấp đồ ăn nữa mà chúng được thả xuống bàn một cách nhẹ nhàng.

- Hai đứa xảy ra chuyện gì rồi à? - Ông hỏi, hàng mày hơi nhăn lại trên khuôn mặt đã có tuổi.

- Anh ấy...không còn nhớ con là ai nữa ạ. Anh ấy... quên con mất rồi. - Giọng của cô nghẹn lại.

- Con gái à. Con định làm sao? - Ông nhìn cô đầy đau xót. Từng tuổi này, ông chưa bao giờ làm cho cô con gái của mình phải đau, phải buồn. Vậy mà cậu ấy...

- Anh ấy và chị nhân viên bây giờ đang ở bên nhau ạ. Con...chỉ biết chúc họ hạnh phúc...con...

- Giỏi lắm con gái. Con gái của bố đã lớn rồi. - Ông mỉm cười.

* * *

- Anh gọi tôi có việc gì không? - Cô gọi cho Bảo Lâm sau khi mở điện thoại lên.

- CÔ LÀM GÌ MÀ BÂY GIỜ MỚI BẮT MÁY HẢ? - Anh như muốn hét lên trong điện thoại.

- Tôi tắt nguồn vì ở trên máy bay mà. - Cô cãi lại.

- Cô đang ở đâu vậy? - Giọng của anh có phần dịu dàng hơn khi anh biết được rằng cô vẫn ổn.

- Tôi ở Washington.

- Làm gì? - Giọng Bảo Lâm có vẻ khó hiểu.

- Ờ, tôi thăm bố của tôi. - Cô ngơ ngác trả lời.

- Vậy à? Khuya rồi, thôi cô đi ngủ đi. - Giọng nói trở nên dịu dàng khó tả.

- O...

Cô chưa trả lời thì bên kia đã tắt máy. Bỏ điện thoại xuống, cô đi đến bồn tắm và thả mình vào dòng nước ấm.

* * *

Bây giờ trôi qua thật nhanh. Mọi người đang chuẩn bị hành lý để về nước thì...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyến Bay Bị Hoãn Lại

Chương 13

Mọi người đang chuẩn bị về nước thì tiếng chuông điện thoại của cô reo lên. - Alo.

- Xin lỗi, cô có phải là Trâm Anh không ạ? - Giọng nói đầu dây kia.

- Vâng, ông tìm tôi có việc gì?

- Thưa cô, hợp đồng vừa ký tuần trước, bên chúng tôi muốn bổ xung một số việc. Cô và giám đốc Lâm có thể gặp chúng tôi để bàn rõ hơn được không ạ? - Ông nói điều điều.

- Được rồi, chúng tôi sẽ đến ngay.- Cuộc gọi kết thúc, cô quay sang giám đốc Lâm, rồi nói về vấn đề hợp đồng.

- Được rồi. - Bảo Lâm gật nhẹ đầu. - Ngọc Vy, em về nước trước, tụi anh sẽ về sau.

Nhìn cô gái ấy lưỡng lự không muốn đi, anh khẽ nói tiếp.

- Anh sẽ về sớm mà. Yên tâm được chưa?

Chỉ nói có thế, cô và anh đi đến ngay công ty của đối tác bằng chiếc xe mà họ đã đến đón từ trước.

- Có việc gì sao? Hợp đồng của chúng tôi thế nào?

- Chúng tôi muốn bổ xung thêm một số điều. Đương nhiên, chúng tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của bên các anh. - Ông giám đốc nói. Vốn dĩ, ông rất thích cách chuẩn bị hợp đồng của bên anh. Rõ ràng, chuẩn chắc, thế nên đã lấy được lòng tin và ông muốn hợp tác sâu hơn với công ty bên đó.

- Được rồi! Mời ông nói sơ qua về kế hoạch, bên chúng tôi sẽ làm một bản rồi sẽ ký hợp đồng vào ngày mai. - Giám đốc Lâm nói, giọng nói dứt khoát, mang lại cho người khác một sự chắc chắn nào đó.

- Kế hoạch mới sẽ như thế này...

* * *

Bảo Lâm và cô, hai người với hai chiếc laptop mà làm việc rất chăm chú. Đôi tay linh hoạt gõ gõ trên chiếc bàn phím một cách nhẹ nhàng mà nhanh chóng. Đến rồi hết một ngày, mặt trời cũng đã dần lặn xuống. Cả hai người nhấn nút "save" cùng một lúc.

- Cuối cùng cũng xong. - Cô la lên, vui mừng không kém.

Ôc ộc.

Khẽ xoa cái bụng đang đói meo ra của mình, cô định ra ngoài kiếm gì ăn. Vừa mở cửa, khuôn mặt của ai đó như ngó ra.

- Anh tìm tôi có việc gì sao?

- O ờ, đi ăn tối thôi. - Bảo Lâm nói, giọng có chút mệt mỏi.

Thế là họ cùng đến một tiệm ăn gần phố Los Angeles. Sau khi ăn xong, dường như Bảo Lâm thấy được, cô đang rất muốn đi dạo nơi đó, anh miễn cưỡng nói nhẹ.

- Đi một vòng không?

- Thật chứ, vậy đi thôi. - Cô chạy lên phía trước, chạy nhảy một cách mừng rỡ. Giấc mơ của cô đã được thực hiện rồi, không hẳn nhưng cô cũng có quyền được nghĩ vậy mà.

Bầu không khí của phố Los Angeles trở nên lãng mạn hơn. Bởi vì phía dưới ánh đèn, có một cô gái đang chạy nhảy với một khuôn mặt rất tươi là hạnh phúc. Phía sau của cô gái, một chàng trai với vẻ đẹp đến hoàn hảo nhẹ nhàng bước theo cô. Từng ngọn gió làm mái tóc bóng mượt của cô gái tung đưa theo từng làn mang mát. Nụ cười của cô gái không ngừng nở, như rằng cô đang rất vui, và hạnh phúc. Không ai có thể phủ định rằng chàng trai phía sau đang nhìn cô gái.

Bảo Lâm chợt ngỡ ngàng. Đôi mắt của anh nhìn cô chăm chú, thông qua độ sâu, xuyên vào đôi mắt màu xanh ấy, đó là .0000000001% của sự hạnh phúc. Thế nhưng, chủ nhân của đôi mắt vẫn một mực chối bỏ. Nhưng anh đang cảm thấy rất thân thuộc, một cảm giác bình yên, nhẹ nhàng đến khó tả. Vì sao? Là tại người con gái trước mặt của anh đây sao?

* * *

- CHẾT RỒI! - Cô gần như hét lên khi nhìn vào điện thoại.

- Chuyện gì mà cô la lên như thế? Không thấy người khác đang ăn à? - Bảo Lâm đang ăn sáng thì nghe cô la lên, khẽ ngẩng đầu lên, anh nói với vẻ bức bối.

- Chuyến bay bị hoãn lại rồi. Thế thì làm sao mà về đây? - Cô hỏi, đưa lịch bay trong điện thoại của cô cho anh xem.

Thế mà vẻ mặt của anh vẫn bình thản như chưa từng có việc gì xảy ra. Điều này làm cho cô bức bối.

- Anh bị sao thế? Không lo gì à? - Cô hỏi, giọng có chút khó chịu.

- Không! Lo lắng cũng có thể đưa cô về được à? - Bảo Lâm mỉm cười, một nụ cười hiếm có trên khuôn mặt băng giá.

- Ồ...Vậy thì làm gì? - Cô ngỡ ngàng hỏi. Người trước mặt của cô đây đang dạy cô một chữ rất đáng để học, đó là "*Chấp nhận*". Con người cần phải biết chấp nhận để sống, thay vì ngồi một chỗ mà tự mình cảm thấy đau lòng, mệt mỏi. Thì cơ sao không đứng lên và làm một việc gì đó có ích hơn?

- Đi chơi.

Chỉ với hai chữ ngắn gọn. Bảo Lâm và cô đã đi đến công ty của đối tác, ký hợp đồng, rồi họ đi thẳng đến một bãi biển của California.

* * *

- Nè! Dơ lắm cô không biết hả? - Bảo Lâm gần như phát điên vì trò chơi con nít của cô.

- Vui mà. - Cô nói, đôi chân thả rong, cô nhẹ nhàng bước trong dòng nước biển ấm ấm.

- Lúc trước...tôi và cô...- Anh dường như đang muốn biết về những chuyện khi trước, lúc mà anh chưa bị mất đi trí nhớ của mình.

- Anh đã quên tất cả rồi. Và...tôi cũng thế. - Cô nói, rồi bước nhanh như đang lảng tránh một việc gì đó.

Câu nói ấy của cô, dường như nó làm trái tim của anh thất lại một cách lạ lùng đến khó tả. Anh nhìn lên phía trước, cô gái ấy có còn yêu anh không? Hình dáng nhỏ bé ấy như đang quay lại, cô đi đến phía của anh, khẽ mỉm cười, cô nói.

- Đến biển mà không chơi trò này chắc không vui đâu nhỉ? - Cô cười một nụ cười đáng yêu.

- Trò gì?- Anh lạnh lùng hỏi.

Cô không trả lời, hơi khò khò xuống, cô hắt nước biển vào anh. Thấy khuôn mặt của anh có chút thay đổi, cô vẫn tiếp tục hắt nước...Cho đến khi khuôn mặt của anh tối sầm lại.

- Cô có biết dơ lắm không hả? - Anh đã tức giận thực sự, nhìn như đang rất giận.

Cô tự dưng phụ mặt xuống. Xem ra, cô đã chọc nhầm người rồi. Bảo Lâm giận lắm, anh không thích ai hắt nước vào người của mình như vậy. Nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy khuôn mặt hối hận của cô mà lòng anh không khỏi bật cười.

Đôi tay của anh đã làm một việc mà anh đã từng cho là ngu ngốc. Đôi tay của anh vô thức hắt nước vào cô, làm chiếc váy trắng bị ướt đi một phần.

- Anh. - Bây giờ là đến lượt cô nổi giận.

Bảo Lâm mỉm cười, rồi anh chạy đến phía trước, phía sau là cô đang đuổi cho bằng được anh để...tạt nước. Hai người cứ mãi đuổi bắt nhau, cứ như là hai đứa trẻ vậy.

Sau một lúc, Bảo Lâm và cô ngồi xuống bãi cát, thờ hờ hững.

- Làm gì mà cô tạt tôi nhiều nước thế hả, tôi đã bảo là không muốn chơi rồi mà. - Bảo Lâm nói, chơi từ nãy đến giờ rồi mà anh vẫn còn giữ cái vẻ kiêu ngạo của mình.

- Ô, không phải anh cũng tạt tôi đến ướt hết mình luôn sao? Xem này. - Cô tức giận nói, tại sao lại đổ hết lỗi cho cô chứ?

Bảo Lâm ngước lên, rồi nhanh chóng quay sang nơi khác. Một lúc thì anh bỗng đứng đứng lên và đi đâu đó, làm cô ngạc nhiên.

Sau vài phút, anh quay trở lại, trên tay là một chiếc áo sơ mi của anh.

- Mặc vào đi. - Giọng nói có chút phần "ra lệnh".

- Tại sao tôi phải nghe anh? - Cô cãi lại, cô vốn không thích ai ra lệnh cho chính mình.

- Cô thôi đi, áo của cô ướt đến nỗi tôi có thể nhìn thấy... - Nói tới đây thôi, anh bỗng im lặng.

Cô nhìn xuống sau vài phút không để ý. Đôi má khẽ đỏ lại, cô chụp ngay chiếc áo, rồi mặc vào một cách nhanh chóng.

Đến giờ, cô mới nhìn lên anh. Đôi mắt mở to ra, rồi vội vàng quay chỗ khác.

- Anh... cũng... vậy đó. - Cô không dám nhìn lên, chỉ biết nói lắp bắp.

- Biết rồi.

Chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt đã được thả ba nút đầu, chiếc áo như được tạo ra cho chỉ một mình anh vậy. Nó ôm sát người tạo nên một thân hình cực chuẩn. Thế mà nước biển đã làm lộ rõ hơn những cơ bắp săn chắc.

Thế là hai người đặt phòng tại một khách sạn gần đó, thay quần áo, và chuẩn bị cho chuyến về nước ngày mai.

* * *

Khi ở trên chuyến bay từ Nhật về Việt Nam, cô cứ buồn ngủ mà cô cứ chần chừ mãi mà không dám ngủ. Người ngồi cạnh cô, là giám đốc Lâm, dường như anh không có biểu hiện của sự buồn ngủ. Và đến khi cô đi vào giấc ngủ với tư thế...ngồi thì đã vô tình ngã vào vai của anh.

Giám đốc Lâm nhìn cô đầy ngạc nhiên. Thế nhưng, anh không thay đổi, vẫn giữ tư thế đó. Vì anh nghĩ, nếu như anh cử động một chút thôi, cô gái ấy sẽ tỉnh giấc mất. Vì lý do duy nhất, anh không muốn thế.

Thế là họ về đến Việt Nam. Một tin tức đang lây lan khắp cộng đồng Việt thật khủng khiếp mà cả hai người không ai có thể tin vào sự thật nữa. Về anh, Trần Vương Bảo Lâm, giám đốc của công ty W&M.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kẻ Lấy Cáp...là Ai?

Chương 14

"Giám đốc công ty Memo lộ ảnh hẹn hò thân mật cùng hot-girl Ngọc Vy."

Kèm theo sau đó là một tin tức cũng nổi trội không kém.

"Công ty W&M đang có nguy cơ bị tụt rút. Các cổ đông lần lượt rút vốn"

Chỉ điều đó thôi, đã làm cho Bảo Lâm anh trở nên rất lạ, không suy sụp. Mà thay vào đó, anh tỏ ra bình thường như chưa có việc gì xảy ra.

Công ty của anh, một lần nữa bị rơi vào tình trạng nguy hiểm. Thế nên tất cả các anh chị nhân viên nỗ lực rất nhiều, phần vì họ không muốn bị mất việc làm, phần vì họ không muốn công sức của giám đốc Lâm bị đổ sông đổ biển. Ngay cả giám đốc Lâm và cô cũng thế, họ làm việc đến mất ngủ. Có khi

họ vào công ty từ sáng sớm và ở lại rất khuya. Vì sao ư? Ai đó đã lấy cắp tài liệu của công ty ra ngoài và vì thế, các cổ đông đang lưỡng lự rút vốn, tự bảo vệ và phòng trước khi bị mất sạch.

Bảo Lâm nhìn cô ngồi bên ngoài làm việc rất chăm chỉ mà làm anh cảm thấy điều gì đó rất lạ. Bụng của anh khẽ sôi lên một cái. Xem ra, mấy ngày nay anh đã dành hết thời gian cho công việc mà quên mất đi chính mình rồi, và còn cô gái một mực muốn giúp anh mà ở lại làm việc đến khuya như vậy. Có khi anh đi ra ngoài, anh chợt thấy cô gái làm việc đến nỗi ngủ quên mất mà không hề hay biết. Chỉ nghĩ thế thôi, anh đứng dậy và đi đến phía cô.

Thấy anh đi đến, trên tay là chiếc áo vest. Cô ngẩng đầu lên, và hỏi.

- Anh xong việc rồi à? Vậy anh về nghỉ ngơi trước đi nhé. - Cô mỉm cười, rồi cúi đầu xuống, tiếp tục với công việc của mình. Làm ai đó ngỡ ngác.

Mãi một lúc, người con trai đó vẫn chưa đi. Cô ngẩng đầu lên một lần nữa, và một lần nữa hỏi.

- Có việc gì cần tôi giúp sao?

- Ồ...Cô...Dừng làm việc một chút đi. Đi ăn tối thôi. - Anh chưa phải rủ rê người khác bao giờ. Vấn đề bộ cao ngạo, làm lời nói có chút uy quyền.

Cô ngỡ ngác, nhưng rồi cũng mỉm cười và thu dọn sắp tài liệu.

Họ đến ăn tại một nhà hàng gần công ty. Thức ăn nơi đây rất ngon và nổi tiếng.

Đồ ăn đã được đưa ra rất ư là đẹp mắt, vì thế, cả hai không chán chừ mà lấp đầy cái bụng đang đói meo ra của mình. Nhưng vẫn luôn giữ cái vẻ lịch sự, tao nhã.

- Ồ, là giám đốc Lâm đây sao? Nghe nói công ty của anh đang tụt dốc nhĩ. - Là Minh Vỹ, đang khoác tay...Ngọc Vy. Hắn nói với về chế giễu.

Bảo Lâm ngẩng đầu lên, nhìn vào Ngọc Vy. Sau đó anh nở một nụ cười kinh bi.

- Đã lâu rồi mới gặp giám đốc Lưu. Xem ra hôm nay tôi không được may mắn lắm. - Bảo Lâm lạnh lùng nói. Lại là lời nói gắt gao, mang theo ý chế giễu không kém.

Sau khi nghe xong câu này, hắn ta tức giận ra mặt. Nhưng rồi vẫn bình tĩnh, và đáp.

- Người của giám đốc Lâm đây, bây giờ đã thuộc về tôi rồi. - Hắn như đang cố biểu hiện một việc gì đó, đến ngu ngốc.

- Vậy à, không ngờ giám đốc Lưu đây lại có hứng thú với những đồ vật đã được người chủ vứt bỏ. Tôi có rất nhiều thứ cần bỏ, nếu anh muốn, tôi sẽ cho hết. - Vẫn cái vẻ lạnh lùng. Bảo Lâm khôn khéo đáp lại.

Mặt của hắn ta và cô Ngọc Vy đó như đang rất đỏ vì giận.

Anh và cô đứng lên đi mà bỏ lại hai người, như những thứ rác rưởi.

* * *

Nhờ những công sức nỗ lực của tất cả mọi người, và đặc biệt là sự chỉ huy của giám đốc Lâm. Công ty W&M đã có được một chút tiến triển. Những tập hồ sơ bị mất cũng đã được bổ xung bởi những ý tưởng khác. Và tức nhiên, không mấy khách hàng nào cũng có thể bằng lòng điều đó. Vấn đề là thời gian, thời gian để công ty W&M có thể trở lại, để có thể lấy lại từ khách hàng sự uy tín mà công ty vẫn luôn có.

Nhưng giám đốc Lâm là ai cơ chứ? Chỉ mấy thứ đó thôi mà muốn hạ gục anh sao? Sai rồi, đừng mơ tưởng.

- Cậu đã tìm ra kẻ cướp tài liệu chưa? - Đinh Dương hỏi, khi tất cả các anh trong nhóm đang tụ họp tại biệt thự của anh, và có cả Bảo Lâm.

Theo sao lời nói, anh đưa cho Bảo Lâm một ly rượu đỏ. Nhìn các anh bây giờ, họ nói chuyện với nhau như là những người đàn ông chân nói chuyện cùng những người đàn ông vậy. Một sự quyến rũ nào đó đang lan ra khắp quầy bar của khu biệt thự.

- Mọi việc ổn rồi thì mình sẽ cho camera quay lại. Tên đó không thoát được đâu. - Bảo Lâm lạnh lùng đưa ly rượu đỏ lên môi, và uống vài ngụm.

- Các cậu nghĩ là ai? - Minh Tuấn hỏi, ánh mắt của anh duy chuyển về ly rượu.

- Mình nghĩ là hắn ta. - Nguyễn Phong lên tiếng. Theo sau, anh hớp một chút rượu, vị the the lẫn chất chất, nhưng sau đó lại ngọt ngọt làm người khác cứ thế mà chìm đắm vào nó.

"Là hắn ta ư?"

* * *

Ngọc Vy đi ông anh đi vào công ty, mọi chuyện đã như thế rồi mà cô ta vẫn chưa đưa đơn xin phép nghỉ việc. Cứ thế, hằng ngày đến công ty, đồng thời thu thập thông tin.

Giám đốc Lâm và cô, hai người đang ở trong phòng camera an ninh. Và cứ thế, anh và cô mở máy lên, lui về hàng ngày, hàng tháng. Sau một lúc, hình ảnh của hung thủ đã được xuất hiện. Hắn ta lấy cắp các tài liệu trong phòng lưu trữ, nơi mà tất cả các vật phẩm đã được sẵn sàng, đợi đến ngày để ra mắt các khách hàng. Thế nhưng, sau một khúc khá lâu ấy thì máy camera bỗng dừng chạy một màu đen đến hết. Đã rõ rồi, hắn ta không ai khác ngoài tên nhân viên cõn con trong công ty đây mà.

- Hắn ta là Nguyễn Văn Tùng, làm ở nhân viên ở khu xây dựng. Gia đình hắn không mấy gì là khá giả, có một vợ và một cậu con trai bị khuyết tật. - Cô sơ qua bản hồ sơ của hắn cho giám đốc Lâm.

- Được rồi, nói với tất cả các nhân viên đến phòng họp trước giờ tan ca cho tôi. - Bảo Lâm nói, đôi mắt màu xanh chứa một điều gì đó rất lạ.

* * *

- Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây, là về việc các bản tài liệu bị cướp vừa qua. - Anh nói, vẫn lạnh lùng, dứt khoát.

Các anh chị nhân viên lần các trưởng phòng thối mắt, nhưng không dám xì xào, làm ồn ào tổ hội. Bầu không khí đã yên lặng rồi mà còn lạnh lẽo hơn. Ai cũng tò mò muốn biết người đó là ai. Trong hay ngoài công ty? Là nam hay nữ? ...

Ngừng một lúc, anh nói tiếp. - Tôi đã biết được người đó là ai rồi. Nếu biết nhận lỗi thì đến gặp tôi sau giờ làm việc. Còn nếu không thì...- Giọng nói của anh trở nên lạnh lẽo hơn. - Tôi dành nhờ đến công an để giải quyết.

* * *

Thật đúng như anh đã dự đoán. Sau giờ làm, khi mọi người đã về hết, tên ấy đã đến...

- Thưa giám đốc...tôi...

- Tất cả các bản tài liệu đó, ở đâu? - Anh vào thẳng vấn đề, không do dự, không cần nhiều thời gian.

- Tôi không giữ nó ạ! - Hắn thú nhận.

Đôi mày của anh khẽ nhíu lại. Mọi việc bắt đầu trở nên không đơn giản từ đây.

- Tại sao?

* * *

Trâm Anh cô tung tăng đi mua thức ăn cho buổi tối làm việc. Nào là sữa chocolate thơm ngát tại Starbucks, một hiệu thức uống nổi tiếng trên toàn thế giới, đồng thời là nơi cô rất thích uống, kể cả khi ở Mỹ. Theo nữa là những món ăn thơm ngát không kém, làm bụng người khác sôi lên một cách khó tả.

- Trâm Anh. - Dường như ai đó vừa mới gọi cô.

Cô quay lại, là anh Dương. Anh mỉm cười một cách ngọt ngào.

- Em về công ty sao? - Anh hỏi.

- Vâng. - Cô nở một nụ cười.

- Lên xe rồi đi cùng anh nhé! Anh cũng cần đến gặp Bảo Lâm cho một số việc.

- Vậy anh cho em hoá gian với ạ. - Cô nói rồi bước lên xe.

Khi họ bước vào, vô tình nghe cuộc đối thoại giữa giám đốc Lâm và tên cướp bản tài liệu.

Cô ngạc nhiên, không tin nổi vào những gì mình vừa nghe nữa. Những thứ trên tay của cô được rơi tự do xuống đất. Cạnh cô, Đình Dương cũng ngạc nhiên không kém.

- Người bảo tôi lấy tất cả các tài liệu, đồng thời kêu tôi giữ bí mật không được để lộ, đó là...

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau...* *Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Có Phải Là Hiểu Lâm Không?

Chương 15

- Người bảo tôi lấy tất cả các tài liệu, đồng thời kêu tôi giữ bí mật và không được để lộ...Đó là cô thư ký của giám đốc, cô Trâm Anh.

Giám đốc Lâm ngạc nhiên, anh dường như không dám tin vào điều hần ta vừa nói nữa.

Trâm Anh cô bỗng dưng giận dữ, cô bỏ tất cả các thứ trên tay của mình xuống đất. Đôi tay nhỏ nhắn đang đẩy cánh cửa một cách thô bạo. Cô đi đến phía trước của tên đó.

Bộp..

Cô vừa mới tát vào khuôn mặt đều cán của tên đó.

Đình Dương nhìn cô đầy ngạc nhiên.Điều cô vừa mới làm, anh chưa bao giờ nhìn thấy từ cô. Bảo Lâm cũng ngạc nhiên không kém.

- Tôi ư? Bằng chứng đâu? - Giọng nói của cô bây giờ trở nên lạnh lẽo đến băng giá.

Theo sau lời nói, cô đưa cho tên đó một nụ cười kinh bỉ.

- Cô không còn nhớ sau cô Trâm Anh? Ngày thứ Năm của hai tuần trước, cô đã gọi cho tôi và bảo tôi lấy tất cả các tài liệu trong phòng lưu trữ của công ty và hứa sẽ đưa cho tôi 2 tỷ. Lẽ nào cô không còn nhớ? - Tên ấy nói như có ý cười.

- Bây nhiêu thôi mà đã đủ tội cho tôi? - Cô nói, vẫn giữ cái nụ cười nửa miệng.

- Đương nhiên, chỉ nói thôi thì sẽ không đủ thuyết phục rồi. - Hần cười đều, rồi nói tiếp. - Cô Trâm đây đang giữ tất cả các tài liệu đó. Tôi còn nhớ là cô đã đặt nó vào hộp tủ của bàn làm việc của chính cô mà. Xem lại thử đi.

Hần nói xong rồi đi đến bàn làm việc của cô. Lấy ra một sấp tài liệu, đúng...là thật.

- Cậu cho điều chỉnh camera lại một lần nữa đi. - Đình Dương bây giờ mới lên tiếng, Anh dám chắc chắn, Trâm Anh không-bao-giờ làm việc đó.

Là thế, tất cả mọi người một lần nữa đi vào phòng an ninh. Video quay tiếp tục cái khúc giữa đã bị một màu đen bao phủ, đó là những hình ảnh của cô...đang bỏ sấp tài liệu vào ngăn bàn rồi đi vội.

Thế là...đã rõ chưa?

- Kế hoạch của anh cũng tốt lắm nhì? - Cô nhìn hần ta, ánh mắt không thôi kinh bỉ.

- Tôi thật sự không làm chuyện này.- Cô quay qua Bảo Lâm, ánh mắt như đang muốn giải thích điều gì đó.

Chưa để cho anh trả lời, tên cướp tài liệu đã lên tiếng trước.

- Xin hãy bảo vệ tôi. Cô ấy nói rằng nếu bí mật bị lộ, cô ấy sẽ giết tôi...tôi...

- Anh còn ở đó mà diễn sao? Tôi còn chưa gặp anh một lần nữa mà...- Lời nói của cô chưa dứt, thì Bảo Lâm lên tiếng.

- CÔ THÔI ĐI! Bằng chứng rõ ràng thế rồi mà cô còn chối sao? - Giọng của Bảo Lâm như đang rất nổi giận.

Thôi rồi, hết rồi...

Công sức của cô bấy lâu nay...

Vẫn không làm cho anh rung động...

Dù chỉ một lần...

Cô đã hy sinh cho đi rất nhiều thứ, điều đó cũng có nghĩ là cô đã yêu anh rất nhiều. Và bây giờ...anh dường như không cần điều đó, anh không cần cô. Những điều cô làm từ trước đến giờ, những lần cô thể hiện tình yêu của mình cho anh, những lần nhìn anh hạnh phúc cùng người con gái khác, cô thầm đau lòng. Thế nhưng, tất cả những điều đó, vẫn không làm cho anh rung động được. Anh không đặt sự tin tưởng ở cô.

Anh đã yêu cô một lần nữa? Ngụy biện, điều đó chỉ là ngụy biện. Chỉ là cô tự mình mơ tưởng, mơ tưởng vào một điều mà chẳng thể nào trở thành sự thật. Thế thì bây giờ, cô lấy cớ gì mà phải tin tưởng, đặt niềm tin của mình vào một hạnh phúc, mặc dù đã biết...nó không tồn tại, sẽ chẳng bao giờ nó có thể tồn tại được nữa. Tất cả, đã hết rồi...hết thật rồi. Cũng đã đến lúc, cô nên từ bỏ rồi...Phải rồi, phải từ bỏ thôi...

Cô nhìn Bảo Lâm, một ánh mắt rất kỳ lạ. Nơi tận trái tim của anh khẽ đau nhói, một thứ gì đó đang bóp nghẹt trái tim của anh một cách nhẹ nhàng, đau đốn mà lưu luyến.

Rồi cô bước đi, đôi tai của cô bùng bùng. Đôi chân lại một lần nữa, vô thức bước đi trên con đường quen thuộc, một cảm giác nặng nề cứ thế mà sâu lắng vào trong trái tim của cô, một lần nữa...vì anh.

Đình Dương nhìn anh, rồi lại nhìn tên khốn đang ngồi dưới kia. Anh biết, ai đó đang âm thầm hãm hại cô. Nhưng bây giờ, anh cần đi theo cô để tránh cô tìm đến những việc làm dại dột. Thế là anh lao ra ngoài, nơi mà người con gái đang đi một cách không hướng định.

Một chiếc xe đang chạy với tốc độ khá nhanh, điên cuồng lao đến. Và cô, người con gái xấu số đang đi qua phía lộ, và...

* * *

- Những điều cậu nói là thật? - Bảo Lâm hỏi, lạnh lùng, băng giá.

- Đúng, thưa giám đốc.

- Được rồi, cậu ra ngoài đi. - Anh nói, ngã người vào chiếc ghế đang ngồi. Anh thấy trong lòng của mình nặng trĩu.

Một cảm giác lo lắng, bồn chồn cứ thế mà xen nhau làm cho anh cảm thấy khó chịu, không lý do. Anh bỗng nhớ lại đôi mắt lúc này mà cô đã dành cho anh. Tại sao anh lại thấy đau lòng như thế? Có phải anh đã yêu cô gái này mất rồi không? Nực cười, làm sao có thể chứ.

Bỗng dưng, ánh mắt của anh hướng về cái tủ nhỏ phía bên góc của phòng làm việc. Từ khi trở lại đến giờ, anh chưa bao giờ mở nó dù chỉ một lần. Trong anh như rất muốn mở nó ra. Nghĩ là làm, anh đi đến và mở ra một cách không chán chừ.

Phía trong là những tấm ảnh và những cuốn băng. Anh lấy một cuốn băng ra và mở nó lên.

...

- Trâm Anh, nhìn anh này. - Là giọng nói của anh, Bảo Lâm. Dường như anh đang cầm máy quay.

Nhưng sao khác quá. Giọng nói ấy rất dịu dàng và trầm ấm lắm. Không giống như anh bây giờ, lạnh lùng và băng giá.

- Lâm à! Đi thôi, em muốn đến đó. - Vừa nói, cô vừa kéo và vừa chỉ lên phía tháp Eiffel cao to phía trước mặt. Khuôn mặt lộ rõ vẻ mặt háo hức, đáng yêu đến lạ.

- Được rồi. Từ từ thôi, đợi anh với. - Bảo Lâm mỉm cười, máy quay vẫn chỉ quay mỗi mình cô.

- Bảo Lâm, nhanh đi mà... - Cô cứ thế mà chạy về phía trước.

Bỗng cùng lúc đó, một cậu bé đáng yêu đi đến, tóc màu vàng, giống như Bảo Lâm vậy.

- Chị ơi. Em bị lạc bố mẹ của em rồi, chị giúp em với được không ạ? - Cậu bé ấy nói tiếng anh, giọng có chút lo sợ nhưng cậu bé vẫn không

khóc.

- Bố mẹ của em ở đâu? - Cô ngốc nghếch hỏi.

Anh bực cười, nếu biết thì cậu nhóc ấy đến nhờ cô giúp để làm gì?

- Em không biết ạ. - Cậu bé ấy nói.

- Được rồi, chị dẫn em đến khu bảo vệ để nhờ người thông báo giúp nhé! Em chịu không? - Cô ngồi xuống nói chuyện với cậu bé. Làm cho trái tim của ai đó đang hồi hộp.

- Dạ vâng. - Cậu nhóc nói, rồi mỉm cười. Rồi lại xụ đôi má phúng phính xuống. - Chị ơi, em đói.

Cô bối rối không biết phải làm gì, vội lấy hộp bánh cookie trong cặp cho cậu bé ăn.

- Chị chỉ có cookie thôi, em ăn đỡ nhé. - Cô nói nhỏ nhẹ, bàn tay vuốt vuốt tóc của cậu bé.

- Em cảm ơn chị. - Rồi cậu bé ăn một cách ngon lành, đáng yêu đến lạ.

Thế rồi cô dẫn cậu bé đi đến phòng bảo vệ. Các chú bảo vệ nói lên loa và bố mẹ của cậu bé cũng đã đến rước cậu sau đó. Mẹ của cậu bé ôm chầm lấy cậu, đôi mắt ươn ướt dường như đang khóc. Cũng đúng thôi, vì cậu nhóc rất đáng yêu mà. Nếu được, cô cũng rất muốn có những đứa trẻ đáng yêu như vậy.

Thế mà khi gia đình của cậu bé đã đi về hết. Phút đấy cô mới biết là cô đang bị lạc...Bảo Lâm.

Luống cuống đi vòng vòng tìm Lâm, thế nhưng Lâm vẫn không xuất hiện. Lâm đang ở đâu chứ? Tại sao cô lại bất cẩn mà để lạc Lâm cơ chứ? Cứ thế, cô cứ mãi đi rồi lại đi. Mọi người ai cũng nhìn rất xa lạ, không ai là quen thuộc với cô cả. Nỗi sợ hãi cứ thế mà xâm chiếm lấy những dòng suy nghĩ của cô.

Cô sợ, cô rất sợ. Cô ngã xuống đất, nước từ hai bên khóe mắt của cô dâng trào. Cô khóc, không quan tâm bất cứ điều gì, cô vẫn và cứ khóc.

Bỗng, một bàn tay ấm áp ôm lấy cô, là Bảo Lâm.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi nhé. Nhóc đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi. - Bảo Lâm nói, nhỏ nhẹ, ấm áp.

...

Giám đốc Lâm cảm thấy lòng mình trở nên ấm lạ, anh lật lật những tấm ảnh của cô và anh. Vừa xem, anh vừa nở những nụ cười đốt cháy lòng người. Nhưng anh đâu biết, ngày mai đây chuyện gì sẽ xảy ra với chính mình.

* * *

Chiếc xe điên cuồng chạy thẳng, và rồi...

Kết....

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hiểu Lâm Chồng Chết

Chương 16

Đình Dương chạy nhanh đến và kéo tay của cô về phía sau. Thoát khỏi tử thần, và khỏi chiếc xe điên rồ ấy.

Vì lực kéo của anh có chút mạnh, thế nên Trâm Anh cô đã theo đó mà ngã vào người của anh. Đình Dương nổi giận, anh nghiêm khuôn mặt điển trai của mình lại.

- Trâm Anh! Em không sao chứ? Cả mạng sống của mình mà em còn không muốn giữ nữa à? Cái xe đó, nếu anh đến không kịp thì em tính thế nào đây? Em... - Anh tuôn ta một tràn.

Nhưng đổi lại, cô nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Về thôi anh! Em muốn đi ăn phở.

Thật lạ... Bình tĩnh, nhẹ nhàng đến bất ngờ...

Đình Dương ngờ ngác, cô cứ thế này, làm cho anh như sống trong địa ngục vậy. Chẳng thà cô cứ khóc, như vậy thì anh còn biết đường mà giải quyết. Cô thế này, anh phải làm sao?

- Ờ ừ. Mình đi thôi.

* * *

Chiếc xe của Đình Dương đã dừng tại nhà của cô.

- Trâm Anh! - Anh choàng tay, ôm trọn lấy cô. - Em cứ khóc đi, buồn thì em cứ khóc. Em cứ im lặng như vậy, anh...

- Em ôn cả mà. Anh yên tâm nhé. - Cô mỉm cười, vẫn nhẹ nhàng và đáng yêu. Nhưng trong tình thế này, nụ cười ấy lại khiến cho người khác lo lắng.

- Thật? - Anh nhìn cô, vẫn thôi không khỏi lo lắng.

Cô gạt gạt đầu, rồi mỉm cười.

- Ủ, ngày mai anh phải đến Sapa để khảo sát các chi nhánh. Em nhớ, đừng làm gì đại dột đó. - Anh vẫn không thôi lo lắng.

- Vâng. Em không có ngốc đến thế, và không có lí do gì để em phải làm thế cả. - Cô nói, lại mỉm cười...

* * *

Reng reng

Bảo Lâm bắt điện thoại, đôi mắt vẫn đặt ở trên cái máy tính và những tài liệu rắc rối.

- A lô.

- ...

- Tại sao?

- ...

Đến đây, đôi mày của anh nhíu chặt lại, một nỗi thất vọng nào đó cứ thế mà xâm chiếm lấy những dòng suy nghĩ của anh. Anh cúp máy, vẻ mặt đã đỏ lên vì giận.

Bàn tay linh hoạt bấm một số khác, và một lần nữa nhắc máy lên.

- Gọi thư ký Trâm đến đây ngay cho tôi. - Anh nói.

Sau 15 phút, Trâm Anh cũng đã có mặt tại công ty. Vì cô nhận được điện thoại từ công ty và vì cô đến để...nộp đơn xin nghỉ việc.

Cốc cốc

- Vào đi. - Giám đốc Lâm nói, tay cầm một ly cà phê thơm ngát. Anh đứng dựa vào chiếc bàn và hướng ra phía cửa sổ.

- Nghe nói anh muốn gặp tôi? - Trâm Anh hỏi, vẻ mặt không giống những ngày trước.

- Kế hoạch tiếp theo của cô sẽ là gì? - Anh nói, dường như theo sau lời nói là chất giọng kinh tởm một thứ gì đó.

- Ý của anh là gì? - Cô cảm thấy khó hiểu.

Đôi mày của anh một lần nữa, khẽ nhíu lại. Đưa cho cô một ánh nhìn không mấy là tôn trọng, anh nói.

- Người nhà của hấn, người được cô chỉ dẫn để lấy tất cả các tài liệu của công ty. Họ báo với tôi là cô vừa mới cho người giết hấn. Họ biết họ đã làm sai hợp đồng, họ muốn hỏi...

- Anh thôi đi! - Giọng của cô bây giờ trở nên lạnh lẽo. - Tôi không rảnh mà đi diễn màn kịch vớ vẩn đó.

Nói thế thôi, cô làm cho anh thật sự nổi giận. Nếu cô biết mình sai, anh sẽ tìm cách giúp. Cô thế này chẳng có biểu hiện của sự hối lỗi. Thế thì anh cần gì phải mất thời gian để tranh cãi.

- Được rồi! Họ đã nộp đơn kiện cho bộ phận cảnh sát. Cô còn muốn tiếp tục cái kế hoạch tòi bạc nào nữa? - Nói đến đây, anh nở một nụ cười nửa miệng. - Mục đích của cô là gì? Tiền? Tôi trả lương cho cô ít lắm sao?

Cô cảm thấy như chính mình đang bị xúc phạm nặng. Cô không biết phải làm gì, tại sao lại đổ lỗi cho cô? Tại sao lại không tin cô? Cô tò mò đến nỗi làm những việc dơ bẩn đó lắm sao? Vài giọt nước mắt đã lăn nhẹ xuống khuôn mặt bé nhỏ của cô. Cô phải làm gì? Im lặng để mọi chuyện đi qua? Hay cô phải giải quyết nó? Nhưng...phải làm thế nào?

Nhưng giọt nước mắt của cô đã làm cho tim của ai đó thắt lại, đau một cách nghẹn ngào.

Bầu không khí của trở nên yên lặng. Đã khó thở rồi mà còn có cả sự yên lặng đến chết người.

Đôi chân của cô duy chuyển, bước nhẹ một cách bất cần. Cô cũng chẳng buồn giải thích cho ai đó hiểu nữa. Vì anh không tin cô. Dù có giải thích thế nào đi nữa thì...kết quả vẫn thế thôi.

Trong lúc không để ý, một chiếc xe lớn đã dừng lại phía gần mép đường. Một ai đó đã bịch miệng của cô với thuốc mê. Do đã được học từ trước, nên cô bắt đầu dùng tất cả các hô hấp của mình để không hít thuốc mê từ cái khăn. Theo sau đó, cô nhắm mắt, nhẹ khụy xuống như rằng con mồi đã bị tằm thuốc. Vì xung quanh không có ai, thế nên đây là cánh tốt nhất, cứ đi theo họ và xem tiếp mọi việc.

* * *

Àm..

Một tên lính đã tạt nước lạnh và đá lạnh vào mặt của cô theo sự chỉ thị của... Ngọc Vy.

Một cảm giác rét đến thấu xương làm cho cô lạnh toát, đôi mắt mờ nhẹ.

"Đây là đâu?"

- Nhìn tao kiểu gì thế? Ngạc nhiên lắm à? - Giọng nói của Ngọc Vy có chút bực bội.

- Các người đưa tôi đến đây làm gì? - Cô nói, đưa cho ả một ánh nhìn kinh bi.

- Làm gì ư? - ả hỏi, rồi cười một cách điên dại. - Hành hạ mày đó. Thích không?

Ả ra hiệu cho một tên lính lấy ra một cây roi mây. Cầm lấy cây roi, ả nhìn cô với một nụ cười man rợn.

- Mày muốn bao nhiêu cây?

- Tại sao tôi phải "ăn" đánh từ một kẻ không ra gì như cô? - Cô nói, vẫn nụ cười kinh bi. Cô thấy mình không cần lễ phép với những kẻ không ra gì.

- Mày-nói-lại-tao-nghe. - ả như đang rất giận dữ. Từng lời nói như đang ngấu nghiến vì tức.

- Hành hạ người khác... Con người thật sự có thể làm sao? - Cô nhìn ả, tỏ ý cười.

- Mày...được lắm. Để xem mày mạnh mẽ được như thế nào? - Vừa nói, ả vừa quất cây roi vào người cô, tàn bạo đến bạo lực.

Dù rất đau, thế nhưng cô vẫn không khóc. Cô vẫn kiềm mình để không thoát ra những tiếng la, hét lên vì đau. Và cứ thế, ả đánh một cách dữ dội hơn.

Ai kia...có biết không? Anh đã không bảo vệ người con gái của mình, anh đã tin vào một điều ngu ngốc của những diễn viên lỗi thời. Cô gái ấy...sắp chết rồi. Anh có đau không? Anh cảm thấy có lỗi không? Thử hỏi...sau này, cô gái này có rộng lượng mà tha thứ cho anh một lần nào nữa không? Anh...đang ở đâu thế? Nếu anh không đến...người con gái tội nghiệp này..."sẽ chết"...

* * *

Thế là đã được ba ngày rồi. Giám đốc Lâm không thấy bóng dáng ấy đâu. Anh tự trách bản thân mình, vì sao lại lo lắng cho kẻ sát nhân ấy...có đáng không? Suy nghĩ cứ thế mà làm cho anh không thể nào tập trung vào công việc đang làm được nữa. Anh làm cho mình một tách cà phê nóng hổi, rồi đi đến phía bàn làm việc, hướng mắt xuống dòng người tấp nập phía dưới. Anh vô động.

Bỗng, tiếng chuông điện thoại reo lên, anh lấy lại vẻ phong độ, rồi bắt máy.

- *Cậu Lâm. Già này chỉ biết mỗi mình cậu thôi. Cậu làm ơn giúp già này...* - Bên kia là bà Trương, quản gia của cô.

- Bà là... - Bảo Lâm nhăn mày, khó hiểu.

- *Tôi là quản gia của cô Trâm Anh.*

- Bà gọi cho cháu có việc gì không ạ? - Anh hơi ngạc nhiên, thế rồi vẫn lễ phép hỏi.

- *Cậu ơi...Cô Trâm Anh... đã ba ngày rồi không về nhà, điện thoại thì không gọi được...* - Giọng của bà Trương như gần khóc, bà cảm thấy lo lắng cho cô một cách tột độ.

- Cháu... - Anh bất ngờ bối rối không biết nói gì. Vì anh nghĩ...đây là một trong những kế hoạch của cô, kẻ giết người.

- *Xin cậu hãy giúp tôi, cô chủ chưa bao giờ không về nhà cả, mà nếu không về thì cô chủ sẽ gọi báo trước. Tôi sợ, cô chủ...* - Bà nói trong vẻ hoảng loạn.

- Dạ, cháu biết rồi. Cháu sẽ cho người tìm, bà yên tâm nhé ạ. - Anh nói, vẫn cái vẻ lễ phép.

Anh tắc máy, mọi việc là thế nào? Sự thật là thế nào? Trong đầu của anh vô thức, trống rỗng đến kỳ lạ.

* * *

- Thưa giám đốc, anh có muốn đi đâu không ạ? - Anh thư ký của Đinh Dương hỏi.

- Về khách sạn đi. - Đinh Dương mệt mỏi xoa đầu, vẫn cái nét điển trai ấy. Mọi góc, mọi hướng đều khiến người khác phải lén nhìn nhiều lần, nhất là mấy cô gái.

Nhưng khi chiếc xe từ từ chạy trên con đường phẳng phiu. Đường như anh... Nhìn thấy một ai đó. Trong phút chốc, anh quay lại nhìn, là hân ta. Tên đã tố cáo Trâm Anh mà anh gặp từ hai ngày trước. Anh linh tính có chuyện chẳng lành...

- Cho xe đi theo cậu ta đi. - Đinh Dương nói, với vẻ thoải mái.

Thế là chiếc xe được quay đầu, người được theo dõi, chính là hân.

Cho đến khi, hân ngã vào một con hẻm nhỏ. Vì anh đi xe lớn, thế nên xe của anh không thể nào vào được. Ngay lập tức, anh phóng xuống khỏi xe và tiếp tục đi theo tên đó.

Nhưng...

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Giải Cứu

Các bạn cho mình xin lỗi. Chap trước là mình đăng nhầm và nó chưa được sửa. Chương này mình đã sửa cho nên có thể được hơn. Tác giả tệ quá! Xin lỗi các độc giả nhé! Đọc mấy bình luận của các bạn mình cứ như là uống thuốc tăng lực vậy. "Viết viết" thế là quên luôn cái phần chỉnh sửa. Chia sẻ thế thôi, cảm ơn vì đã ủng hộ nhé! Các bạn đọc truyện vui vẻ.

Chương 17

Nhưng khi Đinh Dương đi xuống thì anh đã không thấy dấu vết của hân ta nữa. Anh đảo mắt một vòng để định vị trí. Đôi mắt của anh dừng lại tại một căn nhà hoang, trông như rất cũ kĩ. Anh bước nhẹ vào đó, nhẹ nhàng để không phát ra một tiếng động nào.

- Con nhỏ hot-girl đó coi vậy mà cũng đã mang thật mảy má? - Là tiếng của hân, tên-đỏ-lỗi-cho-cô.

- Ủ. Con gái thời nay, tìm một đứa dịu dàng cũng khó. - Là tên lạ mặt, trên mặt của hân có một vết sẹo rõ to. Hai người bọn hân đang chăm thuốc và hút một hơi sâu.

Đinh Dương có phần hơi ngạc nhiên. Nhỏ hot-girl mà họ nói...là ai? Anh đang cố lắng nghe bọn cuộc nói chuyện giữa bọn hân. Thì bỗng điện thoại của anh bất chợt đổ chuông. Anh cầm chiếc điện thoại chạy ra khỏi căn nhà hoang một cách nhanh chóng để không bị họ phát hiện, vì chiếc điện thoại của anh được đặt chế độ rung, cho nên bọn họ rất khó có thể nghe thấy.

- A lô. - Đinh Dương nói.

- Cậu đang ở đâu thế? - Đầu dây bên kia là Bảo Lâm.

- Mình đang ở Sapa. Tối nay mình về lại Sài Gòn. - Anh trả lời, giọng nói nhỏ nhất có thể.

- Bác quân gia của thư ký Trâm vừa gọi cho mình. Bà ấy nói mấy hôm nay, cô ấy không về nhà. Mình không biết kế hoạch của... - Bảo Lâm từ tốn giải thích, nhưng lời nói chưa hoàn thì Đinh Dương đã hoảng hốt nói.

- Cái gì? Trâm Anh không về nhà à? - Đinh Dương ngạc nhiên, rồi anh hỏi tới tấp. - Cô ấy có đi đâu không? Ý mình là cô ấy có đến nhà của Thiện Như không?

- Cậu không nghĩ đây là một kế hoạch hoàn hảo khác của cô ấy à? Cậu còn nhớ tên hôm trước ở công ty không. Vì đã vi phạm kế hoạch mà cô ta đã

cho người giết hắn rồi đó. Cậu còn có thể lo lắng cho cô ta được à? - Bảo Lâm tức giận lên tiếng.

- Tên đó ư? Mình đang theo dõi hắn đây. Hắn không bị gì cả. Bảo Lâm này, mình nghĩ ai đó đang thực hiện ý định hãm hại Trâm Anh. Bây giờ mình sẽ về thành phố ngay lập tức, cậu tìm giúp mình thông tin về Trâm Anh.

Hai tai của Bảo Lâm như bù bù đi. Trái tim của anh lại nhói tên một cách lạ lẫm. Mọi việc bây giờ không còn là đơn giản nữa. Tại sao mọi chuyện về cô anh đều không thể giải quyết một cách nhanh và gọn như những chuyện khác anh có thể. Anh rối trí, đôi tay bối rối tìm một số điện thoại, anh nhấc máy lên.

- Đưa cho tôi đoạn camera ở phía ngoài từ ba ngày trước. - Anh nói, giọng có phần nghiêm nghị.

Bây giờ, anh nên tập trung giải quyết chứ không phải là lo lắng. Điều đó không có nghĩa là anh không lo lắng cho cô. Anh đang rất lo cho cô, một cảm xúc lạ lùng đến khó tả. Nhưng anh biết, lo lắng chẳng thể mang cô trở về.

5 phút sau, đoạn video cũng đã được gửi đến.

Anh mở ra, cho đoạn video chiếu ngay vào lúc cô ra khỏi công ty. Anh chỉ có thể hy vọng, mọi việc xảy ra nằm hết trong đoạn video này. Nếu không thì việc tìm kiếm sẽ có phần khó khăn hơn.

Quả thật là anh đoán đúng. Sau khi cô bước khỏi công ty khoảng vài bước thì một chiếc xe lớn đã dừng lại gần đó. Hai tên bật kín mặt đã tẩm thuốc và kéo cô vào trong xe. Nhưng thật lạ, người đi đường dường như không có ai.

* * *

Đình Dương lên chuyến bay về Sài Gòn và đã có mặt tại công ty của Bảo Lâm một cách nhanh chóng.

- Thế nào rồi? Cậu tìm thấy được gì chưa? - Đình Dương hỏi gấp gáp.

Bảo Lâm đưa cho anh xem đoạn video. Rồi nói. - Mình đã đưa bản số xe cho bên công an điều tra rồi, một lát nữa sẽ có phản hồi.

Vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại của Bảo Lâm đã reo lên.

- A lô.

- Thưa anh, bản số xe anh vừa mới gửi cho chúng tôi, bây giờ đã có kết quả. Chủ nhân chiếc xe là anh Hành Văn Tỏi, ngụ tại Vũng Tàu. Ba ngày trước, số xe này đã vào Sài Gòn và đã về lại Vũng Tàu trong ngày. - Bên kia là giọng của một vị cảnh sát.

- Lần cuối cùng camera có thể quay là ở đâu? - Anh hỏi, giọng có chút hồi hộp.

- Là ở đường XX thưa anh. - Anh cảnh sát nói.

- Được rồi, cảm ơn.

Thế là anh và Đình Dương đi đến Vũng Tàu để tìm nạn nhân...là cô. Phía sau của hai người là Nguyễn Phong và Minh Tuấn, về mặt của họ không ai có sự biểu hiện của bình thường. Vì trong tình thế này đây, đang là lúc dầu sôi lửa bỏng. Chậm một chút, có thể sẽ không tìm được cô nữa.

- Làm sao để tìm tiếp đây? - Minh Tuấn hỏi, sắc mặt của anh đã nghiêm, nay lại càng nghiêm lại.

- Phải chi có định vị thì tốt biết mấy. - Nguyễn Phong nói, đồng thời anh như đang gợi ý cho chính Đình Dương một điều gì đó.

- Định vị? Đúng rồi Lâm, cậu có còn sử dụng điện thoại cũ không? - Đình Dương nhìn Bảo Lâm, có lẽ, đây là cơ hội duy nhất.

- Đây, mình chưa đổi. - Bảo Lâm lấy ra chiếc điện thoại. Trước khi mất trí nhớ đến giờ, anh chưa bao giờ đổi nó cả.

Bốn anh chàng, dán mắt vào một chiếc điện thoại. Nhưng dò mãi, vẫn không có tín hiệu của cô. Thế là các anh lên xe, thử tìm ở những nơi khác.

Đã hết hy vọng rồi sao? Sẽ không thể gặp được cô nữa sao? Điều duy nhất bây giờ mà họ mong muốn, là tìm được cô. Trong phút nguy hiểm nhất, tiếng điện thoại bỗng dương reo vang.

Reng reng...

Là điện thoại của Bảo Lâm, anh nhanh chóng bắt máy.

- Có được thông tin gì rồi à? - Anh hỏi nhanh. Thế nhưng, phía kia không phải là người có thể cho anh thông tin.

-...

- Được rồi, dời tất cả vào ngày khác cho tôi. - Anh nói nhẹ, trong lòng nôn nóng đến lạ.

Bảo Lâm tắt máy, hình ảnh định vị vẫn còn ở trên màn hình điện thoại của anh. Bỗng, một dấu chấm bắt đầu hiện lên một màu đỏ nhạt trên bản đồ, và tên...Trâm Anh.

- Có rồi, có được tính hiệu rồi. - Bảo Lâm mừng rỡ nói lớn. Các anh cũng mừng rỡ không kém.

Đình Dương cho xe chạy thẳng, chấm màu đỏ trong bản đồ ấy bắt chợt tất hần.

- Mất tính hiệu rồi. - Minh Tuấn nói.

- Theo tính năng định vị thì chúng ta có thể định vị trong vòng 1 km. - Nguyễn Phong quả đoán. - Tuấn, cậu cho xe trở lại đi. Trâm Anh có thể chỉ ở gần đây thôi.

Rồi Đình Dương quay đầu xe lại, đến đúng ngay vị trí khi nãy. Dấu chấm đỏ lại một lần nữa hiện lên một cách mờ nhạt.

- Vào đường đó thử xem. Có thể là đúng. - Bảo Lâm hướng mắt tại một con đường, có thể nó dẫn đến phía đồi núi.

- Là đồi núi sao? - Đình Dương ngạc nhiên. Nhưng rồi anh cũng cho xe đi lên đó.

Từng giây, từng phút đã trở nên hồi hộp hơn. Các anh hướng mắt vào chiếc điện thoại. Bầu không khí đã căng thẳng rồi mà giờ còn căng hơn. Nó ngột ngạt đến khó thở.

Thật kỳ diệu, dấu chấm ấy bỗng dưng hiện lên một màu đỏ đậm hơn theo đường đi của chiếc xe. Và sau đó là một bản đồ đang dần được hiện rõ một cách rành mạch. Đình Dương cho xe chạy theo đó, và họ cũng đã đến được điểm đó. Chiếc xe đã được dừng lại tại một khoảng cách khá xa với một ngôi nhà hẻo lánh trên một ngọn núi đầy hẻo lánh không kém.

Các hot-boy theo dõi tình hình trước khi đột nhập và giải cứu nạn nhân. Phía ngoài có nhiều người gác, cỡ khoảng 10 đến 11 tên. Vì thế, rất khó có thể lọt vào một cách dễ dàng. Thế nên các anh đã bàn một kế hoạch rất ư là hoàn hảo.

* * *

Trâm Anh cô đã ngất đi vì chịu không nổi bởi những hành hạ tàn bạo của Ngọc Vy, một con quỷ đội lốt người. Đôi mắt của cô khó nhọc, nhẹ nhẹ mở. Xung quanh được bao phủ bởi bóng tối, thứ mà cô ghét nhất. Cô cảm thấy toàn thân của mình đau ê ẩm. Một chút cử động cũng rất khó để thực hiện.

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhận Ra

Chương 18

Các anh đã xông ra một cách bất chợt. Do các anh chọn cách hạ gục ba tên lính đang canh ở phía sau, vì thế, họ đã đánh gục ba tên ấy một cách dễ dàng. Và đúng như họ đã dự đoán, các tên khác nghe tiếng la thì cùng nhau mà chạy xuống xe thử. Trong lúc không có ai tại cửa chính, Bảo Lâm đã vào một cách nhanh chóng mà chẳng ai có thể biết.

Phía ngoài, bọn họ đang đánh nhau một cách quyết liệt, từng tiếng đánh chối tai vang lên một cách rùng rợn đến khó tả. Phía trong, Bảo Lâm đang cố tìm cô, người con gái đã sẵn sàng hy sinh cho anh...mọi thứ.

Nơi đây, chắc hẳn là một căn biệt thự đã được bỏ hoang lâu năm. Làm cho người khác cảm thấy lạnh toát khi bước vào. Bảo Lâm như đang bị rối loạn bởi những căn phòng giống nhau như đúc. Anh mở từng phòng, từng phòng một. Thế nhưng, vẫn không thấy Trâm Anh nơi đâu. Đầu óc của anh trở nên rối lại.

Anh cảm thấy có một thứ gì đó rất lạ phía cuối hành lang. Đôi chân của anh nhẹ bước đến đó với sự cầu mong. Rằng, cô sẽ ở đó, rằng cô sẽ không sao. Rằng, cô sẽ mỉm cười với anh, nhẹ nhàng và dịu dàng.

Phía cuối hành lang, đó là một cánh cửa được đặc khác chiều với những cánh cửa còn lại. Ngay cả hình dáng cũng khác hẳn so với những cánh cửa khác. Anh bước lại gần hơn, và gần hơn.

- Mày tỉnh rồi à? - Là giọng nói của...Ngọc Vy, anh ngạc nhiên.

-... - Không có phản hồi.

- Con ranh, mày thấy thế nào? Có đau không? - À Ngọc Vy hỏi, giọng nói chứa đầy sự chế giễu. Rồi ả cười lớn một trận, trông rất hả hê. - Mày biết không? Nếu không có mày, nếu cái tên nhà báo khốn kiếp đó không chụp được ảnh của tao và Minh Vy thì có lẽ bây giờ tao trở thành bà chủ của tập đoàn U&M dưới bao tài sản phú quý đang chờ. Có lẽ tao trở thành bà vợ rảnh rang của Bảo Lâm rồi. Tất cả là tại mày, hiểu chưa?

Theo sau đó là những tiếng đánh trời tai bằng...gậy.

Bảo Lâm anh trở nên giận dữ, anh cảm thấy thật kinh bỉ cho người con gái đó. Đồng thời anh cảm thấy mình ngu ngốc vì-đã-từng-yêu cô ta. Anh đẩy cửa đi vào với sự nổi giận, mạnh mẽ đến chết người.

Cô gái ấy nằm đó, trên người toàn là những vết đánh bầm tím. Trái tim của anh lại nhói lên, cứ thế theo từng giây, trái tim của anh lại đau đốn đến lạ.

Ngọc Vy hoảng hốt, miệng lắp bắp cái gì đó. Khuôn mặt tỏ vẻ sợ hãi tột độ.

Bảo Lâm đi thẳng đến nơi cô gái đang sắp ngất đi vì kiệt sức, là cô. Bàn tay của anh rung rung vén mái tóc đang phủ trên khuôn mặt nhợt nhạt. Trái tim của anh vẫn đau nhói đến lạ. Đôi mắt của của người con gái ấy nhắm lại một cách mệt mỏi. Những vết thương như làm cho cô cảm thấy đau đốn, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhặn lại, nhưng đôi mắt chưa bao giờ mở ra.

Không chần chừ, anh nhẹ nhàng bế cô lên một cách dịu dàng đến ôn nhu. Từng động tác đã rất nhẹ nhàng, thế nhưng điều ấy vẫn động đến các vết thương của cô. Cô nhắm đôi mắt của mình lại, đầu hơi vùi vào ngực của Bảo Lâm. Cô cảm thấy ấm áp đến lạ. Cái cảm giác như đã lâu rồi cô chưa được cảm nhận. Cái cảm giác mà cô cứ ngỡ như rằng, mình sẽ không bao giờ có được nữa.

Như những điều đã từng, cô một lần nữa ngủ một giấc trong lòng của anh. Cô không quan tâm bất cứ điều gì, cô cũng sẽ không cần phải lo lắng điều chi. Vì cô biết, chủ nhân của vòng tay ấm này sẽ bảo vệ cô. Có thể là mãi mãi chăng?

- Cô sẽ phải trả giá. - Bảo Lâm lạnh lùng nói, rồi anh bước đi thẳng.

Một câu nói chứa đầy sự nguy hiểm, như rằng đang hứa hẹn một điều gì đó. Đáng sợ, khiến người nhận phải chôn vùi trong nỗi sợ hãi, lo lắng không ngừng.

Anh bế cô một cách nhẹ nhàng, cùng một cảm giác thân thuộc đến lạ. Phía ngoài là những chiếc xe cánh sóc và các "vị" lính đã được đưa lên từng người một. Cạnh bên là một chiếc xe đang đợi sẵn. Anh bước lên xe, đôi tay vẫn chưa chịu thả cô xuống. Anh cứ đặt cô trong lòng như thế, xe vẫn chạy, thời gian vẫn trôi, lòng anh trở nên ấm áp lạ.

- Lâm...Lâm - Cô gọi nhỏ, giọng nói cứ như là cún con.

- Tôi đây. Em ổn chứ? - Anh nhỏ nhẹ hỏi, trái tim nhói lên khi thấy những vết bầm.

- Lâm...em không đi viện, em không...muốn đi viện, Lâm... - Cô lắp bắp như đang mơ thấy một điều gì đó. Rồi vì mệt mỏi quá mà lăn ra ngủ. Trông đáng yêu đến lạ.

Thế là chiếc xe được chuyển sang hướng khác thay cho hướng đi đến bệnh viện thành phố. Khu biệt thự sang trọng cũng đã dần dần hiện ra. Nơi ấy, vị bác sĩ cũng đã có mặt một cách nhanh chóng.

* * *

- Thưa cậu, vết thương của cô ấy đã được băng bó rồi. Nhưng phải cẩn thận hơn để không phải để lại vết sẹo. Tình hình sức khỏe của cô ấy có phần hơi kém. Cần phải chú ý hơn. - Vị bác sĩ nói.

- Được rồi. - Bảo Lâm trả lời, nhưng đôi mắt vẫn đặt trên người con gái đang ngủ một cách vô tư đến lạ.

Vị bác sĩ xin phép về. Anh ngồi xuống cạnh cô, bàn tay vô thức đặt lên má của cô, mềm mại đến ấm áp. Cô có biết là anh đã lo cho cô thế nào không? Anh sợ rằng mình sẽ không được gặp cô nữa. Trái tim của anh trở nên ấm áp...không thể nào chứng minh được.

- Lâm, em đói! - Cô nói nhỏ nhẹ.

Bảo Lâm cứ mãi suy nghĩ mà không để ý, Trâm Anh cô đã tỉnh giấc từ khi nào.

- Ô...đợi tôi một chút. - Anh nói, rồi đi xuống bếp.

Anh nấu một tô cháo thơm lừng. Và đây là lần đầu tiên anh nấu cho người khác, có lẽ... Và anh bung lên cho cô, thế nhưng vừa mở cửa bước vào. Anh đã bắt gặp cô ngồi trên giường, tay cầm một cuốn album. Vừa coi, cô vừa cười khút khít.

Anh đặt tô cháo xuống bàn, rồi nói. - Em không định ăn à?

Cô bây giờ mới rời mắt ra khỏi quyển album. Cô nhit đến chỗ của anh, khẽ cười.

Bảo Lâm nhìn cô, như vậy là có ý gì?

- Nhanh lên! Em đói sắp chết luôn rồi nè. - Cô mỉm cười, rồi nhìn tồ cháu.

- Tại sao em không tự mình ăn đi? - Lâm nhú mòi.

Đôi mòi của cô khẽ nhăn lại. Cô vơ hai tay của mình lên.

- Bác sĩ đã băng em như thế này rồi, ăn bằng cách nào chứ? - Cô nói cùng về mặt buồng bình.

Đôi mắt của Bảo Lâm quan sát cô, suy nghĩ gì đó rồi nói.

- Được rồi, tôi giúp em.

* * *

Tin tức "dữ dội" đang được lan truyền nhanh như gát, khiến tất cả mọi người ai cũng thì thầm bàn tán.

"Hot-girl Ngọc Vy, nữ thần trong mắt fans đã bị bắt vì tội hành hạ."

Đó là cái giá cô ta phải trả, 10 tù giam có thể để cô ấy nhìn nhận lại những gì mình đã làm. Và cái chức hot-girl hiện thực và yêu kiều của cô cũng chẳng còn nữa. Vốn dĩ, cô ta không đáng để có được cái danh xưng ấy. Cô ta sở hữu một khuôn mặt dịu dàng, đậm thắm, thế nhưng sự thật lúc nào cũng là ngược lại. Cô ta rất tàn độc và nham hiểm. Nhiều fans của cô ta đã bị hụt hẫng khi biết chuyện. Có nhiều người còn không tin, thế nhưng những bức ảnh cô ta đi theo cảnh sát, đó là bằng chứng xưng đáng.

Hot-girl dịu dàng? Thùy mị? Nữ thần? Vô nghĩa...

* * *

- Này! Anh đang chăm sóc người bệnh hay đang hành hạ người bệnh vậy? - Cô như đang làm khó anh.

- Em... Tôi không muốn giúp nữa, em tự mà ăn. - Bảo Lâm sau khi "được" cô bắt nạt, anh trở nên hiền đến lạ.

- Ô, thế sao mà được chứ? - Cô ngỡ ngác, bụng của cô đang đói meo. - Thôi, cho tôi xin lỗi. Bảo Lâm sẽ không bắt nạt tôi như anh đâu. - Cô đã không còn gọi anh là Lâm nữa. Có thể là vì cô đã quên mất đi Lâm của ngày xưa rồi.

- Aaa.. - Cô mở miệng.

Bảo Lâm mút một miếng cháo to đứng rồi bỏ vào miệng của cô.

- Ô óa (Dơ quá) - Cô cố gắng mở to miệng để đón hết miếng cháo. Thế nhưng cái miếng quá to so với kích cỡ của miệng cô. Thế là cháo tràn ra ngoài.

- Sao cô phiền thế hả? - Có thể vì tức, giám đốc Lâm đã trở về với những ngày thường. Rồi anh đi lấy một cái...yếm em bé, anh choàng lấy cổ của cô rồi mút tiếp. Không còn dịu dàng nữa...

- Anh nghĩ thế nào mà đeo cái này vào tôi chứ hả? - Cô ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Bảo Lâm đút luôn một miếng cháo đầy cho cô, làm cô không có cơ hội để nói. Cô cảm thấy mình như đang bị hành hạ vậy. Tên tóc vàng này dám chơi cô sao? Cô-sẽ-trả-thù.

- Nè anh... Um - Cô như định nói gì đó. Thế nhưng một miếng khác đã được an phận trong cái miệng nhỏ xíu của cô.

- Ăn nhanh đi đồ rắc rối. - Bảo Lâm nở một nụ cười, đó là một nụ cười rất hiếm thấy trên khuôn mặt lạnh giá mà không kém phần nghiêm túc. Đôi mắt màu xanh ấy trở nên sáng lạ, cứ như là nước biển, sâu sắc và bao la.

- A á, ồ ồ ồ. (Anh á, đồ tóc vàng) - Cô bức xúc nói, xem ra anh ta lợi hại hơn cô rất nhiều rồi.

Nhờ tay nghề của Bảo Lâm mà tô cháo cũng đã hết sau 5 phút. Cơ thể mà đói lấy là cái bụng no của cô và cái mặt tèm nhem đầy những vết cháo. Thế nên anh phải "hộ tống" cô và "rửa mặt" sạch sẽ cho cô. Cứ như anh là bảo mẫu từ thiện vậy.

Cô tự nói với mình rằng, "Bảo-Lâm-anh-đội-đầy."

_ The Blue Heart _

Chương 19: Đồ Rắc Rối Và Tên Tóc Vàng

Chương 19

Trời cũng đã sập tối. Trong những ánh đèn chói lọi của căn biệt thự là một cô gái, cô ấy với vẻ mặt rất ư là nghiêm túc, hai đôi mắt của cô dường như không duy chuyển. Đôi tay bé nhỏ đang ôm một con gấu bông to, trông rất đáng yêu. Dường như cô ấy đang rất nghiêm túc một cách lạ lùng. Trong vài phút, đôi môi của cô khẽ nhấm lại, đôi môi của cô khẽ rung lên như muốn khóc, bởi vì...cô đang xem phim, một bộ phim đầy xúc cảm.

Trong khi đó, chàng trai ngồi kế bên thì đang bận rộn với một sắp tài liệu. Đôi tay của anh linh hoạt gõ gõ trên bàn phím một cách nhanh nhất.

Rồi bỗng dưng đôi mắt của cô lim dim, cô sụp mắt xuống mà ngủ một cách ngon lành. Những vết đau trên người của cô, dù có làm cho cô cảm thấy đau thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào ngăn được sự buồn ngủ trong cô. Bảo Lâm ngạc nhiên, như đang có một cái gì đó đang tựa vào vai anh. Anh nhìn lại, là cô.

Đôi lông mi màu đen long lanh trên khuôn mặt tươi tắn. Chiếc mũi nhỏ xinh của cô đang hô hấp một cách khó nhọc. Anh khẽ đặt chiếc laptop xuống bàn một cách nhẹ nhàng mà không hề phát ra tiếng động. Rồi anh khẽ đặt cô nằm xuống một cách cẩn thận. Anh nghĩ, nếu chỉ là một động tác nhỏ thôi, các vết thương sẽ làm cô đau mất. Mọi động tác của anh bỗng dừng lại rất nhẹ nhàng, dường như nó khác hẳn rất nhiều so với lúc...đút cháo. Đôi tay của anh nhẹ nhàng kéo chăn và đắp cho cô. Thế nhưng, khi anh lấy tay về thì cô đã kéo tay anh lại, ôm lấy mà không chịu buông.

Xem ra, có lẽ cô đang rất mệt. Một vì những vết thương bầm tím, một vì phải chịu một cú sốc nặng mà rất nhiều người, khi ở trong cùng tình huống thì họ sẽ rất hoang mang. Bàn tay còn lại của anh khẽ vuốt tóc của cô một cách ôn nhu đến dịu dàng. Anh không biết rõ, cảm giác hiện tại của mình là gì. Nhưng, anh cảm thấy nó rất lạ, một cảm giác mà anh chưa từng được cảm nhận qua bao giờ. Bình yên, nhẹ nhàng, và có cả...hạnh phúc.

* * *

- Nè, nè! Dậy đi, anh định ôm tôi đến khi nào nữa hả? - Cô la lên, khuôn mặt ngạc nhiên.

Vừa mới thức giấc, cô đã thấy mình nằm trong vòng tay của anh rồi. Chuyện này không lạ, thế nhưng tại sao anh ta lại ôm cô chứ? Anh-ta-rất-ghét-cô-mà, có lẽ anh ta đang chuẩn bị một điều gì đó để tiếp tục bắt nạt cô như hôm qua đây mà.

Đôi mắt ấy dường như không có biểu hiện của sự "tỉnh giấc". Mái tóc vàng của anh dường như trở nên đẹp hơn. Trước mặt của cô là một khuôn mặt "vạn" người thích, "vạn" người mong, "vạn" người muốn, mà "vạn" người không thể có. Trước mặt của cô là một quý ông hoàn hảo trên toàn mặt, tài giỏi, khôn khéo, điển trai, và lạnh lùng. Thế nhưng, những điều đó vẫn làm cho cô tức giận.

- Anh có dậy hay không hả? - Cùng lời nói, cô lay mạnh anh. Đôi chân vô thức duy chuyển một cái thật mạnh.

- Yên cho tôi ngủ, nếu không thì đừng có trách. - Bảo Lâm nói, giọng nói vẫn thế, quyền lực và dứt khoát.

Một lúc sau, anh không còn nghe tiếng lay "dữ dằn" từ cô nữa. Điều đó làm anh không tài nào ngủ được. Đôi mắt màu xanh biển khẽ mở. Trong lòng của anh, cô gái ấy đang cắn môi để không khỏi phát ra tiếng khóc, đồng thời nước từ bên hai khóe mắt đã tuôn ra một cách dữ dội. Anh hoảng hốt.

- Cô...cô sao thế?

-... - Cô không trả lời, vẫn cắn chặt đôi môi, nước mắt vẫn tuôn trào.

- Cô bị gì thì nói ra tôi mới biết chứ. Nói nhanh, cô bị sao? - Trong lòng của anh bỗng dưng nôn nóng đến lạ.

Cô bật thành tiếng, khóc to hơn.

Anh tiếp tục hoảng hốt, đôi tay lao nhẹ những giọt nước mắt, rồi ôm cô vào lòng. Anh nói nhỏ nhẹ.

- Nói tôi nghe, em bị gì? - Nhẹ nhàng, ấm áp.

Quả thật là hiệu quả. Tiếng khóc của cô đã ngưng hẳn, chỉ còn lại những tiếng nức nức. Cô chỉ xuống chân của mình, một cảm giác đau như lặn sâu vào da thịt của cô.

Theo bàn tay của cô, anh nhìn xuống phía dưới. Vết thương từ chân phải của cô đang tuôn máu ra. Anh hoảng hốt, chạy nhanh xuống hợp y tế và lấy đồ băng cho cô. Anh nhẹ nhàng băng lại vết thương, đôi môi còn nhẹ nhẹ thổi một cách ôn nhu đến lạ.

- Đau, anh nhẹ tay một chút được không hả? - Cô nức nức. Có phải đây là cơ hội để...trả đũa không?

Bảo Lâm nhẹ nhàng hơn, mặc dù anh đã rất nhẹ nhàng.

* * *

- Tôi...tôi muốn đi biển. - Cô bỗng chợt nói, đôi mắt của cô nhìn ra ngoài phía cửa sổ, nơi mà hướng ra một bãi biển Vũng Tàu xanh ngát.

- Không được. - Bảo Lâm nói, đôi mắt vẫn chăm chú vào đồng tài liệu.

- Tại sao chứ? Ở đây chán lắm. - Cô phụ mặt xuống. Nói với về chán nản.

Anh nhú mòi, và nói. - Cô muốn vết thương bị nhiễm trùng sao?

Cũng đúng, nếu ra ngoài ấy chơi, và nếu cô đụng nước biển thì vết thương của cô sẽ bị nhiễm trùng mất. Thế là cô im lặng, im lặng không phải vì cô hết cái lại được, mà im lặng để cô...đấu tranh tư tưởng.

Sau một lúc lâu, rồi cô thở dài một cái thật mạnh, nói với giọng chán nản.

- Nè, anh đưa tôi ra ngoài chơi đi! Không đi biển cũng được. - Theo sau lời nói, cô mỉm cười đầy đáng yêu.

Bảo Lâm hơi khựng lại, khuôn mặt của cô đúng thật là rất đáng yêu. Nhưng hình ảnh hôm trước, khi mà cô nổi giận vì anh đã đụng phải lòng tự trọng của chính cô. Thật sự là rất khác...

- Làm ơn đi mà. Tôi không muốn ở nhà đâu... - Cô nói lại một lần nữa.

Thế nhưng Bảo Lâm vẫn ngơ ngác nhìn cô. Dường như đây là cơ hội tốt nhất, cô nhanh chóng nói.

- Tôi sang phòng kế bên thay đồ nhé. Tôi đợi anh ở dưới lầu.

Theo sau lời nói, cô nhanh như bay đi thay đồ, bỏ lại Bảo Lâm cùng khuôn mặt ngơ ngác. Anh lắc đầu, rồi cũng đi thay đồ. Cô gái này, thật là...

Thế là Bảo Lâm lái xe đi vòng ven biển. Dường như người ngồi cạnh bên có vẻ đang rất thích thú. Cô mở luôn chiếc cửa sổ xe, làm những ngọn gió thổi vào, phát bay những ngọn tóc của cô. Thế nhưng, đôi tay của cô bị băng lại nên không thể nào được tự do. Cô khẽ nhìn Bảo Lâm, rồi lờ mờ mắt.

- Làm gì mà nhìn tôi mãi thế? - Bảo Lâm khẽ mỉm cười, đôi mắt vẫn đang chăm chú lái xe.

Làm sao anh có thể biết? Anh có con mắt nào ở tai sao? Cô ngạc nhiên.

- Nhìn tôi này, toàn là vết thương. - Cô nói, với giọng hờn dỗi. - Nếu cô ta muốn cái gia tài gia sản, gia súc gia cầm gì đó của anh thì sao cô ta không tìm anh mà gặp nhỉ. Lại lấy người vô tội như tôi ra mà đùa. Đúng là đồ...Bạch Cốt Tinh.

Cô vừa mới xem "Tây Du Ký", thế nên cô mới dùng trúng cái tên "Bạch Cốt Tinh" mà nói.

Bảo Lâm không giận, mà đổi lại, anh cười một cách lẫn lộn.

- Tôi đang lái xe đó. Cô mà không ngồi yên mà nói nữa là tôi cho cô xuống đi bộ bây giờ. - Bảo Lâm nghiêm mặt lại.

Cô không còn cách nào khác ngoài đành ngồi yên.

* * *

- Dạ thưa cậu chủ, cô Ngọc Vy... - Tên trợ lý của Minh Vỹ e dè nói.

Minh Vỹ đặt cây viết trên bàn xuống, đôi mòi khẽ nhăn lại.

- Là tại cô ta ngu ngốc. Cứ để cho cô ta ở đó đi. - Giọng nói có đôi chút tức giận.

Ngọc Vy đã cho người của anh bắt Trâm Anh mà không nói với hắn dù chỉ là một câu. Cô ta đã dọa bọn đàn em của hắn, rằng sẽ mách hắn nếu bọn chúng không nghe lời của cô. Thiên Vỹ tức giận, cô ta là cái thối gì mà dám nói như thế. Cô ta chỉ là một kẻ ngu ngốc đang bị lợi dụng thế thôi mà cũng chẳng biết. Thế mà còn cho mình cao giá.

Minh Vỹ cho tên thư ký ra ngoài, rồi hắn chăm một liều thuốc. Hướng người bước ra phía ban công, cùng về mặt rất ư là trầm tư và đơn độc. Một hình ảnh mới lạ mà chẳng ai có thể nhìn thấy.

Dưới ánh đèn, có lẽ, hắn trở nên điển trai hơn. Đôi môi của hắn lấp bắp điều gì đó trong những làn gió mát rượi.

"Lan Phương, em ở đâu?"

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tổ Tình

Chương 20

Thế thôi mà một tuần đã trôi qua một cách nhanh chóng. Công ty U&M của Bảo Lâm dường như đang ở trong giai đoạn phát triển. Các lời mời hợp tác cứ thế mà ồ ạt gửi đến. Và cũng vì thế, mọi người ai nấy cũng đều bận rộn với công việc của riêng mình. Kể cả giám đốc Lâm và thư ký Trâm cũng vậy. Họ thường làm việc thâu đêm mà quên cả việc ăn uống.

Ánh đèn đường dường như đang mờ. Bầu trời đã bắt đầu tối hẳn đi. Mọi người trong công ty dường như đã về hết. Chỉ còn lại giám đốc Lâm và cô thì đang giải quyết các đồng tài liệu. Thế mà cô và anh chưa có một thứ gì vào bụng. Nghĩ có thể, cô đứng lên và thu dọn lại các bản tài liệu rồi vào phòng làm việc của anh.

- Nè! Về thôi. - Cô nói, kèm theo là một nụ cười có chút mệt mỏi.

- Cô về trước đi. Tôi muốn hoàn thành bản tài liệu này rồi về. - Bảo Lâm nói, đôi mắt vẫn dán vào xấp tài liệu.

Cô nhìn anh với vẻ ngờ ngác. Nếu cứ cố gắng mà làm việc mà quên đi sức khỏe như thế. Cũng chẳng thể có được kết quả cao.

- Từ trưa đến giờ anh chưa ăn gì mà. Đi ăn nhé, tôi vừa tìm được một quán ăn rất ngon nha. - Cô thuyết phục anh đi cho bằng được.

- Tôi nói là... - Bảo Lâm lặp lại, thế nhưng chưa nói ra thì cô đã đi đến bàn làm việc của anh, và thu dọn các đồng tài liệu sang một bên.

- Anh nghe lời một chút được không hả? Làm việc thì cũng nghĩ đến bản thân của mình chứ! - Cô tức giận nói, rồi kéo anh đi.

Đồ rắc rối và tên tóc vàng là thế, chẳng thể nói chuyện một cách nhỏ nhẹ với nhau, kết thúc những cuộc trò chuyện vẫn chỉ là những lần nổi cáo.

* * *

- Nè, tên tóc vàng! - Cô gọi.

- Gì? - Bảo Lâm hỏi, đôi mắt vẫn gấp lia lia.

- Anh nói là anh không muốn đi ăn cơ mà? Sao lại... - Cô bịt miệng cười tủm tỉm.

Một miếng thịt to đã được vào miệng của cô. Bảo Lâm cho một miếng thịt to vào miệng của cô, rồi anh chậm rãi ăn tiếp.

- Lo ăn đi, đồ rắc rối.

Một con người hoàn hảo, cũng chẳng thể nào có thể hoàn hảo mọi mặt. Nhưng họ chỉ để người họ yêu thương nhất thấy những việc "xấu" của họ, họ có thể tự nhiên bên người ấy mà không phải phiền toái hay giả vờ bất cứ điều gì. Vậy, Bảo Lâm anh có yêu thương Trâm Anh có không?

- Anh ăn chậm chậm thôi. Không sợ mấy chị "con gái" nhìn thấy sao? Sẽ mất hết phong độ đó. - Cô vừa nhai nhai, vừa nói.

- Đó không phải là chuyện của tôi. - Bảo Lâm nói, vẫn tiếp tục ăn.

Cô thờ dãi, người trước mặt của cô đầy cứ như là một tảng băng được lấy về từ Bắc Băng Dương vậy. Anh lạnh lẽo chẳng thể nào tan. Và khi được đặt ở đó, tảng băng anh học cách tiết kiệm lời nói một cách rút gọn nhất có thể. Thật là...

Thế là anh và cô về nhà. Bảo Lâm đang hộ tống cô về nhà, chiếc xe đã được dừng lại tại căn biệt thự của cô. Anh quay sang, đồ rắc rối đã ngủ say sưa từ khi nào. Nhìn cô bây giờ hiền lành, đôi mắt nhắm lại, cô ngủ say sưa chẳng màng việc chi. Anh nhìn cô, bàn tay khẽ vén mái tóc đang che khuất đi nửa khuôn mặt của cô. Dường như là vô thức, anh nhẹ đặt lên một bên má của cô một nụ hôn nhẹ. Thế mà cô chẳng hề hay biết. Có lẽ cô đã rất mệt rồi, có lẽ các việc làm trong công ty đã làm cho cô kiệt sức.

Anh khẽ bế cô lên phòng nhờ sự dẫn đường của bà Trương. Cô gái này vẫn thế, vẫn dựa đầu vào ngực của anh mỗi khi được anh bế. Có lẽ lúc trước, anh hay chiều ý cô và bế cô như thế này...

- Già này không biết làm gì hơn ngoài cảm ơn cậu. Từ trước đến giờ, cậu vẫn là người lo cho cô chủ. Già mong sau này cậu vẫn như vậy. - Bà Trương

nói, trong khi đang cùng cậu đi ra cổng.

Anh bất chợt ngạc nhiên. Sau này sao? Anh cũng nên nghĩ về việc đó rồi nhỉ? Khẽ chào bà Trương một cách lễ phép, anh về nhà với rất nhiều suy nghĩ... cho trương lai.

* * *

- Sao hôm nay anh lại "rủ" em đi ăn thế? - Trâm Anh cười cười nhìn Đình Dương. Chỉ có mỗi anh biết được cô thích gì và chiều chuộng cô như thế...ngoài Bảo Lâm...của ngày xưa.

- Ồ, chỉ là anh có chuyện muốn nói với em thôi mà. - Đình Dương cũng mỉm cười, một nụ cười tuyệt đẹp.

- Anh nói đi, em nghe này. - Cô vừa mút một miếng kem đầy vào miệng, cô vừa nói.

- Em từ từ ăn thôi, anh không vội.

Theo sau đó, cô kể cho anh nghe về những ngày cô bị "hành hạ" từ Ngọc Vy. Anh nghe xong mà lòng đau thối. Đình Dương tự nói với mình, rằng anh sẽ chăm sóc cô, sẽ bảo vệ cô, sẽ yêu thương chiều chuộng cô...bằng tình yêu của chính anh.

* * *

Thiên Vy ngồi thẫn thờ nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trên tay của hắn là những bức ảnh của một cô gái, có tên là Lan Phương. Đâu ai biết được rằng, Hắn yêu cô gái đó, rất nhiều. Hắn yêu cái vẻ dịu dàng của Lan Phương, cùng khuôn mặt trong sáng ấy. Thế mà...Lan Phương chẳng yêu hắn. Cô gái đó chỉ xem hắn như một người bạn, chia sẻ và nhận lời giải thích của hắn. Và hắn cũng đã từng là một thằng ngốc, đau lòng giúp Lan Phương lấy lòng người cô ấy yêu, âm thầm bảo vệ cô ấy, tan nát khi nhìn cô ấy đau...vì không có được hạnh phúc từ người cô ấy yêu.

Những bức ảnh đã được hắn bảo vệ rất kỹ càng, tất cả cứ như là bảo vật vô giá của hắn.

Hắn vẫn nhớ mùa thu năm ấy, ngọt ngào lẫn yêu thương

...

- Thiên Vy, kem của anh chảy hết rồi kìa. - Lan Phương khẽ cười, nụ cười rất đẹp, rất đặt biệt.

- Ơ...ờ, anh đang ăn đây. - Hắn trả lời, rồi cứ thế mà mút từng miếng kem vào miệng. Mặc dù, hắn chẳng thích những món ngọt.

- Mình sẽ chơi trò nào trước nhỉ? - Cô gái nhìn sơ vào tấm bản đồ của khu vui chơi, khuôn mặt rất ư là thích thú.

Thiên Vy mỉm cười hạnh phúc, vì đây là lần đầu tiên anh đi chơi cùng Lan Phương.

Lan Phương rất đẹp, một vẻ đẹp rất dịu dàng mà không kém phần sang trọng. Cô gái cũng đã từng nằm trong top hot-girl của trường KU nổi tiếng của thành phố.

- Em nói cho anh nghe một điều nhé! Em rất sợ đi vào khu nhà ma. Thế nhưng em rất muốn vào thử... Mình đi nha. - Lan Phương đề nghị.

- Em sợ sao? Thế thì vào làm gì? - Hắn mỉm cười, đáp lại một cách dịu dàng, chứa đầy yêu thương.

- Chỉ là thử một lần thôi. Đi nha, nha.

Thế là họ đi vào "Ngôi Nhà Ma Ám". Vừa mới bước vào, một luồng không khí lạnh đã làm cho sự quyết tâm của cô gái trở về con số "0". Lan Phương sợ hết vía, đôi chân không thể nào bước tiếp được nữa. Đối lấy sự sợ hãi của Lan Phương, Minh Vỹ chẳng hề có biểu hiện gì là sợ hãi cả. Và vì thế, hắn cồng Lan Phương ra ngoài với sự hâm mộ của mọi người. Ai ấy đi cùng cũng phải hướng mắt nhìn mà quên mất đi nỗi sợ hãi từ "những con ma".

...

Minh Vỹ cười nhẹ, những ký ức về Lan Phương hắn điều nhớ rất rõ. Thế nhưng...cô ấy ở đâu? Hắn nghĩ chỉ có thể, máu thù hận của hắn lại bắt đầu nổi dậy.

Có lẽ vì thế, đã biến hắn trở thành một con người tàn ác và sống trong thù hận ư? Con người có một câu nói thật đúng. "Tình yêu là thứ có thể thay đổi tất cả."

* * *

- Trâm Anh! Anh yêu em. Anh đã không xem em như một người em gái như Tuấn và Phong đã làm. Anh yêu em như là một người con trai yêu một người con gái. Anh muốn làm người bảo vệ, chăm sóc cho em. Em sẽ cho anh cơ hội chứ? - Đinh Dương khẽ quỳ xuống. Khuôn mặt của anh như mọi ngày đã rất nghiêm túc, thế nhưng hôm nay lại nghiêm túc đến lạ. Cũng là vì..."tình yêu."

Cô ngạc nhiên, đầu óc trở nên rối bời. Suy nghĩ một lúc, rồi cô khẽ nói.

- Em..

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tình Yêu Vô Vọng

Chương 21

- Em...xin...lỗi. Em xin lỗi anh. - Những giọt nước mắt từ nơi khóe mắt của cô cũng đã bắt đầu tuôn trào.

Cô cảm thấy mình có lỗi nhiều lắm. Cô cứ mãi vui cười trong khi một người âm thầm nhói lòng vì cô. Là tại cô ngốc nghếch, cô cứ nghĩ là Đinh Dương cứ giống như anh Tuấn và anh Phong. Cô cứ cho là tất cả bọn họ là những người anh trai tốt nhất của cô. Thế nhưng...cô sai rồi. Sự sai sót của cô đã làm cho Đinh Dương phải đau lòng, cô thực sự cảm thấy rất có lỗi với anh. Cô phải làm sao đây? Cô biết phải làm như thế nào đây?

Đinh Dương nghe tim mình rạo rạo. Nó thất lại một cách đau rất làm cho anh như muốn gục xuống. Khuôn mặt điển trai của anh như nhú lại. Anh đang đau... Rất đau là đằng khác.

Thế...là hết rồi sao?

Nước mắt bé xiu của cô rơi rơi trên khuôn mặt đáng yêu, lại làm cho anh nhói. Thôi là thật rồi, tình yêu ấy chẳng thể nào tồn tại được rồi. "Thầm kín" mà khi tỏ tình, thì nhận lấy cũng chỉ là "thảm đau" thôi. Cô yêu cậu ấy, hình ảnh của anh cũng chẳng thể nào được xuất hiện ở nơi góc tim bé nhỏ của cô.

Đình Dương đau, thế nhưng anh chẳng thể hiện. Đôi mắt của anh nhìn cô, mà trong lòng đau xót.

Bầu trời bỗng dưng đổ xuống một cơn mưa lớn. Đình Dương vẫn đứng đó, anh không có biểu hiện là trốn tránh cả. Thế nhưng sau khi anh định thần lại, anh khẽ nhắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

- Anh đưa em về. - Giọng nói có chút khàn khàn. Vẫn nhẹ nhàng, chứa đầy vị ngọt.

Thế nhưng..."Anh không ổn".

* * *

Cô vào nhà với khuôn mặt không thể nào tệ hơn. Cô không biết phải nói gì, hay phải giải thích ra sao. Thế nên, cô chọn cách im lặng.

Đình Dương không về nhà, mà anh ra ngoài công viên. Trên tay của anh là mấy ly bia vừa mới được anh mua từ siêu thị.

Trời vẫn cứ mưa...

Anh vẫn cứ ngẩn...

Cô vẫn cứ buồn...

Nhưng giọt mưa rơi vào khuôn mặt điển trai của anh, làm cho anh cảm thấy đau rất. Anh ngồi đó, uống từng ngụm bia. Lòng đau như thắt, thế nhưng anh vẫn chẳng thể hiện.

"Mưa là thế..."

Vẫn vô tình nhưng chẳng vô hình...

Tựa như là tình yêu vô vọng của tôi.

Cứ vô tình, cứ vô hình, vô màu sắc.

Là vì em vô tình? Để tình yêu nhỏ bé của tôi vô màu sắc?

Hay là vì ai kia? Người mà em yêu thương nhất?

Dưới màn mưa, tôi như đơn độc.

Thế giới vạn người, nhưng sao tôi chỉ yêu mỗi em?

Thế nhưng... người em yêu cũng chẳng thể là tôi.

Lời em nói, tôi như nghẹn lại.

Biết không em? Tôi yêu em vô vọng."

Đình Dương vô thức, chọi lon bia rỗng vào thùng rác. Thế nhưng ánh mắt của anh vẫn vô định.

Bộp

Dường như, lon bia ấy đã trúng vào một người nào đó. Thế nhưng, anh không quan tâm. Anh cứ tiếp tục mở một lon khác và uống cạn.

Bộp

"Người được chọi trúng" dường như đang rất nổi giận. Cô ấy quay sang nhìn anh với khuôn mặt rất ư là...dữ.

- Này anh kia. Anh vừa phải thôi chứ! Tôi đã bỏ qua cho anh lần đầu và cố tình né đi chỗ khác rồi mà anh còn dám chọi vào tôi nữa sao hả? - Tiếng của cô ấy dường như rất giận.

Thế nhưng, Đình Dương chẳng trả lời. Thử hỏi, với tâm trạng nào để anh có thể trả lời cô ấy đây?

- Cái đồ bất lịch sự. Loại người như anh thì chị đây đã gặp rất nhiều rồi có biết không hả? Há? - Cô gái đó nhảy lên, và...đạp một cái rõ mạnh vào người

của Đình Dương.

Đình Dương nhào người xuống khỏi băng ghế. Và...bất động. Cô gái ấy bắt đầu hoảng sợ. Cô lay lay anh một cách...bạo lực.

- Này anh kia. Anh bị gì thế hả?

Sau 15 phút, anh vẫn không động đậy.

- Tôi nói gì anh có nghe không hả?

- Trời ơi! Anh bị làm sao thế?

-...

Cô gái chẳng biết làm gì hơn, cô liền gọi một chiếc xe cấp cứu với một nỗi sợ hãi tột độ. Thế nhưng, không phải vì cô gái ấy lo lắng cho anh. Cô ấy chỉ lo rằng, tự mình sẽ phải gặp rắc rối.

* * *

Đình Dương mở mắt, xung quanh của anh toàn là một màu trắng xóa. Mùi thuốc nồng nặc xuyên vào mũi làm anh thấy khó chịu. Nổi mọt trong anh cứ thế mà dâng trào. Đôi mắt của anh duy chuyển, và dừng lại tại...chiếc ghế sofa. Nơi ấy, một cô gái đang nằm ngủ một cách ngon lành. Chẳng màng gì về hiện tại.

Dù có lăm lăm anh mới đứng dậy được, đôi chân nặng nhọc bước đến phía cô gái.

Anh kêu nhẹ... Không động tĩnh.

Anh lay lay... Vẫn bất động.

Anh kéo nhẹ vạt áo... Cũng vẫn thế.

Anh bức hai sợi tóc...

- Ashhhh! Để cho bà ngủ! - Bây giờ, cô gái ấy mới lên tiếng với giọng bức bối.

- Tôi...đói. - Đình Dương yếu ớt nói.

Sắc mặt của anh không có một chút gì của một người khỏe mạnh cả.

Đôi mắt của cô gái mở hăn ra. - Trời ơi! Anh làm tôi giật cả mình đó.

Đình Dương không trả lời. Anh ôm bụng với vẻ mặt đầy khó chịu. - Tôi...đói.

- Anh đói hơ? Được rồi, tôi đi mua chút gì cho anh ăn nha.

Sau 5 phút, cô gái ấy đã quay lại.

- Nè anh ăn cho đỡ đói nha. Cháu này tôi mua mắc tiền lắm đó. - Cô gái nói, rồi đưa cho anh.

Dường như thấy được anh không còn sức để mút, thế nên cô gái ấy đã mút cho anh.

- Nè, từ từ thôi nhé! Rất nóng đó. - Cô ấy nói nhẹ nhàng, dịu dàng một cách thùy mị.

- Um..

Sau khi cô dứt miếng cháo cuối cùng, thì đó cũng là lúc tiếng chuông điện thoại của cô bắt đầu đổ chuông.

- Dạ, con nghe ạ.

-...

- Dạ, con mới về nước hôm qua ạ. - Cô trở nên dịu dàng hơn.

- ...

- Con về ngay đây ạ. - Nói rồi, cô cắt điện thoại. Rồi quay sang anh. - Anh có người nhà không?

Đình Dương im lặng, ánh mắt nhìn ra phía cửa sổ một cách buồn bã. Cô gái ấy chột khựng lại, cô nhìn kĩ vào khuôn mặt của anh. Thật là...rất đẹp, đẹp

một cách hoàn hảo. Thế mà cô đã "nhấn tâm" đánh người ta như vậy. Thật là tội lỗi.

- Mà anh...tên gì thế? - Cô gái ấy nói nhỏ, dường như hai bên má chợt đỏ lên.

- ... - Đình Dương không có dấu hiệu gì của sự để ý, bởi vì anh đang bận phải suy nghĩ về một số việc gì đó...không vui.

- Thôi vậy. Anh cứ ở đây nghỉ khỏe đi nhá! Tôi đang có việc. Chiều nay tôi sẽ đến. - Cô gái ấy nói rồi bước thẳng ra phía cửa.

Thế nhưng, cô ấy vẫn cố quay đầu lại và nói. - Tên tôi là Mai Anh. Tôi đi đây.

Đến giờ thì Đình Dương mới trở về với thực tại. Anh chỉ nghe đúng được một câu từ cô gái đó. "Tôi là Mai Anh."

Mai Anh...Trâm Anh.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của anh lại một lần nữa reo lên.

- Dạ con nghe ạ.

- Con đang ở đâu thế? Ba mẹ đang ở nhà. Con về được không? - Bên ấy là tiếng dịu dàng của mẹ của Đình Dương.

Phải nói sao? Nói rằng anh bị kiệt sức phải vào viện vì...bị từ chối tình cảm? Hay là thế nào?

- Dạ con đang trên đường về nhà ạ. - Đình Dương dối, một việc làm mà hiếm khi thấy được ở anh.

- Ba mẹ đợi con. - Bên đầu dây bên kia tắt máy vì nghe rằng anh đang phải lái xe.

Một tô cháo thật sự rất hữu ích. Sau khi ăn nó, anh đã hồi phục lại rất nhiều rồi. Về phong độ cũng đã trở về sau đó.

* * *

- Này cô sao thế? - Bảo Lâm hỏi khi nhìn thấy cô cùng hai con mắt đỏ hoe.

Có lẽ thời gian gần đây, anh thường hay quan tâm đến cô hẳn.

- Ồ, tôi không sao. - Cô nhỏ nhẹ nói. Giọng nói có chút khàng khác.

Cô cố tình tránh né, thế nhưng dường như Bảo Lâm vẫn không chịu tha.

- Có chuyện gì vậy? - Anh nhíu mày.

- Tôi hỏi anh một câu được không?

- Được. - Bảo Lâm nói, hai mày của anh vẫn nhíu lại.

- Nếu anh tỏ tình với một người nào đó. Thế mà người ấy lại từ chối tình cảm của anh, thế thì anh sẽ như thế nào? - Cô hỏi, ánh mắt như vô hồn.

- Cô... - Anh ngạc nhiên. Chẳng lẽ...cô đã yêu một ai đó...không phải anh?

Nghĩ về việc đó thôi, làm cho lòng anh khẽ nhói, thất lại đến tan nát.

Bảo Lâm không nói gì. Khuôn mặt của anh lại trở về với hình thái cũ, lạnh lùng và băng giá.

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hiểu Lâm Được Giải Quyết

Tất cả các anh trong nhóm đã có mặt tại nhà của anh Tuấn để họp mặt. Thế nhưng, ngoài hai anh Tuấn và Phong cười nói vui vẻ ra thì Đình Dương và Bảo Lâm chẳng thể cười nổi. Hai người với hai tâm trạng khác nhau cũng đã đủ để làm cho bầu không khí yên tĩnh hẳn. Minh Tuấn và Nguyễn Phong nhìn nhau mà chẳng thể hiểu được việc gì đang xảy ra với hai người họ.

- Cho mình một ly nữa. - Đình Dương đưa ly trước mặt của anh Tuấn.

- Cho mình nữa. - Đó là Bảo Lâm.

Là thế, hai người ấy cứ thế mà dùng rượu để giải sầu. Thế nhưng sau một lúc thì Bảo Lâm ngừng uống vì anh còn có việc phải làm vào ngày mai.

- Cho mình một ly... - Đình Dương đưa ánh mắt nhìn Minh Tuấn.

Thế nhưng, anh Tuấn đâu thể để cho cậu bạn thân của mình mãi dùng rượu như thế. Anh đưa chai rượu rỗng lên và nói.

- Hết rồi. Cậu sao thế? Nói cho tụi mình nghe đi. - Minh Tuấn đưa cho anh Dương một ánh nhìn lo lắng.

Bầu không khí lại một lần nữa chờ nên yên lặng. Thế rồi, anh Dương cũng lên tiếng.

- Cô ấy... Vẫn không yêu mình. Có ấy chỉ xem mình như là một người anh trai thôi... - Đình Dương hướng mắt vào một khoảng trời xa xăm.

- Cậu... - Nguyễn Phong dường như chưa hiểu lắm về sự việc.

Không chỉ mình anh Phong. Hai anh còn lại cũng chẳng hiểu gì.

- Bảo Lâm! Cậu biết không? Trâm Anh yêu cậu rất nhiều đó. Cô ấy đã từ chối tình cảm của mình... - Đình Dương nói, dường như trong anh có một chút gì đó có tên là đau khổ.

- Cậu... thích Trâm Anh sao? - Anh Tuấn ngạc nhiên.

Các anh cứ tưởng là ai. Thế nhưng, người Đình Dương thích lại là cô em gái nhỏ Trâm Anh. Trong vô thức, tất cả các anh chẳng biết phải làm gì.

Chỉ riêng Bảo Lâm, anh đã bị ngạc nhiên đến vui mừng. Hóa ra, cô ấy đã yêu anh. Hóa ra, người bị từ chối tình cảm không phải là cô ấy,...

Thế nhưng, Bảo Lâm không thể vui nổi khi nhìn thấy cậu bạn thân đang buồn.

- Cậu đừng buồn nữa. Rồi cậu sẽ gặp được người khác thôi mà. - Nguyễn Phong nói, theo sau lời nói là sự cảm thông của tình bạn vô kết.

Đình Dương chẳng trả lời, anh cũng chẳng còn cảm thấy mệt mỏi hay nặng nề gì nữa. Anh thực sự yêu cô, vì thế, anh không cần cô phải yêu anh đáp trả. Anh sẽ nhìn theo cô cho dù ánh mắt của cô đang ở hướng của người khác. Anh sẽ luôn quan tâm đến cô cho dù bất cứ chuyện gì có xảy ra đi chăng nữa. Bởi vì...anh yêu cô.

* * *

Bảo Lâm nhìn ra ngoài kính xe với tâm trạng hoàn toàn lạ lẫm. Vừa vui là một phần, thế nhưng phần còn lại là nỗi cảm thông cho Đình Dương. Anh chẳng thể vui khi thấy cậu bạn của mình đang đau lòng vì cô gái mình... yêu. Là yêu ư? Khi nào và từ bao giờ thế? Ôi, chắc anh điên mất thôi.

- Thừa cậu, chuyến đi sẽ mất một tuần để hoàn thành tất cả công việc ạ. - Là một trợ lý khác. Sau đó, ông thông qua về lịch trình cho vị giám đốc.

- Được rồi. Cứ theo kế hoạch đi.

* * *

- Đây, cậu chọn cái này đi. - Trâm Anh cô đưa cho Thiện Như một chiếc váy trông rất sang trọng.

- Để mình thử trước đã. - Cô cầm chiếc váy, rồi nói.

Trước mặt hai cô là những chiếc váy tuyệt đẹp có một không hai. Đầy đủ các loại màu sắc, hình dáng.

- Thiện Như, cái này hợp với cậu lắm đó. - Cô đưa cho Thiện Như một chiếc váy khác, cũng lộng lẫy không kém.

Thế là hai cô cứ thế mà rủ nhau đi mua sắm. Đi rất nhiều cửa hàng này đến cửa hàng khác. Hai cô mua nhiều đến nỗi, chiếc xe hơi đã được chất đầy.

- Đúng thật là rất nhiều đồ đó. - Cô mở to mắt.

- Lâu lâu mới đi mua một lần mà. - Thiện Như mỉm cười.

- Cái cô tiểu thư này. Cậu dám dụ dỗ mình đó hả? - Cô làm vẻ mặt tức giận.

Thiện Như dường như đang cười một cách dịu dàng. Rồi nói.

- Được rồi! Minh đèn được chưa? Đi ăn kem nhé! - Thiện Như hỏi, chỉ mình cô là hiểu ý được cô bạn khó tính của mình.

Tiệm kem dường như đã đắt hơn rất nhiều so với những buổi trưa vắng vẻ. Người ta nói rất đúng, những tiệm kem, cà phê điều chỉ có thể bán đắt vào những buổi tối.

- Nè nha, cậu còn muốn dành ăn với mình nữa sao hả? - Thiện Như nhìn cô với ánh mắt rất ư là nguy hiểm.

- Cậu đang "đèn" cho mình đó nhé. Thế thì thuyền kem này mình sẽ ăn hết. - Cô mỉm cười, nụ cười duyên dáng không kém.

- Là của mình chứ! Minh mua mà. - Thiện Như dành lại.

Và thế, hai cô bạn cứ thế mà tranh giành...cho vui. Thế nhưng, dường như mọi ánh mắt của tất cả mọi người trong quán ai nấy đều đổ vào hai người họ nhiều ánh nhìn khác lạ.

Hai cô gái nhìn nhau, đồng thanh nói.

- Ăn chung vậy.

Chỉ với ba từ, hòa bình kéo đến.

* * *

Dưới cái lạnh của Hà Nội, Bảo Lâm nhẹ chân bước với những suy nghĩ dồn dập. Nhưng thật lạ, tất cả các suy nghĩ dường như chỉ liên quan đến một người duy nhất, là cô.

Anh cứ bước thông qua các ánh nhìn của mọi người. Thế nhưng anh không quan tâm, đôi tay của anh đang cầm chặt chiếc điện thoại trên tay. Anh đang lẩn lự giữa gọi và không gọi, mặc dù số điện thoại đã được nhấn sẵn.

Thế nhưng, tiếng ai đó đang gọi ai đó rất lớn, làm cho anh ngược lên nhìn, ngón trỏ vô thức mà bấm vào nút gọi...

- A lô. - Đầu dây bên kia. Giọng nói của cô có chút âm áp, và như rằng cô đang ngủ.

- ... - Thế nhưng bên đây chưa ai trả lời. Có lẽ là vì anh không để ý.

- A lô - Lần này cô nói lớn hơn, mắt kiên nhẫn chờ đợi. Làm cho anh giật cả mình.

- Hà? Chuyện gì? Cô gọi cho tôi có việc gì? - Anh mừng trong phút chốc, trong khi anh đang định gọi thì cô đã gọi cho anh rồi thì còn gì bằng. Anh đoán chắc cô ấy đã rất rất thích anh.

- Anh bị gì à? Anh đã gọi cho tôi đó. Có chuyện gì? - Cô hỏi.

- Tôi gọi cho cô sao? - Anh khẽ cười chế giễu. - Tôi mà gọi cho cô à? Cô nghĩ sao thế? Xấu xí như cô tôi không thèm đâu nhé.

Cô thấy thật lạ. Anh ấy đang bị sao thế? Thay đổi như là một người khác vậy, chẳng giống với vẻ nghiêm túc và lạnh lùng như những ngày thường.

- Này anh kia. Nửa đêm mà gọi cho tôi chỉ để phán xấu tôi thế thì tôi cúp máy đây. Cảm ơn! - Cô nói, dường như đang bực bội.

- Nè nè! Khoang đã, cô làm gì mà nóng tính thế. - Anh ngăn cản, rất khó mới gọi được, thế sao anh để cho cô tắt máy đột ngột được.

Bên kia ngừng một lúc, rồi nói.

- Dạ thưa giám đốc. Bây giờ là 10 giờ tối rồi đó ạ. Anh nói gì thì nói nhanh để tôi còn đi ngủ.

- Ồ thì... Thôi cô đi ngủ đi. Nhớ, mai một đừng có gọi cho tôi nữa đó, tôi rất bận cô không biết à? - Anh nói với giọng bực bội.

Là thế, kiêu ngạo vẫn chỉ có thể là kiêu ngạo. Đã gọi cho người ta rồi mà cứ...

- Bộ ở đó lạnh quá, làm chạm đến dây thần kinh nào của anh à? - Cô nói xong, cúp máy một cách không thương tiếc.

Bỏ lại Bảo Lâm cứ đứng đó mà cười mỉm mãi, làm người đi đường nhìn vào cứ nghĩ là anh...

Vì một lý do khiến người khác thay đổi một cách không tưởng...là tình yêu.

* * *

Sáng hôm sau, khi cô thức giấc, cũng là lúc sở công an nhận được một tin báo rất ư là quan trọng. Các anh cũng đã nhanh chóng có mặt sau đó.

- Chuyện gì vậy ạ. - Cô hỏi, nhưng có vẻ không tự nhiên với...anh Dương.

Cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Đường như Đình Dương cũng đã nhận thấy được điều đó. Anh đã sớm biết trước được chuyện này thế nào cũng có thể xảy ra. Thế nên, anh nhẹ giọng nói.

- Bên công an vừa nhận được một cuộc gọi như trước. Đầu dây bên kia nói rằng, băng nhóm Hắc Bạch sẽ khai chiến với băng Đại Bàn Bay tại địa bàn XX. - Giọng của anh như rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng không kém phần nghiêm túc.

- Khi nào vậy? - Anh Tuấn hỏi, hai mày khẽ nhíu lại.

- Chiều nay. - Anh Phong trả lời, anh cũng đã được nghe đoạn đối thoại từ trước rồi.

- Đợi gì nữa, chiều nay hành động thôi.

Chẳng ai biết được, điều kinh khủng nào sắp xảy ra...

The Blue Heart

Đôi lời tác giả

Truyện cũng đã đi được hơn nửa trận đường rồi. Mình rất vui vì các bạn đã ủng hộ theo mỗi tập, cho dù truyện ra chap mới rất "chậm". Các độc giả cho mình xin lỗi nhé! Mình không có nhiều thời gian nên mình ra truyện hơi bị lâu. Nhưng mình hứa, khi nào mình có nhiều thời gian thì mình sẽ bù nhé! Các độc giả đã đọc truyện của mình cũng được nhiều rồi nên các độc giả cho mình xin một số ý kiến nha. Các bạn có thể cho mình biết một số khuyết điểm và ưu điểm, những điểm cần khắc phục để mình biết và khắc phục trong thời gian tới được không? Nếu các độc giả đã đọc qua rồi thì mình mong các bạn cho mình một số ý kiến của các bạn để mình có thể làm tốt hơn trong tương lai. Cứ cho mình biết nhé, mình không ngại về những bình luận "đúng" đâu. Được chia sẻ cùng các độc giả, mình rất hân hạnh. Chân thành cảm ơn! Mình sẽ cho chap mới nhanh thôi, cảm ơn các độc giả một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thức Hiện Kế Hoạch B

Chương 23

Những tia nắng rặng rặng của buổi chiều cũng đã dần dần nổi lên. Điều đó cũng có nghĩa là nhóm của các anh cũng đã bắt đầu chuẩn bị. Thế nhưng, đây cũng là cơ hội tốt nhất để cho một người trong số các anh có được cơ hội lên vào khu ổ của bọn chúng. Vì không phải là chuyện dễ dàng, thế nên các anh đều rất nghiêm túc.

Trên bãi cỏ rộng rãi tại XX là hai băng nhóm Hắc Bạch và Đại Bàn Bay. Thế nhưng, bên nhóm Hắc Bạch dường như ai nấy cũng rất lạnh lùng. Và tất nhiên, đây chỉ là một nhóm nhỏ trong một sức mạnh của băng nhóm có thể lực cực lớn trên toàn nước.

Nhóm Đại Bàn Bay cũng không kém phần bí hiểm. Đó chỉ là một nhóm nhỏ, thường hay gây chuyện với các nhóm khác để thể hiện. Thế nhưng, các thành viên trong nhóm, dù có mạnh thế nào thì cũng chẳng thể nào có thể sánh bằng với nhóm Hắc Bạch, một băng nhóm khét tiếng với một lực lượng có thể cho là "khủng".

Bầu không khí dường như trở nên nặng nề hơn. Khuôn mặt của ai nấy đều rất nghiêm túc. Cứ như chỉ đụng vào thôi là có thể lập tức phun trào như núi lửa.

- Không nhiều lời, mau trả lại hàng. - Một tên trong băng Hắc Bạch lên tiếng, chất giọng lạnh nhạt đến khinh khinh đối phương. Đối với việc đánh nhau, băng này cũng chẳng muốn nhiều lời với những kẻ yếu hơn.

- Thông qua tụi này trước đã. - Tên cầm đầu nhếch miệng cười, tỏ vẻ khinh bỉ không kém.

Và sau đó, tiếng đánh chối tay cũng đang dần vang lên một cách kinh sợ. Mùi máu chết chóc cũng dần dần tăng lên, tanh nồng. Hai bên đánh nhau một cách dữ dội, tàn khốc và không kém phần kinh hoàng. Thế mạnh vẫn là thuộc về hai bên, Hắc Bạch thì mạnh mẽ, nhưng được cử ít quân. Đại Bàn Bay thì không mạnh, thế nhưng có độc thể là nhiều quân. Làm cho Hắc Bạch có phần hơi duy chuyển.

Bỗng dưng, một trong số tên của nhóm Đại Bàn Bay lấy ra một thứ rất ư là hủy diệt, súng. Hắn ta cứ thế mà nhắm vào Hắc Bạch mà...bắn. Đúng thật là không chơi đẹp, một kiểu chơi xấu một cách bỉ ổi đến đáng khinh. Các thành viên trong nhóm Hắc Bạch cũng đã tránh né một cách khéo léo, thế nhưng vẫn không thoát khỏi. Sau nhiều cái bắn, súng ấy cũng đã không còn lấy một viên đạn.

- Chết tiệt, tụi bây hết đời rồi. - Một tên trong nhóm Hắc Bạch nói.

Nhóm Hắc Bạch cứ thế mà đánh, dường như đã không còn là nhẹ nhàng nữa. Đã chơi tồi như thế thì bên Hắc Bạch cũng chẳng có lý do gì mà để nhường nhịn cả. Bên nhóm của họ đã có nhiều thành viên bị thương ở tay, ở chân và cả vai nữa. Máu giận dường như đang tăng lên một cách dữ dội.

Cuộc đấu này không còn đơn giản là cuộc lấy lại "hàng" nữa mà là trận đấu...chết chóc. Một trong hai nhóm sẽ phải chết, sẽ phải thua cuộc với thất bại.

Sau một lúc, tất cả các thành viên của Đại Bàng Bay cứ thế mà lê lết dưới bãi cỏ, mùi máu nồng nặc một cách ghê tởm.

Và thời cơ cho các vị cảnh sát cũng đã đến. Cho đến khi các người họ đã tiêu dần hết sức lực của mình. Các vị áo xanh cũng đã xông ra. Nhóm Hắc Bạch, ai nấy cũng cố lấy sức mà chạy. Thế nhưng, nhóm Đại Bàng Bay đã không còn đủ sức mà đứng dậy, thế nên, cảnh sát đã dễ dàng giải họ về đồn. Một số vị cảnh sát khác, trong đó có Đinh Dương và Minh Tuấn chạy theo băng Hắc Bạch. Thế nhưng, đuổi theo không phải là để bắt mà đuổi theo để dựng lên một màn kịch để bắt con mồi "to" hơn thế nữa.

Một nơi khác, cô và Nguyễn Phong cũng đã chuẩn bị, sẵn sàng để tìm cách xen vào cục chính.

- Anh... sẽ không sao chứ? - Cô hỏi nhỏ nhẹ. Lòng có chút lo lắng cho Nguyễn Phong. Vì anh đang bị bệnh.

- Lo cho anh à nhóc? Anh thì làm sao có thể có gì chứ! - Nguyễn Phong nhẹ ôm cô nhóc vào lòng. Cô em gái nhỏ của anh trông rất đáng yêu. Làm anh cứ muốn bảo vệ.

Một luồng nóng như đang truyền vào cô, điều này làm cho cô cảm thấy rất lo lắng. Nguyễn Phong dường như đang rất sốt.

Nghĩ điều gì đó, rồi cô nói.

- Anh phải trở về đó. Nếu không thì em sẽ vào đó lôi anh về. - Cô nói, giọng như đe dọa. Thế nhưng, dường như một giọt nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt của cô. Chẳng ai có thể nhìn thấy.

- Ủ, anh hứa.

Nguyễn Phong nở một nụ cười, như là một bức tượng tuyệt sắc đến hoàn hảo vậy. Hot-boy thật đúng là hot-boy, sở hữu một vẻ đẹp mà ai khác cũng đều phải xịt máu mũi. Đẹp trong từng giây phút, kể cả những lúc bị bệnh.

- Nè, anh uống đi. Còn lấy sức mà làm tốt nữa chứ. - Cô đưa cho Nguyễn Phong một ly nước.

Anh cũng mỉm cười mà uống sạch. Một phần là vì trời rất nóng, một phần là vì người bệnh thường rất cần nước.

Một lúc sau, con buồn ngủ cứ kéo đến một cách khó có thể kiềm chế. Nguyễn Phong tự trách bản thân, đây là giây phút quan trọng, không thể là để ngủ được. Thế nhưng, một thứ gì đó mạnh hơn sự kiềm nén của anh. Và thế, Nguyễn Phong bị rơi vào giấc ngủ.

- Em xin lỗi, Nguyễn Phong. - Cô nói, nước mắt rơi lã chã.

Cô không thể ích kỷ thế. Cô...không thể.

* * *

Nhóm Hắc Bạch cũng đã dần đến đường lớn và đang đợi xe đến đón.

- Thuận, cậu không sao chứ? - Một tên nói, ánh mắt nhìn vào tên khác, khuôn mặt đầy máu, dường như là bị thương rất nặng.

Các thành viên khác cũng bị thương nặng không kém.

Trong cùng phút đó, một cô gái đang cầm một hộp y tế đi đến. Trên người đang khoác một chiếc áo trắng của bác sĩ. Cô ấy đi, dường như vừa mới tan ca. Ánh mắt của cô ấy khẽ ngược lên.

- Các anh không sao chứ? Cậu ấy... - Cô chạy với bộ dạng hoảng hốt. Rồi liền ngồi xuống cạnh tên Thuận, và nói. - Tôi là bác sĩ. Hiện giờ cậu ấy đang mất máu rất nhiều, có thể nguy hiểm đến tính mạng. Tôi sẽ cầm máu và sơ cứu cho cậu ấy bây giờ.

Vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng tẩy vết thương cho tên kia. Cũng có thể được gọi là cô may mắn, vì khi ở Mỹ, cô đã lấy lớp bác sĩ ngoài lớp cô đang làm hiện nay. Thế nên cô có chút kinh nghiệm.

Từ xa, một chiếc xe đi tới. Rất to, có thể đủ cho tất cả mọi người ở đây. Thế nhưng, bọn họ dường như đang lưỡng lự chuyện gì đó. Bỗng tên lớn nhất trong băng nhỏ được đề cử bởi Hắc Bạch lên tiếng.

- Cô có đang sống cùng người thân hay có quan hệ đặc biệt nào không? - Tên ấy hỏi, vẫn lạnh lùng.

- Tôi không... - Cô trả lời, rồi làm vẻ mặt nghiêm túc. - Cậu ấy rất cần phải băng bó, nếu không tính mạng cũng sẽ không giữ nổi.

Dường như các tên ấy có vẻ thay đổi. Thế là hết cách, làm liều một phen thôi vậy.

- Cho cô ấy lên xe.

Và thế, tất cả mọi người lên xe. Hàng thì vẫn chưa lấy về, thế mà đem về một cô gái, có lẽ, ngài trưởng sẽ rất tức giận.

Cô vừa băng bó cho những tên còn lại, miệng nhẹ nói. - Bệnh viện XX rất gần đây, các anh cứ vào đó rồi sẽ có người cứu giúp.

Chỉ nói thế thôi, thế nhưng cô thừa biết là các hân sẽ không cho xe đi đến bệnh viện. Nếu ai làm như vậy, thì chỉ là những kẻ ngu xuẩn và tức nhiên, điều đó không có trong từ điển của những kẻ Mafia chính hiệu.

Bọn họ bịt kín tất cả các cửa sổ xe khiến cho cô chẳng thấy bất cứ thứ gì từ bên ngoài cả. Dù có hơi sợ, thế nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh để lấy thông tin về.

Chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự, rất to. Cứ như là khu mua sắm của thành phố vậy, cô mở to mắt ngạc nhiên.

- Cô đi theo bọn tôi. - Một tên nói.

Đi sâu vào trong, một cảm giác lạnh lạnh khiến cho cô rung lên vì sợ. Nhưng cô cứ đi theo phía sau của họ, nhẹ nhàng. Nhịp tim của cô cứ thế mà tăng lên theo mỗi bước đi, nỗi sợ hãi lẫn hồi hộp cứ thế mà chiếm lấy suy nghĩ của cô.

Sau một lúc đi bộ, các tên đó đã dừng lại. Cô lên nhìn lên.

Là một căn phòng, rất lớn. Tất cả các vật trang trí dường như rất tao nhã và đẹp mắt. Thế nhưng khi bước vào, người ta sẽ không cảm thấy như thế. Điều đầu tiên người khác có thể cảm thấy khi vừa bước vào đó là sự chết chóc, tàn khốc và tàn bạo. Cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

- Thưa ngài...

- Đã lấy được hàng chưa? - Ông Vương hỏi. Người ông đang ngồi tại một hướng, ông không quay lưng ra, cứ thế mà hỏi.

Các tên khi nãy khẽ cúi mặt thấp xuống. - Dạ, vẫn chưa ạ. Lúc kết thúc thì cảnh sát...

Khuôn mặt của ông Vương dường như không có chút thay đổi, ngược lại, ông nói với vẻ không hứng thú.

- Được rồi, không cần lấy nữa.

- Vâng ạ.

Ông Vương dơ tay, có ý "lui đi".

- Thưa ngài, cô gái này là bác sĩ. Cô ấy đã giúp chúng tôi sau khi bị bọn Đại Bàng Bay dùng súng. - Một tên ở lại nói. - Cô ấy...ngài muốn thế nào ạ?

Vì ông Vương ngồi quay đầu lại, nên không ai có thể thấy được khuôn mặt có hơi giận dữ của ông. Đại Bàng Bay dám chơi bẩn? Bọn chúng sẽ không sống yên ổn được đâu.

- Tôi biết rồi. Còn cô gái đó. Đã dò xét kỹ chưa? - Ông hỏi, chất giọng có phần hơi kiêu ngạo.

- Dạ rồi thưa ngài. - Tên ấy lễ phép nói.

- Sắp vào phòng bác sĩ làm việc đi. - Ông nói.

Là thế, mọi việc dường như đang diễn ra theo kế hoạch của cô.

* * *

Cô đi vòng vòng, tìm khu A, vì tên kia nói, nơi đó sẽ là phòng ngủ của cô. Thế nhưng hân ta chẳng giúp cô cho đến chót. Mọi ánh mắt nhìn cô như sinh vật lạ, từ các cô hầu cho đến các tên khác đang có mặt trên hành lang nhìn cô với những ánh mắt rất kì lạ. Và cô cứ thế mà đi, chữ "A" cuối cùng cũng đã xuất hiện. Cô càng đi nhanh, như đang cố tìm một nơi nào đó, an toàn, ấm áp. Điều cuối cùng là tìm con số 14B.

Khi cô đi, cô cứ mãi tìm phòng của mình mà chẳng thể nào tìm được. Bỗng, có một ai đó đã lướt qua cô. Như tìm được của vàng, cô hỏi.

- Này anh! Cho tôi hỏi. - Cô gọi, giọng cứ như rằng cô đang ở một nơi phía ngoài khu biệt thự này vậy.

Trong khu biệt thự đều có luật rõ ràng. Khi gọi, sẽ gọi bằng ngài, xưng tôi. Thế nhưng cô gái này lại gọi anh, xưng tôi. Chắc hẳn là người mới.

Người được hỏi dường như không quan tâm, cứ thế mà lạnh lùng đi tiếp với dáng vẻ bất cần.

- Này anh, cho tôi hỏi. - Cô lặp lại.

Người ấy dường như đã dừng bước, rồi xoay đầu lại.

Cô ngạc nhiên, rất đẹp. Khuôn mặt rất lạnh lùng, nhưng lại sở hữu một khuôn mặt rất đẹp tựa hoàn mỹ. Điều đặc biệt là đôi mắt màu xanh lá, lấp lánh tựa viên ngọc.

Hai mào của chàng trai khẽ nhún lại, rồi anh quay đầu bước đi thẳng. Bỏ lại cô với nhiều khuất hiều.

* * *

Bảo Lâm trở về với khuôn mặt rất ư là vui vẻ. Trên tay của anh là một đóa hoa màu đỏ thắm, thơm ngát một cách dễ chịu. Anh lái xe đi thẳng đến nhà của cô, anh muốn tạo cho cô một điều bất ngờ.

Chuyến đi lần này của anh đã làm cho anh nhận ra rất nhiều điều. Anh-yêu-cô! Anh muốn ở cạnh và chia sẻ cùng cô. Anh muốn được hẹn hò với cô như những cặp đôi khác, và điều đặc biệt, anh không muốn làm cô tổn thương nữa. Mọi việc anh làm dường như đã rất quá đáng với cô. Anh biết cô đã phải rất đau khổ. Vì thế, cho nên anh sẽ là người sẽ mãi bên cô khi cô cần, sẽ mãi yêu cô và bảo vệ cô.

Chiếc xe của anh đã dừng lại tại trước cổng nhà của cô. Trái tim của anh bỗng hồi hộp đến lạ. Một tuần qua, anh đã nhớ cô da diết. Có lúc, anh cứ muốn trở về ngay để được gặp cô. Thế nhưng, anh không thể vì công việc khá bận rộn.

- Này đồ rắc rối! Em phải yêu tôi có nghe rõ chưa hả? - Anh nhìn vào gương xe, rồi nói.

Có ai có thể ngờ được chẳng, cả đêm qua anh đã dành hết thời gian của mình để tập-tò-tình. Thế nhưng, hôm nay vẫn chưa có câu nào thích hợp. Vì có thể anh đã quá kiêu ngạo, chưa từng nói chuyện với cô một cách đàng hoàng cả.

- Như vậy thì cô ấy sẽ chẳng muốn chấp nhận. Hay là...

- Tôi nói cho cô biết. Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ phải yêu tôi.

- Cũng chẳng được, thế này có khác gì là ra lệnh đâu.

- Em...Yêu tôi được chứ?

- Được rồi, cái này. Cuối cùng cũng có, quyết định là cái này. Lại, lại một lần nữa.

- Em...Yêu tôi được chứ?

...

Bing Bong

Bảo Lâm bấm chuông, hai tay khẽ vuốt tóc. Dường như anh đã thay đổi, bỏ đi cái vẻ lạnh lùng mà thay vào đó là một hình tượng vô cùng mới mẻ.

Thế nhưng, chưa ai ra mở cửa thì tiếng chuông điện thoại của anh reo lên.

- A lô.

- Cậu đến đây được không? Trâm Anh có chuyện rồi. - Minh Tuấn nói, với giọng rất buồn.

- Cậu...nói cái gì cơ? - Bảo Lâm dường như mất kiểm soát. Anh nghe tim mình nhói đau từng mảnh vỡ, bước chân loạn choạng đi về phía xe, anh chỉ mong muốn. Điều này không phải là sự thật.

Anh điên rồ cho xe chạy với những câu hỏi.

Cô ấy đang ở đâu?

Điều gì đã xảy ra với cô ấy?

Nếu...cô ấy gặp chuyện gì...Anh...phải biết sống sao đây?

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Ngày Ấy

Chương 24

Căn biệt thự dường như lạnh hơn. Sự lạnh lẽo hòa hợp cùng với sự hối lỗi làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt đến khó thở. Các anh ngồi đó, trong lòng không khỏi chất chứa những nỗi lo lắng tốt độ. Nếu cô không về, các anh sẽ phải làm gì? Nếu cô không về, các anh sẽ biết phải nói sao với bác Minh đây. Điều này còn nguy hiểm hơn cả lần trước rất nhiều. Ký ức ấy lại một lần nữa trở lại, nguy hiểm đến khó lường.

...

- Xong lần này, nhóm của mình sẽ đạt được thành tích. - Cô mỉm cười, nói với giọng rất tự tin.

- Nhóc à, em ở lại đi. Rất nguy hiểm đó. - Nguyên Phong bảo, anh thừa biết cô em gái của mình là không tầm thường, thế nhưng, nguy hiểm thế nào thì chẳng ai có thể biết trước được.

- Em được mà. Em sẽ đem thành tích về cho anh coi. - Cô vẫn nở một nụ cười tươi rói, bướng bỉnh trả lời.

- Em chỉ được theo phụ thôi đó. Không được làm liều, hiểu không? - Đến lượt Minh Tuấn nhắc nhở.

- Vâng vâng vâng. - Cô nói, chỉ cần cho cô theo là được rồi.

Bảo Lâm nhìn cô âu yếm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô. Nếu cô gái này có điều gì, anh không chắc rằng mình sẽ sống tốt. Thế nhưng, anh đã không ngăn cản, cô muốn làm gì, anh đều chiều. Chỉ cần cô thích, anh có thể đáp ứng.

Mọi người đang ăn uống vui mừng, chuẩn bị tinh thần cho cuộc nhiệm vụ ngày mai. Cũng có thể coi, đó là nhiệm vụ không lớn lắm, nhưng vẫn có thể là rất nguy hiểm.

Ánh mắt của ai đó nhìn cô cũng trĩu nặng không kém. Chỉ cần cô được vui và hạnh phúc, anh có đau lòng, thì cũng chẳng sao. Trong cùng giây phút, cô khẽ ngược lên và bắt gặp ánh mắt ấy, rồi gấp một miếng chả ngon và nói.

- Đình Dương, xem anh kia. Không ăn gì hết thì sao ngày mai ra trận được chứ. Aaa! - Cô đút cho Đình Dương, nói với giọng ấm áp.

Cô cứ thế, anh nào đâu muốn làm anh trai của cô. Thế mà...

Đình Dương nghe tim mình lồi nhịp. Nhưng lại cảm thấy đau nhói.

Sáng hôm sau, cũng là lúc khởi hành. Các anh đã thông qua kế hoạch, làm mọi việc một cách gọn gàng, khéo léo. Thế nhưng, cho đến phút cuối thì...

- Cảnh sát đưa bọn chúng về đồn rồi. - Minh Tuấn nói, khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, chẳng giống với những ngày thường.

- Lộng hành thì cũng có lúc phải tàn thôi. - Đình Dương anh nở một nụ cười kinh bỉ.

Phía căn biệt thự, bỗng dung bùng lửa lên. Rồi cháy một cách dữ dội.

- Trâm Anh... Ở đâu? - Nguyên Phong ngờ ngác hỏi.

Bảo Lâm nghe hai tai lùng bùng, cô ấy vẫn còn ở trong đó sao? Không lo ngại, anh chạy vào đó bất chấp sự sống chết của chính mình.

Đình Dương cũng chạy theo. Hai anh cứ điên rồ mà chạy vào trong ngọn lửa đang cháy dữ dội, chưa có dấu hiệu gì là dập tắt.

- Dang it - Bảo Lâm nói, anh nhìn xung quanh. Căn biệt thự rất lớn và cũng có rất nhiều phòng. Thế nên đây là việc khó để có thể tìm cô.

"Dang it"- Một cách gọi khác của "damn" trong tiếng anh, có nghĩa là "Chết tiệt"

Theo anh được biết, ngọn lửa xe bùng nổ sau 5 phút nữa vì căn biệt thự này vẫn còn điện và ga. Có nghĩ là anh chỉ có 3 phút để tìm ra cô và chạy ra khỏi đây một cách an toàn.

Anh và Đình Dương chia nhau ra tìm. Anh sẽ đi tìm cô còn Đình Dương sẽ tìm công tắc điện.

Anh chạy đi tìm với giọng hoảng hốt.

- Trâm Anh, em đang ở đâu vậy? - Bảo Lâm gọi lớn, giọng anh như cổ gắng nói to để cho cô nghe thấy.

-... - Chẳng ai nghe, chẳng ai thấy.

Chỉ có tiếng của những ngọn lửa đang lạnh lùng bùng cháy đang lớn dần.

Bảo Lâm thấy mình như đang bị mắt kiểm soát. Trong phút ấy, cứ tưởng anh đã không còn hy vọng.

Đồng hồ đếm ngược từ 3:00. Mà giờ đây chỉ còn lại 1:99. Không chỉ là đám lửa. Thời gian cũng đang lạnh lùng trôi qua mà không chờ ai, đợi ai.

Bỗng, giọng nói quen thuộc yếu ớt vang lên.

- Bảo Lâm, em ở đây. Đến cứu em với! Hức, hức. - Cô nói dường như đang rất hoảng sợ. Cô sợ nếu cô chết, cô sẽ không được ăn đồ ăn ngon nữa, cô sẽ không được đi đến nơi mà cô muốn. Đặc biệt là, Lâm sẽ quên cô, cô không muốn điều đó xảy ra. Không-bao-giờ.

Cho đến khi, khói đã lấy mất đi hơi thở của cô. Cô...như không còn sự sống. Tất cả...đã mất rồi, mất hết rồi.

Bỗng, một bàn tay của ai đó bỗng cô lên. Lao mình chạy ra khỏi căn biệt thự. Vòng tay ấy chứa đầy sự bảo vệ, nhẹ nhàng như rằng, nếu vụt mất thôi thì anh sẽ vụt mất đi tất cả.

...

Bảo Lâm nhìn cô mà không ngừng chua xót. Bác sĩ nói, bây giờ chỉ có thể phụ thuộc vào cô, sự sống của cô, hoặc là cô tỉnh lại, hoặc là cô sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa. Đã ba ngày rồi, cô vẫn nằm yên lặng trên chiếc giường trắng. Một chút cử động cũng không có. Anh cứ thế mà nhìn cô, anh không cần gì hết, chỉ cần cô mở mắt ra thôi...

...

Cô thấy mình đang nằm trên một cái đĩa rất to, xung quanh cô là những miếng salad cũng to không kém. Mấy miếng cà đo đỏ cũng được đặt cạnh cô. Kế cái đĩa là một chén nước chấm to đùng. Cô nhìn lại, cô thấy mình đang là một miếng thịt nướng đang tỏa hương đầy khiêu gợi. Cả cô nhìn mà còn muốn ăn luôn mà. Trái ngược với những gì cô mong, trên thiên đàng, cô không được ăn mà được cam cái chức làm thức ăn. Cô bất động, không thể làm gì ngoài làm một miếng thịt nướng to đùng này.

Dường như có cái gì đó đang giữ chặt lấy cô. Và cái gì đó mềm mềm chạm vào cô. Cô nghĩ, có thể ai đó đang bắt-đầu-ăn-cô. Làm cho mở hời của cô rơi là chẳng.

Bảo Lâm vẫn nhìn cô. Bỗng, đôi môi của anh nhẹ nhàng chạm vào má của cô, tỏ ý muốn cô tỉnh dậy. Anh hôn cô một cái hôn nhẹ nhàng chứa đầy sự nhung nhớ.

- Aaaaaa! Đừng ăn tôi. Hức hức, thịt của tôi không ngon đâu. Xin đừng ăn tôi mà. - Cô hoảng hốt la lên rồi bất phát dậy.

- Cuối cùng em cũng đã tỉnh. - Bảo Lâm nói, giọng không giấu được ý vui mừng. Anh choàng tay ôm lấy cô.

Đôi mắt của cô chớp chớp. - Lâm cũng ở đây sao?

Cô ngược mắt lên nhìn. Đúng thật là Lâm, anh đang nhìn cô. Khuôn mặt của cô vẫn ngỡ ngàng, làm sao mà Lâm của cô có thể ở đây được chứ.

- Anh là ai thế? Giả làm Lâm của tôi luôn cơ à? - Cô nói rồi cười hi hi.

Khuôn mặt của Lâm đã không còn dịu dàng nữa. Nhìn anh như đang hằn khí.

- Trâm Anh, anh muốn nói chuyện với em. - Bảo Lâm nói, giọng nghiêm túc hẳn.

Cô ngạc nhiên, hai mắt mở to.

- Em...còn sống?

- Ừ, nếu anh chạm một chút chắc hẳn em cũng giống như giấc mơ vừa rồi đó. - Bảo Lâm nhẹ giải thích, anh rất ít khi đùa. Giọng của anh như có ý cười.

Cô phút chốc hoảng sợ. Cô tự đứng lại nghĩ đến cái-miếng-thịt-ấy, hoảng sợ vô cùng, rồi cô vùi đầu vào Bảo Lâm. Cô sợ tất cả mọi thứ. Chỉ có thể bên anh, cô mới có được cái cảm giác an toàn.

- Lâm! Em sợ. Em sợ Lâm sẽ quan tâm cô gái khác. Sợ Lâm quên em... - Cô thấy hai bên khóe mắt của mình ửng ướt.

Bảo Lâm khẽ nhói, không chỉ mình cô đâu, chính anh đây cũng rất sợ. Thế nhưng, con trai phải cần có sự mạnh mẽ để có thể bảo vệ cho cô gái của mình. Anh không biểu lộ, nhưng đôi tay siết nhẹ cô lại.

Anh trầm ngâm một lát, rồi nhẹ nhàng nói.

- Em...đừng nhận nhiệm vụ nữa. - Từng chữ anh nói ra cứ như là đang thôi miên. Nhẹ nhàng mà dịu dàng đến lạ.

Cũng không rõ vì lý do gì. Cô đã chấp nhận.

Và kể từ lần ấy, cái lần mà cô đã nhém không bao giờ tỉnh lại nữa. Cô đã không nhận những nhiệm vụ khó nữa, những nhiệm vụ của cô đều phải thông qua Bảo Lâm. Chỉ có thể làm thế, Bảo Lâm mới có thể yên tâm hơn được phần nào.

* * *

- Minh nghĩ Trâm Anh chắc cũng có quyết định riêng của em ấy. - Minh Tuấn lên tiếng phá vỡ đi bầu không khí ngột ngạt.

- Đúng đó, điều duy nhất chúng ta chỉ có thể làm là nhận thông tin từ em ấy.

Thế là các anh thay nhau canh chừng để khi cô có gửi thông tin về, các anh sẽ nhận và thu nhập để điều tra.

* * *

Có một số cô giúp việc đã đến và hướng dẫn cho cô đến phòng y tế của khu A. Họ nói rằng, nơi đó sẽ là nơi mà cô làm việc. Trước khi thông qua, cô giúp việc à không, chắc hẳn là cô quản gia đã nén lại và thì thầm vào tai của cô. "Nơi này không phải là nơi có thể dễ dàng để đến. Cô nhớ mà cẩn thận cái mạng sống của mình."

Cô nghĩ, đây là một lời hàm dọa cũng nên.

Ở một lúc, cô cũng chẳng có gì làm, vội lục một số dụng cụ ra xem. Thật sự, tất cả các dụng cụ nơi đây cũng có thể coi là khá đầy đủ, cứ như là một cái bệnh viện nhỏ được thu lại vào một cái phòng. Bỗng, một chàng trai đi vào, trông rất lẳng tử.

- Cô là... - Chàng trai ấy ngạc nhiên.

- Tôi...là Nhật Linh, tôi vừa được vào đây. - Cô trả lời.

- À, thì ra là y tá Linh. - Chàng trai ấy nói, ngo ý cười. - Tôi là Jack, hân hạnh được làm việc cùng cô.

Jack nghĩ cô gái này có chút gì đó đặt biệt lẫn thú vị.

Cánh cửa phòng y tế được mở ra một lần nữa. Một cô giúp việc hỏi hỏi chạy đến.

- Thưa ngài! Cậu Ruis đã bị thương ạ. Mời ngài đến và xem xét ạ. - Cô giúp việc rất ư là lễ phép.

Jack quay đầu sang cô, rồi nói. - Y tá Linh, em đi nhé. Xem như là thử việc.

Cô gật đầu rồi cầm lấy hộp y tế theo cùng. Thế nhưng, Jack đã kéo tay cô.

- Cẩn thận nhé. Nơi đây rất nguy hiểm đó. Không ai cũng có thể hiền giống anh đâu. - Jack nói rồi nở một nụ cười...chết người.

Cô mỉm cười đáp lại, thế giới ngầm này cũng có một người đang hoàn tử tế. Cô không tưởng được.

Cô đi theo cô giúp việc. Về đường thì cô chắc chắn không thể rõ được. Thế nhưng, cô giúp việc dừng lại tại phòng 14A, mà phòng của cô là 14B, nằm đối diện. Không nghĩ gì nhiều, cô đi vào sau khi cô giúp việc đi khỏi.

Một luồng khí lạnh lan truyền làm cô cảm thấy lạnh lẽo đôi phần. Cũng chẳng có ánh sáng, chỉ có một cái đèn ngủ nhỏ chiếu sáng cả căn phòng. Dưới ánh đèn mờ, một cậu con trai đang ngồi trên giường và dựa vào tường một cách mệt mỏi. Bên vai phải của anh dường như đang bị thương, máu cứ thế mà tuôn ra không ngừng.

Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt của cậu ấy thấp thòm hiện ần. Khuôn mặt của sự băng giá, là một khuôn mặt rất điển trai. Cô cảm thấy có chút quen nhưng cô liền gạt bỏ cái suy nghĩ đó mà tiếp tục cái việc mình cần làm.

- Tôi là Nhật Linh. Là y tá mới đến. Bây giờ tôi sẽ giúp ngài xử lý vết thương ạ. - Cô nhỏ nhẹ nói, rồi ngồi xuống cạnh đó.

- Ra ngoài. - Giọng nói có chút lạnh lùng. Đôi mắt của anh ấy vẫn nhắm.

Cô có chút ngạc nhiên, thế nhưng, nếu cô mà không cầm máu. Anh ta sẽ bị mất máu mà chết mất.

- Sẽ không đau đâu. Chỉ cần anh hợp tác, tôi sẽ giúp anh cầm máu. - Cô nói, cô không có thói quen bỏ mặt người gặp nạn cho lắm.

- Cút. - Lại một lần nữa. Lạnh lùng, ngắn gọn.

Cô vẫn lấy dụng cụ ra mà không để ý gì đến anh ta cả. Tính bướng bỉnh thì cô có thừa.

Ruis không ngờ rằng có người dám phản kháng lại anh. Cô gái ấy là ai mà dám... Anh khẽ mở mắt ra, đôi mắt màu xanh lá dường như phát sáng. Cô lại

một lần nữa ngạc nhiên...là cậu ta, người hôm qua. Ánh mắt sao mà lạnh lẽo thế...?

Ruì lưỡi biến mở mắt ra rồi nhắm lại tỏ vẻ không quan tâm. Anh không hề kháng cự, môi lắp bắp một chữ.

- Nhanh.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hai Con...kết Hôn Đi!

Mấy bạn cho mình xin lỗi vì mấy ngày nay mình không ra chap mới. Tại mình không thấy comment của mấy bạn sau khi mình ra chap 23, nên mình nghĩ là truyện của mình có gì đó không được hay ở hai chap 23 và 24, thế nên các bạn không còn follow truyện của mình nữa :-(:-(. Nếu hay hay dở thì mình cũng mong được nhận nhận xét từ các bạn. Mà thôi, giờ mình ra chap mới rồi. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Chương 25

Dưới ánh đèn của thành phố, Bảo Lâm ngồi đó... đợi chờ cô. Lời anh muốn nói phải chăng đã là muộn màng rồi? Nếu anh nói ra trước đó, thì mọi chuyện có thể nào thay đổi được điều gì không? Đôi môi của anh đang lắp bắp một chút rượu vang, vị của rượu chan chất đã làm cho anh cảm thấy tỉnh táo hơn bất cứ khi nào. Đôi mắt của anh nhìn xuống dòng xe tấp nập về đêm mà lòng nặng trĩu.

Anh biết rất rõ, nơi ấy là một nơi rất nguy hiểm, nó nguy hiểm đến mức mạng sống của một người có thể mất đi trong một giây mà không ai có thể báo trước. Anh... lo cho cô, người con gái anh đã yêu từ bao giờ mà không có một lý do nào để có thể giải thích. Thế nhưng, anh đã yêu cô rồi, yêu cô rất nhiều, nhiều hơn tất cả những thứ mà anh đã có.

Anh tự hỏi, ở nơi ấy cô có bị người khác bắt nạt không? Đặt biệt hơn là cô có nhớ đến anh không? Cô có còn hay khóc một mình nữa không?

Anh đã tự hỏi bản thân mình rất nhiều câu hỏi, rất nhiều điều mà anh đang rất muốn biết. Thế nhưng...chẳng ai trả lời anh cả. Một sự cô độc nào đó kéo đến làm cho anh cảm thấy khó chịu vô cùng. Và một điều nào đó đang hi hữu trong anh, làm anh không thể chối bỏ, rằng..

"Anh nhớ cô, rất nhớ cô..."

* * *

Đình Dương đi cùng với ba mẹ của anh đến một nhà hàng sang trọng cùng khuôn mặt rất ư là...lạnh lùng. Anh bước vào, thế nhưng, phòng ăn không chỉ có mỗi ba chỗ ngồi mà có tận sáu chỗ. Anh nhìn có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng không ý kiến.

- Còn thêm ai nữa sao mẹ? - Anh hỏi, vẻ mặt ngu ngơ.

- Ừ, ba mẹ có khách. Bên đó chắc cũng sắp đến rồi. - Bà Ngọc nói, ánh mắt hướng ra phía cánh cửa.

Không biết là trùng hợp hay sắp đặt, cánh cửa được mở ra một giây sau đó. Bước vào là một người đàn ông và sau đó là một người phụ nữ, hai người trông rất tuấn tú và chừng chạc. Đình Dương đứng lên, cùng ba mẹ của anh chào hỏi hai vị khách.

Lại một lần nữa, khuôn mặt của anh lại ngỡ ngàng. Chỉ có năm người, có sao lại có tận sáu cái ghế?

Cánh cửa chợt được mở ra một cách nhẹ nhàng, thế nhưng, làm anh không thể nào không thấy kinh ngạc khi anh nhìn thấy một cô gái bước vào.

Cô gái ấy...chẳng phải là...

- Dạ, cháu chào hai bác. Em chào anh. - Cô gái ấy nói rồi cúi đầu chào một cách lễ phép.

- Trông cháu xinh xắn ra nhiều đó. - Bà Nghi, mẹ của anh nói, đưa ánh nhìn hài lòng về phía cô gái.

- Dạ, cháu...cảm ơn bác ạ. - Cô gái mỉm cười.

Rồi trong vô thức, cô gái ấy đưa ánh nhìn lướt qua Đình Dương, rồi dừng tại anh.

- Anh...Là anh sao? - Cô gái hỏi, rồi nhìn thẳng vào anh như đang kết tội vào một người nào đó.

- Mai Anh, còn ngồi xuống trước đã. Con gái phải giữ ý giữ tứ chữ. - Mẹ của cô gái, bà Phuong nhắc khéo.

Chính là cô ta, Mai Anh sao? Đúng chính xác là cô ta, người đã đập cho anh một cú phải vào viện vì kiệt sức. Rõ rồi, cô ta tự đến để nhận tội sao? Nhìn cô ta của ngày hôm ấy và hôm nay, khác-một-trời-một-vực.

Đình Dương khẽ mỉm cười một cách bí hiểm.

- Cô...còn nhận ra tôi à? - Anh hỏi, vẫn cái vẻ bí hiểm.

- Hai con đã gặp nhau trước rồi à? - Ông Nghi, chồng bà Nghi, hỏi. Khuôn mặt của ông như đang có ý cười.

- Thế thì tốt quá rồi. - Ông Phuong nói, rồi nở một nụ cười.

Đình Dương và Mai Anh nhìn nhau mà chẳng hiểu gì cả.

Ai cũng hiểu, chỉ mỗi hai người không hiểu...

- Thôi thì ta vào chính vấn đề đi vậy. - Bà Nghi nói. - Hai con, kết hôn đi!

Lời bà nói và giọng nói như đinh đóng cột. Đình Dương ngạc nhiên nhìn mẹ, có phải...mẹ của anh đang đùa không? Thế nhưng phía bên kia, Mai Anh chỉ yên lặng và cúi mặt chẳng nói gì.

- Dạ?

- Mẹ rất muốn Mai Anh đây về làm dâu nhà mình. Con thấy đó, còn ai có thể tốt như em đây không chứ. - Bà Nghi tiếp tục nói.

- Có thể là rất sớm, nhưng bác và bác Phuong chuẩn bị cho cuộc làm việc ở nước ngoài. Hai bác mong hai con sớm kết hôn và mong con chăm sóc cho Mai Anh nhà bác. - Bà Phuong từ tốn nói.

Có chuyện đó xảy ra sao? Kết hôn mà không có tình yêu thì cũng như là nước lã mây trôi. Huống chi, đây lại là ép buộc.

- Cháu cần suy nghĩ ạ. - Đình Dương nói, rồi bầu không khí trở nên yên lặng đến bất ngờ.

- Được rồi, cháu cứ việc nghĩ. Dù sao thì chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian mà. - Bà Phuong nói rồi mỉm cười nhẹ.

Một bữa ăn đã diễn ra sao đó. Nhưng với Đình Dương, đó là một buổi cơm nặng nề trong những dòng suy nghĩ. Còn Mai Anh thì chỉ yên lặng, cô không biết phải nên làm gì, gãi cho anh ta có thể cũng tốt thôi. Nhưng...đó chỉ là những gì cô nghĩ.

* * *

Hơi thở của cô có chút thận trọng. Trâm Anh cô nhẹ nhàng bước đi để tìm kiếm thông tin về tổ chức này. Đôi chân của cô đã bước qua khu B, một luồng không khí lạnh hơn nữa nhẹ thổi vào người của cô, lạnh toát.

Khu B chẳng khác gì khu A ngoài cái tên gọi cả. Tất cả các phòng đều như nhau, thế nên cũng rất khó để có thể nhận biết được đâu là phòng chứa "hàng xuất/nhập khẩu".

Cô cứ mãi đi và đôi mắt vẫn ngó nhìn với một hành lang vắng người một cách lạ lùng. Thế nhưng, khi đi ngang một cánh cửa thì giọng nói của ai đó vang lên. Thế nên, cô chợt dừng lại.

- Số hàng bên ông Thiện vừa mới gửi đến tôi đã cho người đặt vào trong kho rồi ạ. Theo như kế hoạch thì chúng sẽ được chuyển đi sau 2 tháng nữa ạ. - Là giọng nói của một người đàn ông. Đương nhiên, cô không hề quen biết.

Cô cố tình áp sát tai vào cánh cửa để nghe cuộc đối thoại ấy một cách rõ hơn.

- Cứ đặt chúng ở đây. Luật cũ, tất cả mọi người không có phận sự thì không được vào. - Một giọng nói, chứa đầy sự uy quyền.

- Dạ! - Giọng nói ấy tiếp tục. - Bên UK muốn hợp tác với chúng ta để lấy về hai quả bom. Họ muốn chúng ta trợ giúp trong việc chuyển khẩu.

- Đã nhận lời chưa?

- Vẫn chưa ạ.

- Bên họ nói thế nào?

- Bên họ muốn chuyển về hai quả bom. Một là thật, với sức công phá trong khu vực 25 mét. Và quả còn lại là giả. Họ muốn chúng ta giúp chuyển về thông qua biển Thái Bình Dương.

Mãi lắng nghe mà cô chẳng để ý. Ai đó đã bước đến và bịt chặt lấy miệng của cô.

Thế là...hết rồi sao? Cô sẽ phải chết thật sao...?

* * *

- Anh... thấy thế nào? Chuyện khi nãy... - Mai Anh hỏi nhỏ khi cả hai đang ở trên xe của Đình Dương.

- Tôi không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra đâu. - Đình Dương nghiêm mặt lại.

Bỗng dưng, anh chợt nghĩ đến một ai đó. Không biết, bây giờ cô ấy đang làm gì...

- Vậy à. - Mai Anh nhẹ cười, thế nhưng, cô chợt cảm thấy một điều gì đó rất lạ. Nó nhoi nhói ở nơi phía tim.

- Đây là nhà của cô à? Đến rồi đó, cô vào đi. - Anh nói, giọng như đang đuổi khéo.

Mai Anh hít một hơi thật sâu, rồi nhẹ nhàng nói.

- Tôi nghĩ ba mẹ của chúng ta nói cũng đúng. Anh cũng có thể sẽ cần người chăm sóc và giúp đỡ anh. Tôi nghĩ, sẽ tốt hơn nếu như anh là một người đã có gia đình. Các cô đồng sẽ đặt niềm tin nhiều hơn ở một người đàn ông, đã có vợ. Mặt khác, tôi cũng có thể giúp anh có được nhiều bản hợp đồng đắt giá hơn nữa kia. Tuy nhiên, đó chỉ là ý kiến của tôi, quyết định là ở anh. Cảm ơn đã đưa tôi về. Tạm biệt!

Nói rồi, Mai Anh bước nhanh vào nhà. Cô không biết, mình đang dần thân vào đau khổ. Thế nhưng, cô chẳng quan tâm, cô chỉ quan tâm rằng, cô-muốn-làm-vợ-của-người-con-trai-đó.

Cô tin rằng, cái yêu từ ánh nhìn đầu tiên của cô có thể là sự thật. Cô-tin-vào-điều-đó.

* * *

Tiểu thư Thiện Như vừa mới bước ra khỏi công ty thì đã thấy Minh Tuấn, anh tựa lưng vào khung xe, trông rất u là điển trai. Trái tim của cô khẽ đập mạnh hơn, thế nhưng, cô cũng đi đến và chào hỏi.

- Anh Tuấn! Anh đợi ai ở đây à? - Thiện Như nở một nụ cười đầy yêu kiều.

Ánh mắt của Minh Tuấn ngược lên, hai môi khẽ nhú lại rồi lại giãn ra sau đó vài giây.

- Cuối cùng em cũng tan ca rồi. - Minh Tuấn nở một nụ cười đáp trả. Tựa như ánh nắng nhẹ nhàng ban mai.

- Anh tìm em sao? Có việc gì hà anh? - Thiện Như hỏi, có phần hơi ngạc nhiên.

Anh khẽ nhìn đồng hồ rồi ngược ánh mắt âu yếm nhìn cô, khẽ nói.

- Phải có việc gì thì anh mới có thể đến đây sao? - Minh Tuấn phụ mặt xuống, nói với giọng hờn dỗi.

Thiện Như phút chốc không biết phải làm gì, cô bối rối nói.

- Em...không...có ý đó.

- Vậy được rồi! Em rảnh chứ? Minh đi ăn nha. - Minh Tuấn nói, vẻ phong độ lại trở lại một cách nhanh chóng. - Anh vừa mới đặt chỗ tại một nhà hàng. Đi nhé!

Minh Tuấn phong độ rù rê.

- Vâng. Minh đi thôi. - Thiện Như trả lời nhẹ, thế nhưng, nhịp tim của cô cứ thế mà tăng dần. Cứ như muốn nhảy ra ngoài luôn vậy.

Chỉ đợi có thế, Minh Tuấn đã nhanh chóng mở cửa cho Thiện Như rồi nhanh chóng ngồi vào ghế tay lái của mình. Anh cho xe đi đến một nhà hàng rất u là sang trọng. Nhà hàng sang trọng được trang trí một cách tao nhã từ trong lẫn ngoài. Diện tích rộng lớn được chia ra làm nhiều sảnh, rất ưa nhìn.

Nhà hàng phục vụ tất cả các món của các nước nổi tiếng trên toàn thế giới. Mỗi sảnh là mỗi cách phục vụ và các món ăn khác nhau.

Minh Tuấn và Thiện Như bước vào sảnh 2, sảnh phục vụ thức ăn Italy.

* * *

Trâm Anh cảm thấy người mình như bị nhấc lên khỏi không trung. Người vừa mới phát hiện ra cô đang đưa cô đi đến một nơi nào đó.

Cô sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại. Ánh đèn dường như đang dần biến mất. Người ấy dường như đang đưa cô vào một nơi nào đó, rất tối.

Cô nghe tiếng động của người đó, hẳn ta lấy ra một cây súng. Và rồi...

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lời Yêu Được Thổ Lộ

Mấy bạn cho mình xin lỗi vì ra chương "cực chậm" nhé! Mình đang thi nên phải "học bài". Thi xong thì mình sẽ chăm viết chap mới và kết thúc nhanh chóng để các độc giả không phải bị "ức chế" nữa.^^ Cho mình xin ý kiến sau khi đọc nhé! Cảm ơn!

Chương 26

Tiếng còi của súng đã vang lên, như rằng viên đạn nguy hiểm ấy đang chuẩn bị để được thoát ra ngoài với một mục tiêu duy nhất, giết người.

Một giọt nước mắt từ nơi khóe mắt của cô đã bắt đầu dâng trào. Nếu cô chết đi, Bảo Lâm sẽ sống tốt chứ? Nếu cô chết đi, thì mọi chuyện sẽ ổn chứ? Nếu cô chết đi...

Theo sau tiếng còi khiến người khác phải sợ hãi ấy, không phải là một tiếng "phăng" chết người. Mà đó là giọng nói của một người đàn ông.

- Em coi mạng sống như một trò chơi rồi đó cô gái à. - Người đàn ông đó nói, đôi mắt như đang ngắm nhìn cây súng với vẻ mặt đặc ý. Rồi nói tiếp. - Nếu em nghĩ nơi đây là một khu thám hiểm thì... Em sai rồi! Và cũng không còn đường nào để thoát ra được đâu.

Người đàn ông đó ngả người vào chiếc ghế, với vẻ mặt rất ư là bình thản.

Trâm Anh cô ngạc nhiên. Giọng nói này, chẳng phải là của...

- Jack? - Cô hỏi nhỏ, ánh sáng không đủ để cô có thể thấy được khuôn mặt của người đối diện một cách chính xác.

Người đối diện dường như không có biểu hiện gì là của sự lay chuyển. Một lúc sau, người ấy lên tiếng.

- Ủ, là anh.

Cô nhẹ thở phào một cách nhẹ nhõm. Không biết vì lý do gì, cô cảm thấy Jack không phải là một người xấu. Cô không mấy sợ hãi khi làm việc cùng anh.

- Em...đi lạc. - Cô nói, viện đại một lý do mà không phải là sự thật.

- Anh biết! Thế nhưng, bọn họ sẽ không tha cho em với một bất kỳ lý do nào đâu. - Jack nói, giọng nói có vẻ gì đó, dường như anh đang không khỏe. - Thôi, em về phòng nghỉ ngơi đi nhé! Sáng mai anh sẽ chỉ em cách chế tạo thuốc nổ.

- Thuốc nổ? Để làm gì ạ? - Cô thắc mắc, lộ rõ vẻ mặt ngạc nhiên.

Jack khẽ "à" một cái rồi anh nói tiếp. - Anh nghĩ nó sẽ cần thiết cho em...sau này.

Giọng của Jack mang theo nhiều điều bí hiểm. Chẳng ai có thể đoán trước được điều gì, những câu nói của anh có khi là đang cho người khác một lời gợi ý nào đó, hiện ẩn khó mà rõ ràng.

Cô không hiểu, thế nhưng, cô vẫn "dạ" rồi theo Jack trở về phòng. Căn phòng của cô, phòng số 14A thoát lên một bầu không khí lạnh lẽo đến ngột ngạt. Bởi vì chủ phòng, chẳng phải là một người ấm áp.

- Em vào đi nhé! - Jack nói, rồi nháy mắt. Khuôn mặt điển trai khiến người khác phải tan chảy.

Cứ tưởng là anh sẽ đi ngay. Thế nhưng, Jack lại ghé sát vào cô làm cô phải ngả người ra phía sau gần như là hết mức.

- Nhớ cẩn thận. - Jack nói, rồi bước đi thẳng.

Để lại mình cô với một đống suy nghĩ lộn xộn mà không rõ ràng. Chẳng lẽ, Jack đã biết điều gì rồi sao?

Suy nghĩ của cô chợt ngưng lại khi một người con trai từ xa bước đến. Không hiểu sao, cô thấy người của mình lạnh lẽo, con lạnh như đang thấu qua

từng lớp xương, lớp tủy của cô.

Người con trai đó chẳng liếc mắt đến cô dù chỉ là một lần. Có thể, anh ấy đang xem tất cả mọi thứ như là không khí. Thế nên anh chẳng quan tâm hay để ý một việc gì cả. Đôi mắt màu xanh lá như là một thứ gì đó rất lạ đối với cô. Nó như một thứ gì đó độc quyền. Cô chẳng phải là chưa được nhìn ai có đôi mắt màu xanh lá như thế. Thế nhưng, chủ nhân của đôi mắt ấy, người đang đi về hướng của cô đây đang mang theo một thứ gì đó rất độc quyền, có thể, đó là bởi sự lạnh lùng hay một thứ gì đó đang che phủ đi chẳng?

Cô nhanh chóng vào phòng của mình sau khi cúi đầu chào nhẹ. Thế nhưng, cô nào biết. Chàng trai ấy nào nhìn về phía cô.

* * *

- Thiện Như à! Anh nghĩ... là anh thích em. Có thể là rất thích em. Em có thể nào cho anh... cơ hội, được không? - Minh Tuấn nói dường như là đang rất thẳng thắn và nghiêm túc.

Thiện Như ngạc nhiên, mọi chuyện dường như đã tiến triển một cách nhanh chóng đến nỗi, cô không thể ngờ. Cô cũng đã yêu thầm lâu rồi. Chẳng phải, đây là cơ hội tốt của cô đây sao?

Cô nhẹ hít một hơi sâu rồi nói.

- Trước khi trả lời, em kể cho anh một bí mật nhé! Anh biết không? Em đã thích anh từ khi anh Nguyễn Phong giới thiệu anh cho em khi ở Mỹ rồi. Thế nhưng, em không dám nói. Em đã nghĩ, khi nói ra rồi thì anh sẽ ghét em, rồi thì anh sẽ tránh mặt em, em..

Những lời muốn nói thì cũng đã nói ra được rồi. Thế nhưng, những câu nói mà Thiện Như phát ra cứ thế mà theo từng câu, lần lượt làm trái tim của cô nhói lên. Thực sự là rất khó nói, nhưng khi nói ra rồi, cảm giác nhẹ nhõm vẫn không xuất hiện. Mà thay vào đó, một cảm giác gì đó nặng trĩu, rất nặng như đang bao trùm lấy cô. Nước mắt của cô khẽ rơi. Yêu thật khó, thật khó mới là yêu.

Đến giờ, người ngạc nhiên lại là Minh Tuấn, anh không ngờ anh lại vô tâm đến vậy. Thiện Như thích anh lâu như vậy rồi mà anh chẳng biết. Là tại anh không tốt.

Nơi trái tim của anh khẽ nhói lên khi nhìn thấy Thiện Như khóc. Có lẽ, tình cảm của anh dành cho cô chẳng đơn thuần là "thích" nữa, mà là "yêu". Anh đã yêu cô bé này rồi. Thế mà, anh chẳng nhận ra. Nếu anh không quyết định bài tỏ thì biết khi nào cả hai người mới có thể đến được với nhau đây?

Em thích anh, nhưng em cứ đợi chờ

Anh thích em, nhưng lại chẳng dám nhận

Xa anh rồi, em lại cảm thấy nhớ

Nhớ em nhiều, nhưng anh chẳng nói ra

Em chờ anh, chờ một câu yêu dấu

Anh chờ em, anh chờ đợi điều chi?

Em chờ mãi, lời thương dần phai dấu

Nếu không em, anh biết phải làm sao?

Em không yêu, nhưng rồi lại yêu nhiều

Anh không khẳng định, nhưng cũng chẳng phủ định

Em chờ anh, chờ một câu yêu dấu

Anh đến rồi, hay mình yêu nhau đi!

Em mỉm cười, nhìn anh đầy thương mến

Anh nhẹ xoa đầu, thôi thì là của anh đi!

- Đừng khóc nữa!... Làm người yêu của anh nhé? - Minh Tuấn khẽ nói, rồi vang hai tay kéo cô vào lòng.

Thiện Như bỗng dưng cảm thấy nhẹ nhõm. Cuối cùng, Minh Tuấn không ghét bỏ cô. Anh ấy muốn cô làm người yêu đấy! Cứ như là một giấc mơ mà ngày đêm cô hằng mơ mộng. Và bây giờ, đã thành sự thật rồi.

- Vâng. - Thiện Như trả lời, hai má của cô bỗng dưng lại đỏ lên một cách kỳ lạ.

* * *

- Anh gọi tôi đến có việc gì không? - Mai Anh khẽ ngồi xuống sofa của phòng làm việc của Đình Dương.

- À, chuyện hôm đó... - Đình Dương như đang cảm thấy khó nói.

- Về việc kết hôn à? - Cô hỏi, trong lòng như đang có ý cười. Thế nhưng cô vẫn kiềm nén lại cái vẻ vui mừng một cách khéo léo.

- Ủ, tôi nghĩ nên bàn với cô một số chuyện. - Anh nói.

- Anh nói đi! - Mai Anh nhìn anh, với đôi mắt rất đẹp.

Điều gây ấn tượng cho anh là đôi mắt của Mai Anh. Cô có một đôi mắt rất đẹp, đẹp một cách khiến người khác cứ muốn ngắm mãi mà chẳng muốn rời.

Đình Dương suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp.

- Chúng ta đính hôn đi! Công ty của tôi cần ký hợp đồng với các công ty khác, nhiều hơn thế. Thế nhưng, cái họ cần không phải năng lực thực sự mà lại là một người đã chuẩn chạt và đã có vợ. - Anh từ tốn nói.

Đình Dương cảm thấy điều này thật quái dị. Anh nghĩ, chuyện vợ con thì chẳng phải là quan trọng, điều quan trọng là năng lực. Ai cũng có thể biết, năng lực của Đình Dương thì không thiếu, chúng còn hơn cả mức tối thiểu. Thế nhưng,...anh chưa có vợ.

- Tôi cần làm gì? - Mai Anh như hiểu ra được, cô hỏi ngay vào vấn đề. Thật đúng đề nói, Mai Anh là một cô gái thông minh và tài giỏi.

- Thử ký. Cô đã nói là sẽ làm giúp tôi có được nhiều hợp đồng mà, thực hiện đi! - Đình Dương nhún vai, anh cũng đi thẳng vào vấn đề mà không phải vòng vo.

- Được. - Mai Anh nói.

* * *

Sau khi bước ra khỏi công ty. Mai Anh nhẹ nở một nụ cười, cô nói nhỏ.

"Rồi anh sẽ là của em thôi, Đình Dương."

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chúng Con Muốn Đính Hôn!

Chương 27

- Cái này...là thuốc nổ sao? - Cô ngạc nhiên hỏi, như rằng cô đang không tin cái thứ trước mặt của mình có thể phát nổ.

- Thấy vậy thôi chứ công dụng của chúng rất hiệu ích đó. - Jack mỉm cười, như hiểu được những suy nghĩ của cô. - Chúng được dùng cho việc đánh lừa giác quan và trốn thoát. Rõ hơn là, khi em bị dồn vào tình thế nguy hiểm, em có thể dùng chúng vì khi có lửa, chúng sẽ phát nổ, tạo ra một lớp khói dày và lan rộng một cách nhanh chóng. Tuy nhiên, chúng sẽ không tổn hại được đến tính mạng đâu. Nói cách khác, chúng có thể là một trò chơi để hù dọa đó.

Jack nói xong, anh cho tất cả các hỗn hợp vừa mới tạo ra vào trong những chiếc lọ nhỏ.

Đôi mắt của Nhật Linh cô nhìn anh đầy ngưỡng mộ.

- Anh...đã học rất cao? - Nhật Linh cô hỏi.

Jack không trả lời ngay, đôi mắt của anh nhìn vào một khoảng trời nào đó. Một lúc sau, anh lên tiếng. - Ủ, anh hoàn thành khóa học 10 năm tại Mỹ.

- Thật sao? Em nghĩ một người khi muốn trở thành bác sĩ thì sau khi 10 ra trường thì cũng là... Ý em là không phải trẻ như anh. - Cô ngạc nhiên, dường như có một bí ẩn lớn nào đó.

- Anh...học nhảy lớp. - Jack nói, rồi nở một nụ cười nhẹ.

- Thế là anh là thiên tài sao?

- Có một người còn hơn anh nữa đó.

- Ai thế ạ? - Cô như muốn biết người đó là ai, đưa ánh mắt nhìn Jack như đang muốn được biết người đó ngay lập tức vậy.

- Rồi em sẽ biết thôi. - Jack nói, lại một lần nữa đưa cho cô một bí mật mờ nhạt, lấp lờ và khó hiểu.

Nhật Linh cô chẳng nói gì. Jack cũng chẳng lên tiếng nữa. Hai người dường như đang phải bận suy nghĩ về chuyện riêng. Thế nhưng riêng cô, Bảo Lâm cũng đã từng học nhảy lớp. Các anh cũng thế, thật ra xung quanh cô toàn là những người tài giỏi. Cô cảm thấy rất hạnh phúc khi được nhận sự quan tâm của các anh.

Cô thấy nhớ Bảo Lâm đến điên cuồng, cái vòng tay ấm áp ngày ấy giờ chẳng thể sưởi ấm cho cô ở cái nơi lạnh giá này. Khi xa anh rồi, cô mới biết được là cô không cảm thấy an toàn khi ở cạnh bất cứ ai, ngoài Bảo Lâm. Cô sợ rằng, nếu cô đi lâu quá. Bảo Lâm rồi có còn nhớ đến cô không? Thế mà, nếu cô không về nữa, thì...?

Những cảm xúc hỗn độn làm cho khóe mắt của cô rung rung, nhưng cô đã nhanh chóng lau đi chúng.

- Em...muốn thử chúng không? - Jack ngẩn đầu lên hỏi, rồi lại nở một nụ cười mê hồn.

Trong vô thức, Nhật Linh cô gật đầu.

* * *

- Hai con có chuyện gì muốn nói à? - Ông Nghi, bố của Đình Dương hỏi.

- Dạ! Tụi con muốn đính hôn ạ! - Đình Dương nói. Thế nhưng khuôn mặt của anh rất ư là bình thản, cứ như là không có việc gì là hệ trọng cả.

Trái ngược lại với anh, Mai Anh đứng cạnh mà trái tim cứ đập liên hồi. Cảm giác như cô đang dẫn bạn trai về ra mắt bố mẹ vậy.

Ông bà Nghi và ông bà Phương ngạc nhiên không kém. Họ nghĩ rằng sẽ phải làm những chuyện to tát hơn thì hai đứa trẻ này mới chịu làm lễ, thế mà...

- Được thôi. - Bà Nghi nở một nụ cười như có vẻ rất hài lòng.

- Minh nên bàn việc chuẩn bị cho lễ cưới thôi. - Bà Phương nói, nở một nụ cười hiền hậu.

Mọi người không lo lắng vì họ biết, bà Phương và bà Nghi sẽ biết cách chuẩn bị một cách chu đáo nhất.

* * *

- Ngày mai cô có thể đến làm rồi đó. - Đình Dương nói, vẻ mặt không mấy xúc cảm.

- Cứ như là...anh mua tôi í nhớ? - Mai Anh nhăn nhó, thế nhưng, cô vẫn chấp nhận.

- Tôi chưa bao giờ để đối phương phải chịu thiệt. - Đình Dương đáp lại, ánh mắt chăm chú lái xe.

Mai Anh chuyển hướng mắt của mình đến con gấu được đan bằng những hạt trân châu, trông rất đẹp mắt.

- Cái này đẹp thật đó! - Cô đang có ý định đưa tay đến chạm vào nó thì...

- Đừng đụng vào nó. - Đình Dương cản, chiếc xe lập tức được quay vào lề đường. Đình Dương vội về mặt tức giận, anh quát. - Cô có chịu ngồi yên không hả?

Mai Anh thấy đôi mắt của mình cay cay. Đến cả bố cũng chẳng quát cô như vậy. Như rằng, cô sẽ phát khóc ngay giờ phút này. Cô cố nén lại.

- Tôi xin lỗi. Tôi xuống ở đây được rồi. Anh về cẩn thận nha. Tôi thành thật xin lỗi. - Mai Anh nói, giọng nói có chút mạnh mẽ, thế nhưng, đó chỉ là nguy biện.

Cô bước ra ngoài, đôi chân cô bước đi thật nhanh. Điều đơn giản là, cô không muốn Đình Dương thấy sự yếu đuối của cô. Nước mắt theo sau đó mà lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn.

Vì cô ngây thơ quá, thế nên chưa biết được sự đòi đáng sợ thế nào? Hay vì anh vô tình quá, thế nên không biết mình đang tổn thương cô?

Đình Dương chẳng biết mình bị sao nữa. Anh chỉ cảm thấy anh ghét người con gái ấy. Mặc dù anh chưa bao giờ ghét ai nhưng bây giờ, khi thấy cô ấy anh lại thấy khó chịu nhiều đến thế.

Anh cho xe quay đi, chẳng màng về người con gái đó. Phút chốc, anh liếc nhìn lên con gấu nhỏ xinh xắn đó. Rồi lấp bắp.

- Trâm Anh...em vẫn ổn chứ?

Chưa bao giờ...anh hết yêu cô.

* * *

Jack dẫn Nhật Linh đi đến một cách đồng có đầy đủ các loại hoa trông rất đẹp mắt. Cô tròn mắt ngạc nhiên vì không ngờ rằng, nơi thế giới lạnh lẽo này lại có một vườn hoa đẹp đến thế. Thế nhưng, họ không ngừng ở đó, Jack vẫn tiếp tục bước đi, họ đi đến phía sau của vườn hoa, nơi được bao phủ bởi cỏ.

- Đến nơi rồi! - Jack mỉm cười. - Em sẵn sàng chưa?

- Vâng!

Jack lấy hai viên đá cọ xát lại với nhau để tạo lửa.

- Em ra xa một chút.

Anh đưa ngọn lửa châm vào sợi dây của quả bom rồi ném thẳng về phía trước.

BÙM!!!!

Theo sao đó, một làn khói lan tỏa mù mịt cả khu vườn, đến cả Jack đứng cạnh cô mà cô cũng chẳng thấy được.

* * *

- Cảm ơn mọi người đến dự buổi tiệc khánh thành của công ty. - Thiện Như nhẹ nhàng nói.

Cô đã thực hiện rồi, những gì cô nói vào hôm sinh nhật của cô. Giờ đây, một công ty thời trang với quy mô không lớn nhưng cô sẽ chắc rằng, cô sẽ mở rộng và phát triển nó.

- Tôi rất vui vì mọi người đã có mặt tại đây. W&M hứa hẹn sẽ mang đến cho các bạn một lối thời trang mới, đơn giản, sang trọng và tinh tế.

Nói đến đây, cả khán đài rồ rề vỗ tay, trong đó có cả...Minh Tuấn.

- Đến đây, tôi xin được thông báo. W&M sẽ bắt đầu cuộc hành trình từ đây.

Theo sau là màn giới thiệu những chiếc váy độc đáo của nhà thiết kế Thiện Như. Mọi người trầm trồ với vẻ mặt như đang rất muốn sở hữu chúng. Những chiếc váy được thiết kế theo phong cách hoàn toàn mới lạ. Khi mặc vào, người mặc sẽ cảm thấy dễ chịu mà không gò bó ở bên trong. Bên ngoài là những kiểu thiết kế hoàn toàn tinh tiết và làm nổi bật người mặc một cách hoàn hảo. Chất liệu vải mềm mại mà tạo nên cảm giác mới mẻ. Chẳng giống với những chiếc váy chứa đầy kiểu cách phức tạp. Những chiếc váy của Thiện Như là những chi tiết đơn giản, nhưng vẫn làm nổi bật cho người mặc một cách tinh tế.

* * *

Mai Anh ngồi đợi Đình Dương tại phòng làm việc của anh. Vì hôm nay, họ sẽ đi mua nhẫn cưới. Cô vốn dĩ sẽ nói với anh trước nhưng rồi lại không. Đường như cô đang muốn tạo cho anh một sự bất ngờ nào đó.

Cô chợt nghĩ, cuộc hôn nhân này chỉ có nghĩa cho việc lợi ích thôi, chẳng có một chút gì đó gọi là tình yêu cả. Nếu có thì cũng chỉ là tình yêu được xuất phát từ cô thôi. Cô không biết... rồi mai này cô có hối hận không?

Dù cô biết, anh chẳng dành một chút tình cảm gì cho cô, thế nhưng cô vẫn hi vọng. Vào một ngày nào đó, cô và anh sẽ có được hạnh phúc cùng với nhau...nhưng cô thấy ngày ấy còn xa lắm.

Cô cảm thấy thật lạ, một người thông minh nhạy bén như cô đây mà lại là kẻ ngu ngốc trong tình yêu. Đôi khi, cô chẳng thể suy nghĩ gì khi gặp Đình Dương. Tình yêu...

- Cô đến đây làm gì? - Đình Dương hỏi khi vừa mở cửa vào.

Có lẽ, anh vừa tan họp.

- À, tôi đến để cùng anh đi mua nhẫn. - Mai Anh nở một nụ cười tươi tắn.

- Nhẫn? Chỉ cần gọi cho họ chọn đại một đôi rồi mang đến đây thôi. Không cần phải tốn thời gian như vậy. - Đình Dương nói, đôi mắt dán vào sắp tài liệu.

Mai Anh chợt thấy chạnh lòng. Đối với anh, cuộc hôn nhân này không đáng để quý trọng đến thế sao? Một chút thời gian bỏ ra cũng không đáng sao? Anh...ghét cô đến vậy sao?

Như hiểu ra được việc gì đó. Đình Dương lên tiếng.

- Còn một tiếng nữa thì tôi tan ca. Nếu cô đợi được thì đi vậy.

Một niềm vui nào đó lại xuất hiện lên lời trong cô. Mọi khi ở cùng Đình Dương, cô không thể nào điều khiển được cảm xúc của mình nữa.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh...đã Từng Yêu Ai Chưa?

Chương 28

- Em làm tốt lắm! - Minh Tuấn mỉm cười, vén ngọn tóc đang che khuất đi một phần mặt của Thiện Như, anh nhìn cô nhẹ nhàng đầy yêu thương.

Thiện Như mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói.

- Anh đói không? Đợi một lát rồi mình đi ăn nhé! - Cô đưa hai tay nhỏ nhắn của mình ôm lấy khuôn mặt của Minh Tuấn. Nói với về rất ư là quan tâm.

Hai người cứ thế, quan tâm nhau một cách tình tứ mà chẳng màng đến những ánh mắt đầy ghen tị đầy ngưỡng mộ đang đâm thẳng vào họ. Vì ai nấy cũng biết rất rõ, Thiện Như và Minh Tuấn...đang hẹn hò. Bằng chứng là Minh Tuấn ngày nào cũng đến đón cô. Không chỉ thế, anh còn đến mỗi giờ ăn chưa để đưa Thiện Như đi ăn nữa chứ.

- Anh đói! - Anh đưa đôi mắt "cún con" nhìn Thiện Như, giọng hờn dỗi.

Cô mỉm cười, sẵn tay nhéo vào má của anh một cái rồi bỏ đi.

Minh Tuấn xoa xoa đôi má của mình, nhìn Thiện Như như một đứa trẻ vừa mới bị mẹ bỏ.

Một lúc sau, Thiện Như quay lại với một túi xách. - Đi thôi!

* * *

Dường như không muốn làm cho Đình Dương nổi giận. Mai Anh đã ngồi trên xe một cách ngoan ngoãn, cô nhìn ra phía ngoài mà lòng tươi rói.

Đình Dương chẳng mấy biểu cảm, anh cho xe tấp vào một cửa hàng trang sức nổi tiếng của thành phố.

- Dạ xin chào! Mời anh chị chọn ạ! - Cô tiếp viên lễ phép, thế nhưng đôi mắt không ngừng liếc nhìn Đình Dương, một cách có kế hoạch nên chẳng ai biết được, ngoại trừ Đình Dương.

- Lấy cho tôi cái này. - Mai Anh thích thú chọn. Ánh mắt cứ như là đang dính vào những chiếc nhẫn.

Một cặp nhẫn hoàn toàn tinh xảo đã được mang ra. Những viên kim cương lấp lánh dường như nổi bậc. Dường như chúng đang phát lên một vẻ đẹp sang trọng lẫn tao nhã, đầy chất tinh vi.

- Đây là sản phẩm mới nhất của chúng tôi! Chỉ có một và không có bán sau đâu ạ! - Cô gái mỉm cười nói, nhẹ nhàng một cách thụ mị. Cô ấy...đang chứng minh điều gì? Với ai?

Thế mà Đình Dương chẳng thèm liếc lấy cô tiếp viên lấy một cái. Anh ngồi xuống ghế, đôi mắt chăm chú nhìn chiếc nhẫn trên tay của Mai Anh.

Ánh mắt của Mai Anh chợt duy chuyển sang anh. Như đang đắn đo gì đó, nhưng sau đó, cô mỉm cười. Mai Anh cầm lấy tay của Đình Dương rồi nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào làm cho anh có đôi chút ngạc nhiên.

Không biết là trùng hợp hay điều chi mà chiếc nhẫn đã vừa vặn nơi ngón danh của Đình Dương một cách hoàn mỹ.

Mai Anh khẽ mỉm cười rồi lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào tay của mình. Lại một lần nữa, chiếc nhẫn như là được làm cho riêng cô, chỉ riêng cô thôi vậy.

Đôi nhẫn ấy được tạo ra để dành cho họ, và chỉ dành cho chính họ thôi. Thế mà...

- Những khách hàng trước họ đều chọn đôi nhẫn này, thế mà chẳng ai đeo vừa. Chúng mừng anh chị. - Cô tiếp tân nói, giọng như không phải là đang nịnh nọt.

Mai Anh nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đang được mình đeo vào tay, nó rất đẹp, và tinh tế đến hoàn hảo. Thế nhưng...nó sẽ đắt lắm. Cô không muốn phải mua một chiếc đắt tiền để rồi sau này chẳng ai dùng đến. Cô biết, Đình Dương và cô sẽ không giữ cặp nhẫn này mãi mãi, chúng không đáng phải bị nhét vào một nơi nào đó mà không được người khác dòm ngó. Chúng xứng đáng để đi cùng một tình yêu nào đó, được gọi là vĩnh cửu.

Khẽ thở dài, cô đặt chiếc nhẫn vào trong hộp theo vị trí cũ của nó. Đình Dương cũng đã mở ra và đặt lại chỗ cũ. Mai Anh lưu luyến đẩy chiếc hộp về phía cô nhân viên trong sự ngạc nhiên của cô nhân viên và có cả Đình Dương.

- Cảm ơn, nhưng chúng tôi sẽ ghé lại sau.

Nói rồi cô bước ra ngoài. Đình Dương như hiểu ra việc gì đó, anh nói nhỏ với cô tiếp viên. Rồi theo sau cô bước ra ngoài.

- Trông chiếc nhẫn đó rất đẹp. - Đình Dương nói lơ lơ.

Mai Anh nắm chặt hai tay lại như là biểu hiện của sự nuối tiếc. - Không sao!

- Thật? - Đình Dương nhìn cô, như đang muốn chắc chắn một điều gì đó.

- Vâng. - Mai Anh nói mà giọng của cô chẳng có chút gì là xuất phát từ sự chắc chắn cả.

Đình Dương bỗng mỉm cười, một nụ cười hiếm có khi ở cạnh cô.

- Không cần mua nữa. Tôi sẽ cho người chọn một đôi rồi sẽ mang đến. - Đình Dương ngừng lại một lúc rồi nói tiếp. - Đi ăn chút gì không?

Mai Anh gật đầu một cách nhanh chóng mà không suy nghĩ.

* * *

Nhật Linh cô nhẹ nhàng nấp phía sau cửa phòng chứa hàng. Vài người đứng phía trước canh trũng và vài người đang duy chuyển những cái gì đó vào bên trong.

Có lẽ, cô đã nắm rõ được nơi đây một phần rồi. Cô chỉ cần tìm cách gia nhập vào đó thôi, mọi chứng cứ để buộc tội ông ta sẽ hoàn toàn dễ dàng hơn.

Nhật Linh quay về phòng. Bất chợt, cô cảm thấy một điều gì đó rất lạ. Phút chốc, cô quay sang nhìn sang phòng kế bên. một cảm giác gì đó là lạ mà cô chẳng thể nào có thể nhận ra được.

Nhưng cô cũng chẳng mấy quan tâm, những người ở đây, ta không nên có nhiều quen biết. Chỉ vừa mới ngã xuống giường, cửa phòng của cô bị ai đó gõ gõ nhưng rằng đang rất gấp gáp.

Nhật Linh cô sợ đến tái mặt, một cảm giác lo sợ gì đó làm cho cô trở nên bất động. Cô chẳng dám mở cửa mà co rúm lại một góc.

Người bên ngoài không ngừng gõ cửa, càng ngày càng gấp gáp.

* * *

- Thưa giám đốc! - Tên trợ lý của Bảo Lâm gọi anh, thế nhưng Bảo Lâm dường như đang lạc vào những dòng suy nghĩ nào đó, anh dường như không để ý đến tên trợ lý.

- Dạ...thưa giám đốc! - Một lần nữa, tên trợ lý gọi.

Bảo Lâm thay đổi ánh mắt như vừa mới thức tỉnh. Anh khẽ đáp lại. - Có chuyện gì?

- Dạ, ngày mai chúng ta có cuộc họp quan trọng. Sau đó, chúng ta còn có cuộc hẹn với giám đốc Lưu,... Tất cả là lịch trình cho ngày mai ạ. - Trợ Lý Cường thông qua.

- Tôi biết rồi! Anh ra ngoài được rồi. - Bảo Lâm mệt mỏi nói, hai tay của anh xoa xoa vùng trán, trông rất mệt mỏi.

Khi Trâm Anh đi rồi, anh mới biết được, chưa bao giờ anh ngừng nhớ đến cô. Anh muốn nói cho cả thế giới biết rằng, anh đang nhớ cô. Nhớ cô đến phát điên. Thế mà, khi muốn gặp cô anh cũng chẳng có thể.

Bảo Lâm đau lòng nhìn ra phía ngoài, nơi mà Trâm Anh cô hay làm việc cùng khuôn mặt mệt mỏi lần vui cười. Ngày ấy, Trâm Anh từng làm mọi thứ, vì anh. Thế mà bây giờ, anh có thể làm mọi thứ vì cô, mọi thứ mà cô muốn, thế nhưng cô lại không ở đây. Là do ai?

- Trâm Anh! Tôi nên làm gì? Anh lấp bắp, chẳng ai có thể nghe được.

Nhưng dường như gió đã giúp anh chuyển những lời ấy đến cho cô...một cách vô tình, những lời ấy đã bị lạc mất.

* * *

Đình Dương cùng Mai Anh bước ra khỏi nhà hàng. Hai người quyết định đi dạo một vòng hồ nước trước khi về.

Bầu không khí có vẻ yên lặng, thế nên Mai Anh chợt lên tiếng.

- Anh...đã từng yêu một ai chưa? - Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng cô rất ư là thắc mắc.

Đình Dương chợt khựng lại, vết thương trong tim một lần nữa lại nhói lên một cách đau đớn. Đôi mi dày của anh khẽ nhắm lại một cách mệt mỏi.

- Đã từng...và mãi mãi. - Đình Dương nói.

Làm cho trái tim của ai đó chợt nhói lên, thất lại một cách đau đớn không kém.

- Vậy à... - Giọng nói của cô không lớn, lời nói như bay theo gió.

Mãi mãi sao? Anh yêu cô ấy mãi mãi sao? Thế có còn thời gian để yêu em không, Đình Dương?

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đính Hôn

Chương 29

Tất cả các viên chức bé lớn của công ty và cả các đại cổ đông, công ty bạn, ai nấy cũng đang chuẩn bị để đi dự buổi lễ đính hôn của giám đốc Đình Dương.

Buổi tiệc được hai bên gia đình tổ chức một cách thịnh soạn mà không kém phần sang trọng.

Phía trong, Mai Anh được hai vị chuyên gia tạo hóa, một người trang điểm, một người tạo tóc. Cô dường như đang dần biến thành một nàng công chúa đến từ hiện đại vậy.

Khi mọi thứ như đã xong, bà Phương giúp cô chỉnh sửa lại chiếc váy cưới, rồi nhẹ mỉm cười.

- Con gái lớn cả rồi. Không lấy chồng thì cứ bám theo bà già này mãi à? - Giọng của bà Phương dịu dàng, bà khẽ mắng yêu cô con gái của mình.

- Mẹ, lấy chồng rồi thì con cũng sẽ dọn về nhà mình ở. - Mai Anh khẽ cười, cô dường như rất thích nũng nịu.

- Ô, cái cô này! Lấy chồng thì phải về nhà chồng mà ở. Nhà của tôi tôi bít cửa! - Bà Phương nói, giọng như có ý chọc ghẹo.

- Không về nhà mình thì làm sao có đồ ăn ngon hả mẹ? - Cô vuốt cằm suy tư.

- Con gái lớn thế rồi mà chẳng biết nấu với nướng. - Bà Phương thở dài. - Cố mà học, sau này còn lo cho chồng với con.

Nghe bà Phương nói đến đây. Trái tim của cô một lần nữa nhói lại. Mẹ cô tức nhiên là không biết cái lễ đính hôn này chỉ là một cuộc trao đổi, hai bên có lợi. Nếu bà biết được, có lẽ bà sẽ giận lắm. Cô cũng chẳng dám thú nhận, cô chỉ biết chờ đợi, mọi chuyện đến đâu thì đến vậy...

Bà Phương khẽ nhìn lên đồng hồ, rồi nói. - Thôi mẹ ra trước đây! Đến giờ rồi! - Bà bước ra ngoài chuẩn bị một số thứ khác, giờ đây chỉ còn lại một mình Mai Anh trong phòng.

- Mẹ...con xin lỗi. - Cô nói, khẽ ngược khuôn mặt lên trần nhà để kiềm nén lại những giọt nước mắt.

Thế nhưng, không biết là vô tình hay cố ý, phía trước cánh cửa, Đình Dương đang đứng nhìn cô. Dường như anh đã nghe thấy lời xin lỗi ấy của cô. Đôi chân của anh bước nhẹ.

- Nếu bây giờ cô hối hận, vẫn còn kịp... - Đình Dương khẽ nói. Anh biết rất rõ, cuộc hôn nhân này sẽ mang đến rất nhiều tai tiếng cho cô sau này.

Mai Anh lắc đầu. - Tôi không hối hận.

- Đây không phải là cuộc hôn nhân thực. Sau lễ đính hôn này, chúng ta sẽ đóng giả vợ chồng. Tôi định là ba năm, cô thấy sao? - Đình Dương hỏi, nếu cô không đồng ý, anh cũng sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

- Nếu không có một lễ cưới, anh nghĩ người khác sẽ không nghi ngờ à? - Mai Anh hỏi, một người thông minh như cô tức nhiên là có khả năng nhìn xa.

- Tôi biết! Lễ cưới có thể chậm lại. Tôi còn có việc cần giải quyết. - Đến giờ rồi, đi thôi!

Đình Dương vơ tay của mình ra trước mặt của cô như đang gọi mời. Cô biết, là anh không có ý gì khác, thế nhưng trái tim của cô chợt lổn nhịp. Cô đặt tay của mình lên, bàn tay nhỏ nhắn của cô nằm gọn trong bàn tay to lớn của Đình Dương, một luồng không khí ấm áp như lan tỏa đến trái tim của cô, ngọt ngào.

Cô nghĩ, cái tình yêu này...rồi sẽ đi về đâu? Đình Dương rồi có nhìn về phía của cô không? Xa vời...

* * *

Nhật Linh cẩn thận xem xét khu vực phía ngoài của nhà kho, nơi đây được gắn một thiết bị rất đặc biệt, cái thiết bị ấy được đặt trên toàn bộ khu vực bên ngoài của nhà kho. Vì thế, khi ai đó chạm vào hay gây tác động, chuông báo sẽ theo sau đó mà reo vang âm ỉ. Bên cạnh đó, những chiếc camera cũng đã được lắp đầy xung quanh đó. Nhật Linh đứng ở phía xa nhìn đến, cô không đứng ở những nơi có lắp camera vì cô không muốn bị phát hiện.

Bỗng, ánh mắt của cô chợt lướt qua một bên tường, nơi có một vách nứt vòng tròn như là một cái cánh cửa để đi vào một đường hầm bí mật mà trong những bộ phim hay có, nó khá lớn để cô có thể vào đó. Nếu chỉ nhìn lướt qua thôi thì rất khó có thể thấy rõ. Điều đặc biệt hơn là, nó không nằm trong khu vực của camera.

Cô nhẹ tay duy chuyển nó. Thật kỳ diệu, nó đúng là một con đường hầm bí mật. Chỉ có điều cô không biết, con đường này dẫn đến đâu thôi. Nhật Linh lần theo con đường sau khi đóng miếng gạch đá lại. Duy chuyển không sâu, cô đã thoát ra khỏi đường hầm và một căn phòng hiện ra trước mắt cô. Đó là một căn phòng rất to, xung quanh là những chiếc thùng to nhỏ và rất nhiều thứ được phủ gói rất kín đáo. Nhật Linh khẽ nhìn chiếc hộp nhỏ gần đó.

Cô nhẹ đưa tay mở chiếc nắp đang được đóng một cách kín đáo ra. Bất ngờ thay, một quả lựu đạn nhỏ với tần số cực kỳ nguy hiểm đang nằm gọn trong chiếc hộp. Theo cô được biết, quả lựu đạn này có thể phá hủy khoảng 500 km² và sức tàn phá của nó rất sâu dưới mặt đất.

Dường như nơi đây không có ai, cô theo kinh nghiệm đã được huấn luyện từ trước, mọi bước chân của cô nhẹ nhàng duy chuyển một cách khéo léo và cô đang lẩn nấp sau những món đồ nguy hiểm. Vì thế, camera cũng khó có thể nhìn thấy được cô.

Cô đang cố tìm một thứ gì đó có thể đem ra làm chứng cứ. Nhưng cô lại chẳng thấy. Bỗng, tiếng cửa nhà kho được mở ra một cách bất chợt, cô chỉ có thể nghe một tiếng.

"KÉTTT"

- Đang it! - Cô nói. Cái từ có nghĩa là "chết tiệt!".

Cô nhanh chóng trở ra ngoài. Thế là đã quá rõ, căn phòng ấy là nhà kho!

Nếu cô có thể tìm được thứ đó sớm, có thể, ông trùm mafia này cũng sẽ đến ngày tàn.

* * *

Đình Dương nhẹ mở hộp nhẫn ra trước mặt của Mai Anh. Điều làm cô bất ngờ là đôi nhẫn ấy chính là đôi nhẫn mà cô đã do dự rồi quyết định bỏ lại. Tại sao...

Đình Dương nhẹ nhàng đeo một chiếc vào ngón áp út của cô. Động tác nhẹ nhàng mà làm cho cô ngỡ rằng cô đang lên xe hoa với một tình yêu đích thực vậy, nhưng không, đây lại là một tình yêu đơn thực. Nói cách khác, đây là một tình yêu đơn phương thực tế.

Anh nâng tay của cô lên và hôn lên một cách nhẹ nhàng. Mai Anh cảm nhận được hơi ấm phát ra từ đôi môi mỏng của anh, truyền đến nơi trái tim đang lạnh lẽo của cô một cách ấm áp vô cùng.

Đến lượt cô, đeo chiếc nhẫn vào tay của anh mà trái tim của cô cứ như là đang nhảy múa. Bàn tay của anh ấm lắm, cô cứ muốn nắm mãi thôi mà chẳng muốn buông. Nhưng cô cũng biết rằng, đôi tay này và cả trái tim của anh, vốn dĩ chẳng thể nào có thể thuộc về cô...

* * *

Nhật Linh trở về phòng, nhưng dường như cạnh phòng của cô. Ai đó đang ngồi trước phòng với vẻ mặt rất mệt mỏi. Cô nhìn anh ta, rồi bước nhẹ đến. Cô lay nhẹ, một luồng khí nóng truyền đến tay của cô.

- Anh ơi, anh đang bị sốt rất cao. Phòng của anh ở đâu... - Nhật Linh chợt khựng lại khi anh ta ngược lên.

Đôi mắt màu xanh lá... tóc vàng... Là Ruis...

Cửa phòng của anh đã được mở khóa, thế nên cô chỉ cần đẩy cửa vào. Điều khó khăn là thân hình của cô rất ư là mảnh mai, rất khó để có thể đỡ Ruis vào giường. Sau khi Ruis đã yếu vệt trên giường, cô quay về phòng lấy hộp y tế và đo nhiệt độ cho anh.

- Rất cao! - Cô thì thầm.

Ruis chợt co cụm lại vì lạnh. Nhật Linh liền lấy chăn cho anh đắp.

Sau khi đặt một cái khăn lên trán của anh. Cô liền đến nhà ăn để tìm chút cháo.

* * *

Mai Anh chợt nhảy bắn lên khi đồng hồ chỉ 8:00 AM, lúc tối cô đã đặt 6:00 mà nó chẳng báo... Cô khẽ nhớ lại tối hôm qua.

...

- Đây là phòng của cô! Còn phòng của tôi ở bên cạnh. Có gì thì gọi tôi. - Đình Dương nói.

Mai Anh chỉ gật đầu vì cô không còn nghĩ được gì ngoài chuyện phải đi ngủ.

Cô bước vào phòng mà chẳng để ý gì cả, lăn ra giường mà ngủ.

...

Mai Anh vội thay đồ rồi đi xuống bếp. Điều làm cho cô ngạc nhiên, Đình Dương đang nấu món gì đó, trên người của anh là chiếc tạp dề. Cô chợt khựng lại, trái tim lại một lần nữa lỡ nhịp.

- Dậy rồi à? Đến đây ăn sáng đi. - Đình Dương gọi.

Thôi rồi cái kế hoạch của cô! Cô còn định nấu cho anh một bữa sáng ngon, thế mà...

- Anh...biết nấu ăn sao? - Cô hỏi.

- Ủ! - Anh chăm chú ăn, chỉ trả lời một cách ngắn gọn.

Mai Anh nhìn anh tỏ vẻ không tin, cô liền thử một miếng...rất ngon! Tay nghề cứ như là một đầu bếp thực thụ vậy.

- Anh...um...có thể...um...dạy tôi nấu ăn, được không? - Mai Anh ngại ngùng hỏi.

Người ta thường nói, con gái là phải biết nấu nướng. Thế mà cô...

- Ủ! - Đình Dương lại một lần nữa trả lời ngắn gọn. Mai Anh cô cũng năn hời nên cô cứ mãi im lặng.

Sau khi ăn xong, cô nhẹ nói. - Anh lên thay quần áo đi! Tôi sẽ dọn chỗ này!

- Đừng đập chén đĩa của tôi là được. - Đình Dương nói rồi bước lên lầu.

Mai Anh chợt khựng lại. Anh ấy...đang đùa với cô sao? Cô mỉm cười dọn dẹp mà trong lòng tươi rói.

Không nhiều chén đĩa nên cô cũng không mất lắm thời gian. Sau khi Đình Dương đi xuống thì cô cũng đã dọn dẹp sạch sẽ. Cô đi lên lầu lấy giỏ xách rồi chuẩn bị đi đến công ty của Đình Dương. Vì hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô tại đó.

Khi bước ra ngoài cổng, xe của Đình Dương vẫn chưa đi. Cô nhìn ra thì thấy cánh cổng lớn vẫn chưa mở. Như hiểu được điều gì, cô nhanh chóng mở cổng cho anh. Khi chiếc xe ra rồi, cô nhìn xuống chiếc đồng hồ của mình. Giờ này chắc xe buýt đã lỡ chuyến rồi.

- Cô không định đến công ty à? - Xe của Đình Dương đã đậu cạnh cô từ bao giờ.

- Ô, có!

- Lên nhanh! Tôi không có thời gian đâu! - Giọng của anh như đang muốn nổi giận.

Thế là, cô được anh chở đến công ty. Khi vào, dường như tất cả các ánh mắt đều dán vào cô và anh. Chuyện hai người vừa đính hôn, không ai mà không biết cả.

Mai Anh dường như không quan tâm lắm, dù có ngại ngùng đến đâu thì cô cũng cố chú tâm vào công việc. Kể từ hôm nay, cô sẽ trở thành thư ký của

anh! Cô sẽ giữ lời hứa rằng sẽ làm cho công ty của anh ngày một phát triển.

Mọi thứ...bắt đầu từ đây!

The Blue Heart

Đề lại bình luận các bạn nhé!^^

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lời Cảnh Báo Đây Nguy Hiểm

Chương 30

Mai Anh trở về ghế làm việc của mình sau khi đã chào hỏi các cựu nhân viên của công ty. Cô hít một hơi nhẹ, rồi nói. - Bắt đầu thôi!

Ruis mở mắt một cách nặng nhọc, cái cảm giác mệt mỏi chợt kéo đến làm cho anh khẽ nhắm mắt lại. Ánh mắt của anh chợt duy chuyển đến cái bàn bên cạnh, nơi có một hộp cháo và một chai thuốc nước đang được đặt lên một cách gọn gàng.

Anh chợt nhớ lại hôm qua rồi bước vào phòng tắm mà chẳng màng đến chuyện gì. Khuôn mặt của anh vẫn thế, chẳng điều gì có thể làm cho anh thể hiện cảm xúc của mình.

Anh nhìn mình trong gương. Trước gương là một khuôn mặt đẹp đến hoàn hảo, đôi mắt màu xanh lá và đôi môi mỏng dường như đang tạo nên một sự quyến rũ nào đó, sóng mũi cao cao cùng làn da trắng toát, tất cả như hòa nguyên vào nhau tạo hóa nên một khuôn mặt điển trai một cách cực kỳ ưu tú.

Ruis nở một nhếch mép tạo thành một nụ cười kinh bi.

- Sắp tàn! - Anh nói.

* * *

- Thừa giám đốc! - Mai Anh nhẹ gõ cửa.

Đình Dương đang chăm chú làm việc thì chợt nghe cô gọi, anh khẽ ngước lên nhìn.

- Chuyện gì?

Mai Anh bước vào, trên tay của cô là một cốc cà phê thơm phức như đang mời gọi. Cô đưa cho Đình Dương rồi mỉm cười.

- Anh chăm chỉ thế? - Mai Anh chọc ghẹo, cô muốn kéo ngắn khoảng cách giữa cô và anh.

- Không chăm chỉ thì làm sao có tiền trả lương cho cô? - Đình Dương nhận lấy ly cà phê, nói với giọng vui vẻ.

- Cũng đúng! - Cô gật gật đầu đồng tình. - Nhưng đừng làm quá sức.

Nói rồi cô bước trở về nơi làm việc của mình, trái tim chợt thổn thức. Vừa nãy...cứ như hai người rất thân với nhau vậy. Cô khẽ mỉm cười nhẹ rồi tiếp tục công việc đang dở.

* * *

- Lâu rồi không gặp, giám đốc Trần! - Minh Vỹ nói với giọng chế giễu.

- Vào thẳng việc đi. - Bảo Lâm lạnh lùng.

- Được thôi! - Minh Vỹ cười khinh bỉ, rồi nhìn tên trợ lý. - Sơ lược đi!

- Vâng ạ!... - Tên trợ lý thông qua về bản kế hoạch.

Sau khi nghe tên trợ lý, Bảo Lâm trầm tư suy nghĩ. - Được đó!

- Giám đốc Trần nghĩ sao? - Minh Vũ hỏi.

- Tôi sẽ suy nghĩ lại. Tuần sau tôi sẽ cho người liên lạc với bên anh. - Bảo Lâm nói rồi đứng dậy.

- Được! - Minh Vũ đứng lên đưa tiễn.

Bảo Lâm bước ra ngoài, theo anh thì bản kế hoạch của Minh Vũ rất được. Kế hoạch và trình độ làm việc của hắn ta không phải là dạng thường. Thế mà vì lý do gì đó mà hắn lại trở thành một con người độc toán, bí ối. Anh đã được biết, hắn đã từng là một người rất giỏi và tốt bụng, luôn luôn giúp đỡ người khác. Vậy mà...

* * *

Mai Anh đang đánh máy thì chị Yến, một trong những nhân viên của công ty lên tiếng.

- Yeah! Cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa rồi! - Chị Yến nói rồi quay sang cô. - Em cũng xuống nhà ăn luôn chứ?

- Dạ vâng! - Mai Anh nhẹ mỉm cười rồi thu dọn sơ mấy sấp tài liệu.

Vì Đình Dương đã đi ra ngoài nên cô không ghé sang phòng của anh mà đi xuống nhà ăn cùng chị nhân viên.

Chị Yến và cô bấm thẻ để đi ăn trưa vì công ty sẽ không trả tiền cho nhân viên trong khoảng thời gian họ đi ăn trưa.

- Nhà ăn ở tầng 1, em mới đến chắc là chưa biết rõ! - Chị Yến nói rồi bấm thang máy xuống tầng 1.

- Dạ, vì hôm nay là ngày đầu tiên nên em không rõ nơi này lắm đâu chị! - Mai Anh trả lời một cách lịch sự.

- Chị đoán mà! - Chị Yến cười rồi nói tiếp. - Đồ ăn ở đây rất sạch và ngon, lại còn rẻ nữa! Nên mấy chị không ai đem cơm trưa theo ăn cả.

Chị vừa dứt lời, tiếng chuông thang máy điểm một cái "beng" rồi hai người từ từ bước vào nhà ăn.

Các nhân viên trò chuyện, đùa giỡn làm cho bầu không khí trong nhà ăn trở nên nhộn nhịp hẳn. Mai Anh và chị Yến đi vào nơi xếp hàng lấy đồ ăn.

- Rồi, chắc em mới vào nên chưa có bạn, vậy ngồi đây cùng tụi chị luôn cho vui! - Chị Yến vừa nói, tay vừa cầm khay thức ăn, tay còn lại chỉ về cái bàn dài đã có người ngồi, chỉ còn lại vài chỗ.

- Nếu các chị không phiền thì cho em gia nhập với ạ! - Mai Anh mỉm cười.

Thế là, họ đi đến cái bàn ấy. Một điều cô không biết, là ánh mắt của tất cả mọi người, ai nấy cũng đều hướng về phía của cô. Chỉ khi cô đặt khay thức ăn xuống rồi chào mọi người thì các anh chị lại chào hỏi cô một cách nhiệt tình. Một số người còn đến cách phía của cô, cô dường như đang là tâm điểm.

- Mai Anh nè! Em làm sao mà phải lòng giám đốc vậy? Hèn chi mấy năm nay giám đốc chẳng hề để ý đến tụi chị. - Một cô gái nói, các cô khác gật đầu như có vẻ đồng tình.

Thế nên mọi người nhìn cô, có vẻ đang rất rất muốn biết câu trả lời.

Mai Anh chỉ mỉm cười mà không nói, phải trả lời thế nào khi giữ Đình Dương và cô đang diễn một vở kịch trước mắt họ? Phải trả lời thế nào khi người phải lòng anh là một người khác mà chẳng phải là cô? Phải trả lời thế nào khi mà anh không hề yêu thương cô? Phải trả lời thế nào...?

- Chị em không mà em giấu làm gì? Chia sẻ để mấy chị đây còn rút kinh nghiệm chứ! - Cô nhân viên khác nói, dường như chẳng ai muốn tha cho cô.

- Dạ... - Mai Anh ngáp ngừng.

Trong khi cô ngáp ngừng thì một anh chàng nói lớn. - Thôi đi mấy cô! Người ta mới vào làm mà các chị bắt ép người khác quá khiến cho em nó sợ!

Theo sau lời nói của anh chàng, mấy anh nhân viên khác cũng hòa nhau đồng ý. Ngày trước, các chị trong công ty ai nấy cũng đều theo đuổi giám đốc mà không coi các anh ra gì. Thế là cái hội F.A trong công ty cứ thế mà không có ngày tàn. Bây giờ, người phụ nữ mà bấy lâu nay các hay hằng mơ ước cũng đã xuất hiện. Cô cứ như là thần Stupid giải cứu cái hội F.A to đùng trong công ty vậy. Thế nên các anh ai nấy cũng quý mến cô.

- Liên quan gì tới các anh à? - Hội chị em phụ nữ nhìn các anh như muốn ăn thịt.

- Không liên quan mà chúng tôi cũng nói đó! Thì sao? - Các anh cũng không phải là dạng vừa.

-...

-...

Bầu không khí trong nhà ăn trở nên sôi nổi hẳn...

* * *

Bảo Lâm cảm thấy nhớ Trâm Anh, thế nên anh chẳng còn tâm trạng nào để trở về nhà hay đến công ty để làm việc cả. Anh...muốn đi uống rượu!

Anh lấy điện thoại để gọi cho Nguyễn Phong. Lý do vì sao anh không gọi cho Minh Tuấn là vì anh biết, Minh Tuấn giờ đây đang đi cùng Thiện Như. Anh không gọi cho Đình Dương vì anh biết, Đình Dương đang ở cùng cô vợ mới đính hôn của mình.

- Có chuyện gì mà gọi mình ra đây vậy? - Nguyễn Phong mỉm cười, vỗ vai của Bảo Lâm.

- Không, mình chỉ muốn uống vài ly thôi! - Bảo Lâm ra hiệu cho người rót rượu đưa một ly cho Nguyễn Phong.

- Cậu nhớ... Trâm Anh à? - Nguyễn Phong chợt hỏi, ngón tay xoa xao miệng ly rượu.

Bảo Lâm như bị nói trúng tim đen, anh không nói gì, chỉ nhâm nhi ly rượu trên tay.

Thấy thế, Nguyễn Phong nói tiếp. - Minh...

- Lỗi không phải do cậu đâu Phong! Trong lúc ấy cậu bị bệnh mà, đâu thể nào trách cậu được. - Bảo Lâm nói. - Công ty của cậu thế nào rồi?

- Cũng khá ổn, chỉ có điều dạo này khá bận rộn thôi. - Nguyễn Phong uống một hớp rượu, nồng độ làm cho anh tỉnh hẳn.

Hai người trò chuyện một lúc, rồi Nguyễn Phong đi vào nhà vệ sinh. Chỉ còn lại một mình Bảo Lâm.

- Chào, giám đốc Trần! - Là Minh Vỹ. - Trong khi làm người khác đau khổ, anh vẫn có thể uống rượu được à?

- Anh có ý gì? - Bảo Lâm hỏi, không quay đầu nhìn Minh Vỹ lấy một cái, anh lạnh nhạt.

- Anh không nhớ à? - Minh Vỹ nở một nụ cười kinh bi. - Người con gái có tên là Lan Phương mà anh đã từng từ chối tình cảm một cách phũ phàng đó? Hừ, kẻ vô tâm như anh thì làm sao mà nhớ được!

Minh Vỹ nói với giọng đầy mỉa mai lẫn tức giận.

Bảo Lâm im lặng, anh chẳng hiểu tên Minh Vỹ ấy đang nói cái gì.

- Bảo Lâm chỉ từ chối vì cậu ấy không yêu cô bé đó! - Là Nguyễn Phong, anh nhìn tên Minh Vỹ với vẻ bực bội.

Anh vừa trở về thì bất gặp cảnh tượng này. Anh biết, tức nhiên Bảo Lâm sẽ không hiểu được chuyện gì xảy ra bởi vì cậu ấy đã bị mất trí nhớ! Thế nhưng anh, cậu bạn thân của cậu ấy biết rất rõ về việc gì đã xảy ra khi ấy.

- THẾ NÊN CÔ ẤY MỚI BỎ ĐI!!! - Minh Vỹ nói lớn đầy phẫn nộ, sự căm ghét như đang hiện rõ trên khuôn mặt của hắn.

Mọi người nhìn về phía họ vì câu nói ấy của Minh Vỹ, dường như ai nấy cũng đều rất ngạc nhiên.

- Chóng mắt lên mà xem! Các người sẽ phải trả giá! - Minh Vỹ nói, rồi bước ra ngoài với một lời cảnh báo đầy nguy hiểm.

* * *

- Tối nay sẽ ăn gì? - Mai Anh hỏi khi cô vừa lên xe của Đình Dương.

- Không biết! - Đình Dương trả lời cụt ngủn.

- Sườn xào chua ngọt, canh chua cá điêu hồng, thịt ram mặn,... Ôi đói quá chừng! - Mai Anh ôm bụng, đôi môi nhấp nhấp, cô thèm thuồng liệt kê ra đây các món ngon rồi quay sang nhìn Đình Dương.

- Hay là về nhà mẹ của tôi đi! Về là không sợ bị đói! - Mai Anh chột đề nghị.

Bởi vì bà Phương lúc nào cũng yêu chiều con gái, nên mỗi khi cô thèm món nào là bà liền nấu món đó cho cô, và theo sao đó là một câu nói mà cô nghe mãi mà nghe tai này lọt sang tai khác, thuận tiện lọt luôn ra ngoài. "Con gái lớn rồi! Không lo mà học nấu nướng. Sau này còn lo cho chồng với con." Thế đó...

- Nếu cô về thì mẹ vợ cũng đuổi ra thôi! Cô đến thăm mẹ chi vì đồ ăn thôi à? - Đình Dương than vãn. Anh bó tay với cô gái này.

Cái từ "mẹ vợ" của anh làm cho Mai Anh cảm thấy vui vui, thế mà không có đồ ăn ngon làm cho cô không còn sức để "vui" nữa.

- Đồ ăn ngon chỉ là một phần thôi mà! - Cô bướng bỉnh nói.

Đình Dương vốn không quan tâm nhiều chuyện nhưng anh chợt thấy thắc mắc, rồi anh hỏi. - Phần còn lại là gì?

- Phần còn lại hả? Thì là bánh ngon, thức uống ngon, được ngủ ngon,... - Mai Anh liệt kê một lần nữa, toàn là dính đến việc ăn uống và tinh thần.

Đình Dương dường như bị cứng họng với cô, anh lắc đầu ngán ngẩm.

Mai Anh chợt thấy anh chuyển hướng xe chạy mà không phải đường về nhà thì ngạc nhiên hỏi. - Anh đi đâu vậy?

- Đi chợ! - Đình Dương nói, rồi tăng ga đến Siêu thị thành phố.

The Blue Heart

A lô! Các độc giả có còn follow truyện của mình nữa không ạ? T-T hic, độc giả không comment làm cho mình bị tuột hứng viết truyện rồi đây! Thế nên lúc nào mình cũng ra chap chậm... À, mình thấy có mấy bạn độc giả comment tại các website khác, cho mình xin lỗi vì không phải mình đăng nên mình không comment "Cảm Ơn" được! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ! Hãy vào Santruyen.com để đọc chương cập nhật nhanh nhất và tham gia bình luận các bạn nhé! Xin cảm ơn! Hic, comment để có chương mới "nhanh" một xíu nhé các độc giả!^^ - Phù Thủy Tác Giả. ^Ác hơn cả Minh Vỹ^ *Bí ẩn*

Happy New Year!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Truy Tìm Tài Liệu

Chương 31

Nhật Linh sẽ phải có rất nhiều nhiệm vụ sau khi vào được "ngôi nhà của ông trùm mafia", theo cô được biết thì đã có một điệp viên đã vào đây từ trước và cô có nhiệm vụ phải tìm người đó vì người đó sẽ cùng cô phối hợp để thực hiện nhiệm vụ. Người đó đã có tất cả các thông tin quan trọng, thế nhưng vẫn đang đợi cô vì cô đang nắm giữ những thứ mà người đó đang rất cần. Và bổ xung chúng cũng là một trong số những nhiệm vụ của cô.

Thế nhưng, cô chẳng biết người đó là ai cả, là nam hay nữ, cô cũng chẳng biết. Cô chỉ biết là trên tay của người đó có một ký hiệu để nhận biết, và trên tay của cô cũng có một cái cũng giống như vậy. Nếu cô có thể tìm thấy thì chắc có lẽ cô sẽ không còn phải cảm thấy sợ khi ở cái nơi lạnh lẽo này nữa.

Thế nhưng...người đó ở đâu?

* * *

- Cái này? - Mai Anh cầm lên một miếng thịt, ánh mắt hướng lên nhìn Đình Dương.

- Không! - Đình Dương nói, rồi chồm tay lấy một miếng thịt sườn bên cạnh, trông có vẻ tươi hơn của cô.

Và cứ thế, hai người đi đến các quầy khác. Trông Đình Dương như là một bà nội trợ thực thụ.

- Anh biết nấu ăn từ khi nào thế? - Mai Anh hỏi khi họ đang ở trên đường về nhà.

- Lúc nhỏ! - Đình Dương nói, vẫn cái vẻ lạnh lùng.

Vì anh không có ấn tượng gì tốt về cô, hay vì tại anh ghét cô? Có sao anh chỉ lạnh lùng với mỗi mình cô?

Mai Anh không hỏi gì thêm nữa vì cô biết, nếu cô có hỏi thì cô cũng sẽ chỉ nhận được những câu trả lời lạnh lùng chẳng mấy hứng thú của anh. Đôi mắt của cô nhẹ nhàng duy chuyển ra phía ngoài cửa sổ của xe. Phía ngoài là dòng người đông đúc, các cặp đôi đang tay trong tay nói cười vui vẻ. Cô thoáng buồn, cô...chưa từng yêu ai, nhưng khi cô tìm được người cô yêu rồi thì thật trớ trêu, người ấy lại yêu một cô gái khác, tình yêu sâu đậm dường như chẳng gì có thể thay đổi. Cô khẽ nhắm mắt lại, mọi thứ vẫn không thể nào có thể làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn được.

* * *

Nhật Linh đã vào con đường hẻm bí mật dẫn đến nhà kho một cách an toàn và không ai phát hiện ra. Cô bước từng bước một cách đầy cảnh giác. Cô không biết rõ thứ mà cô đang cần tìm đang ở đâu, việc tìm kiếm một vật gì đó trong một nhà kho lớn thế này thì không phải là chuyện dễ dàng gì. Khắp mọi nơi được sắp đặt camera duy chuyển, thế nhưng chúng không kiểm soát nghiêm ngặt so với phía ngoài.

Cái thứ ấy rất quan trọng nên có thể đặt ở một nơi bí mật trong nhà kho, thế nên, cô cần phải tìm ở những nơi khó có thể nhìn thấy.

Thế...nó ở đâu?

Nhật Linh lẩn phía sau những "món hàng" nguy hiểm ấy mà duy chuyển để có thể tránh những nơi mà camera đang quay, với người khác có thể là một việc gì đó không tương, nhưng với cô, Bảo Lâm và các anh đã chỉ dẫn cho cô khi cô vừa mới vào nhóm. Thế nên, cô có hiểu biết về căn bản và khả năng luyện tập nên việc này đối với cô là không khó.

Ông trời lại một lần nữa trớ trêu, cánh cửa chính của nhà kho được mở ra, hai tên lính đi vào, trông thân hình rất ư là cao to, khuôn mặt không mấy là thân thiện. Nhật Linh cô biết rằng mình không thể trốn ra ngoài vì cô đang ở một nơi có khoảng cách khá xa so với đường hầm.

Một trong hai tên ấy cứ mãi hướng mắt đến chỗ cái tủ sắt, đặt ở một nơi rất ư là khó thấy. Nhật Linh nhìn theo ánh mắt của hắn, dẫn đến cái tủ sắt.

- Đi thôi! - Tên còn lại nói với vẻ gấp gáp.

- Hình như có ai đó đang ở đây! - Tên ấy nói, đôi mày nhíu lại, hấn khẳng định.

- Làm sao có thể? Đi thôi!

Thấy vậy nên tên ấy đi ra ngoài nhưng không quên nhìn lại một cách cẩn trọng.

Nhật Linh thờ phờ một cái, cô bước đến chỗ tủ sắt ấy. Bất ngờ thay, bên trong tủ sắt là một quyển sách rất to, và cũng là thứ cô đang cần tìm. Thế nhưng, cái tủ sắt ấy lại không khóa, điều gì đang ẩn hiện đang xảy ra ư? Cô không chần chừ mà chụp ngay lấy quyển sách, nhưng dường như một ai đó cũng chụp lấy quyển sách cùng một lúc với cô.

Cô giật mình, ngược mắt lên nhìn người đó...

* * *

- Wow! Anh giống như là một nhà bếp chuyên nghiệp vậy. - Mai Anh nói, cô nhìn Đình Dương với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Luyện tập nhiều thì được thôi! - Đình Dương trả lời, rồi nói tiếp. - Cô cắt rau xong chưa vậy?

- Ồ...ờ, tôi đang cắt đây! - Cô ngơ ngác trả lời, nhiệm vụ mà anh giao cho cô là cắt rau, thế mà cô lại nhìn anh chiến chiến xào xào mà quên mất mình đang phải làm gì.

Đình Dương nhẹ mỉm cười, anh vừa làm, miệng vừa nói từng cách làm cho cô một cách ngắn gọn mà dễ hiểu.

Sau vài phút thì các món cũng đã xong, Mai Anh mỉm cười nhìn thành quả của mình một cách mãn nguyện. Bàn tay vô thức mà bóc một miếng bỏ vào miệng. Thế nhưng cô chỉ vừa mới dơ bàn tay ra thì đã bị Đình Dương ngăn lại.

- Rửa tay rồi ra ăn cơm! - Đình Dương nói.

Mai Anh một lần nữa mỉm cười, cô "vâng" một tiếng rồi đi rửa tay một cách nhanh nhất có thể.

Và cũng như mong chờ, trước mặt cô là những món mà cô đã nói khi ở trên xe, tất cả đều có mặt trên bàn ăn ấm áp này. Cô nhìn đồ ăn như một con mèo nhìn thấy con cá, ánh mắt của cô như muốn nói là "Ta đến đây, đồ ăn yêu dấu!". Cô không chần chừ gì nữa mà chăm chú ăn một cách ngon lành, quên luôn cả Đình Dương ngồi bên cạnh, cô chẳng giữ ý với chả tứ.

Một thứ khác có thể làm cho con người ta thay đổi tâm trạng không chỉ có mỗi "tình yêu" mà còn thêm một thứ nữa có tên là "đồ ăn"!

* * *

Nhật Linh hoảng hốt nhìn lên...

- Buông ra! - Giọng nói lạnh lùng tựa băng giá. Ánh mắt mà xanh lá cây như ngọc, là Ruis.

- Tôi... - Nhật Linh thoáng chút ngạc nhiên. Tức nhiên, cô không khỏi sợ hãi. - Ông chủ bảo tôi mang đến cho ông ấy!

Cô còn đủ bình tĩnh để có thể viện một lý do. Thế nhưng, cô nghĩ cô là ai mà có thể lừa gạt được anh?

Ruis băng giá nhìn cô, một cảm giác lạnh lẽo khiến cho cô cảm thấy không thoải mái.

Ruis dơ nhẹ tay lên và..."bộp"

Cô không còn thấy gì nữa mà chỉ biết Ruis vừa làm gì đó, rồi cô ngất đi. Thế là hết rồi, nếu Ruis mà đưa cô cho ông trùm mafia thì không chỉ cô không lấy được thông tin gì mà cả mạng sống của cô cũng chẳng còn.

Khi cô tỉnh dậy thì thấy cô đang nằm trong phòng của...Ruis. Thế là cô chưa chết? Mãi mê với những suy nghĩ mà cô chẳng để ý đến Ruis đang ngồi bên cạnh.

- Con chip đâu? - Ruis nói, vẫn cái giọng lạnh lùng.

Nhật Linh phút chốc ngạc nhiên, chẳng lẽ, hắn đã biết hết mọi kế hoạch của cô rồi sao? Ông trùm mafia ấy cũng đã biết hết rồi sao?

- Tôi...anh...con chip là gì? Nó hoạt động thế nào? - Nhật Linh nói, cô không thể tiết lộ.

Như hiểu ra được điều gì, Ruis xắn một bên của chiếc áo sơ mi của mình lên, lộ ra một hình vẽ.

- Anh là...! - Cô ngạc nhiên toàn tập vì trên tay của anh là ký hiệu để nhận biết, cuối cùng cô cũng đã tìm gặp người này rồi, không phải là mơ!

Ruis khẽ gật đầu.

Nhật Linh vì quá vui mừng mà nhào đến ôm chầm lấy Ruis, đôi mắt như sắp khóc. - Phải chi tôi tìm anh sớm hơn thì tôi không cần phải sợ nhiều như thế!

Ruis ngạc nhiên, tìm được anh sớm hơn hay trễ thì đâu có là gì. - Con chip đâu? - Anh hỏi lại một lần nữa.

- À! - Nhật Linh nói. - Đợi tôi một xíu.

Cô về phòng mình rồi đem qua con chip. Ruis cầm lấy rồi đi về phía máy tính, anh tập chung làm việc quan trọng mà không màng tới những việc vặt vặc, như là cô.

Bỗng anh lên tiếng. - Làm một ít thuốc nổ đi!

- Để làm gì? - Nhật Linh ngạc nhiên hỏi.

- Sau này cần! - Ruis tiết kiệm lời nói một cách ngắn gọn nhất có thể.

Cô không nói gì chỉ đi làm, cũng không cãi lại hay phản cự. Một lúc cô khẽ ngước đầu lên, rồi hỏi. - Quyền sách...

- Là sách giả! - Ruis nói.

- Chúng ta bị lừa rồi sao? - Nhật Linh một lần nữa ngạc nhiên. Cô đã nghĩ không sai, tên mafia ấy thì làm sao có thể để mọi chuyện dễ dàng hơn được...

Thế là, ông ấy đã biết hết rồi ư?

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lễ Cưới

Chương 32

Thiện Như và Minh Tuấn bỗng dưng công khai một tin mà khiến mọi người ai nấy đều phải sửng sốt.

Theo mọi người được biết, Thiện Như và Minh Tuấn đã quen biết nhau từ rất lâu, rồi họ lại tiến thêm một bước nữa, làm người yêu của nhau. Họ đã yêu nhau cũng được một thời gian không quá dài nhưng cũng không hẳn là ngắn. Thế mà tuần trước, họ lại gây thêm một bất ngờ nữa, họ quyết định sẽ kết hôn! Ai nấy vừa mừng vừa vui chúc mừng và để dành phong bì để dự lễ cưới của họ.

Có thể, mọi người nghĩ họ đang đi đến việc hôn nhân quá sớm. Thế nhưng, vì công việc và vì sự hối thúc của các vị trưởng bối, thế nên, họ quyết định đi vào con đường hôn nhân.

...

Thiện Như một mực không muốn, cô không chịu nổi cái cảnh lấy chồng sớm rồi không được chung diện. Thế mà Minh Tuấn lại khéo léo trả lời một câu nói đầy thách thức.

- Được rồi! Mẹ của anh thì hối thúc anh đi lấy vợ. Thế mà em không chịu làm vợ của anh thì anh...chắc phải tìm người khác rồi! - Nói rồi, Minh Tuấn giả vờ quay lưng đi làm Thiện Như đứng phía sau mà nước mắt cứ đua nhau rơi lã chã.

Đôi chân của anh bước được hai bước rồi dừng lại mà không bước tiếp nữa. Anh không nỡ bỏ lại cô một mình, và anh cũng không nỡ phải để cô khóc. Đôi tay của anh nhẹ ôm lấy cô vào lòng.

- Anh xin lỗi! - Minh Tuấn nói, đôi môi nhẹ hôn lên tóc của cô.

- Hức! Anh giỏi lắm! Anh muốn cưới chứ gì? Vậy thì cưới đi! - Thiện Như đẩy anh ra bằng hết sức có thể. Nhưng vẫn bị vòng tay của Minh Tuấn siết chặt vào lòng.

Khóc một hồi lâu rồi Thiện Như nói tiếp. - Ngoài cô dâu là em ra thì anh không được kết hôn với ai cả! - Thiện Như khẳng định.

- Ủ! Ngoài em ra thì anh sẽ không kết hôn với ai cả! - Minh Tuấn nói, giọng khẳng định nhưng trong lòng vui vui. Anh theo đà rồi nói tiếp. - Vậy...có chịu gả cho người ta không?

Thiện Như đỏ mặt, khẽ gật nhẹ đầu.

...

Vì thế, một lễ cưới sẽ được diễn ra, hai bên gia đình ai nấy cũng đều vui vẻ chuẩn bị.

* * *

- Thừa giám đốc! - Mai Anh bước vào và đưa cho anh một tấm thiệp đỏ được trang trí rất đẹp mắt và không kém phần sang trọng.

Đình Dương đang chăm chú làm việc thì khẽ ngước lên nhìn. - Có chuyện gì?

- À, giám đốc bên công ty Minh Thành vừa đưa cho tôi cái này và bảo chuyển giúp cho anh. Anh ấy nói có việc nên đã đi trước. - Mai Anh từ tốn trả lời rồi đưa tấm thiệp cho Đình Dương.

- Được rồi! Cô ra ngoài đi! - Đình Dương nhận lấy rồi nói. Anh vẫn thế, vẫn lạnh lùng với mỗi mình cô.

Mai Anh vừa định mở cửa ra ngoài thì tiếng Đình Dương làm cô phải ngoái đầu lại.

- Tối nay tôi sẽ đi gặp bạn nên sẽ về trễ. Hôm nay, phiền cô phải về taxi rồi. - Đình Dương nói, ánh mắt nhìn vào tấm thiệp, bên trong tấm thiệp là một tấm giấy được ghi rằng: "Mừng những ngày độc thân cuối cùng của mình, mời cậu tối nay đến nhà của mình."

- Vâng! - Mai Anh nhẹ trả lời rồi mở cửa bước ra ngoài.

* * *

- Minh không ngờ là cậu lại kết hôn trước cả mình luôn đấy! - Đình Dương trêu chọc.

- Lại còn là em gái của mình nữa chứ! - Nguyên Phong thêm.

- Hôm nay cậu nên là người uống nhiều nhất đó! - Bảo Lâm nói.

Về mặt của Minh Tuấn khẽ phụ xuống rồi lại nhanh chóng tạo nên một nụ cười hoàn hảo.

- Được rồi mình uống! Các cậu cứ hạnh hạ mình thoải mái rồi đến lượt các cậu kết hôn thì mình trả lại vẫn chưa muộn. - Minh Tuấn nói rồi khẽ nhấp một chút rượu.

- Cậu đang hâm dọa đấy à? - Nguyên Phong khẽ cười. - Được lắm em rề!

- Thôi nào! - Đình Dương lên tiếng. - Hôm nay mình còn phải cho Minh Tuấn một phen khó quên chứ!

- Chúc mừng cậu, còn vài ngày nữa cậu sẽ không còn được độc thân nữa! - Bảo Lâm nói rồi cầm chai rượu Tây rót vào ly của Minh Tuấn.

Theo sau đó là cuộc nói chuyện đầy vui vẻ của những-người-đàn-ông. Họ không quên đi phần uống rượu mừng cho cậu bạn thân của mình, là Minh Tuấn, làm cho anh say tán tã.

* * *

Đôi tay của Ruis linh hoạt duy chuyển trên bàn phím, đôi mắt của anh co lại rồi giãn ra theo từng lúc. Đôi tay cứ bấm rồi lại bấm, tiếng gõ cuối cùng của anh là nút "enter".

Lúc này đây, anh mới nhẹ gỡ đôi mắt của mình ra, trên màn hình hiện lên những chữ số lẫn con số đầy khó hiểu mà nếu không có trí thông minh hay không biết chút gì về tin học thì sẽ không thể nào có thể hiểu được. Ví dụ chính xác là Nhật Linh, cô ngồi cạnh anh, đôi mắt dán vào màn hình mà nghĩ mãi cô cũng chẳng biết nó là gì.

- Anh cần con chip để làm gì? - Cô hỏi, trông có vẻ rất tò mò.

- Máy tính thông thường thì sẽ khó có thể đột nhập vào hệ thống của bọn chúng. Nhưng khi có được con chip này, chúng ta sẽ có thể dễ dàng đột nhập và người điều khiển sẽ khó có thể nhận biết. - Ruis từ tốn giải thích.

Nhật Linh nhìn anh đầy ngạc nhiên, vì trình độ hiểu biết của anh dường như rất rộng, phần khác, đây là câu nói dài nhất mà kể từ khi gặp anh, đến giờ thì cô mới nghe được.

- Vậy những con số trên màn hình là... - Nhật Linh hỏi.

- Là hệ thống an ninh của họ, con chip sẽ có thể tự phá các hệ thống và đột nhập lấy thông tin. - Ruis nói.

Với một người tài giỏi như Ruis thì chắc chắn rằng anh sẽ có thể tự mình giải quyết cái hệ thống đang được bảo vệ một cách chặt chẽ đó. Nhưng anh muốn dùng con chip, một phần là để thử nghiệm, một phần là để người điều khiển không thấy được sự xâm nhập vô hình đầy mạnh mẽ từ con chip.

* * *

Trong khi Minh Tuấn và Nguyên Phong đã say một cách thảm hại, thì Đình Dương và Bảo Lâm lại vẫn chưa đến nỗi, tửu rượu của hai anh không phải là dạng thường nên mới chóng cự được đến mức này.

Đình Dương và Bảo Lâm đi đến ban công, trên tay của mỗi người vẫn còn cầm một ly rượu.

- Cậu có còn nhớ không? Khi ấy tụi mình rất hay phá phách nhưng lại rất ngoan ngoãn. - Đình Dương nói, đôi mắt hướng lên nhìn ánh mặt trăng đang lấp lánh tỏa sáng.

- Minh...sau nhớ được chứ! - Bảo Lâm khẽ cười, anh bị mất trí, nên anh đã bỏ qua rất nhiều kỷ niệm và ký ức.

- Minh biết! - Đình Dương nói, rồi anh tiếp lời. - Vậy mà khi lớn rồi...tụi mình lại yêu cùng một cô gái!

Đình Dương cười chua chát.

Điều này thì Bảo Lâm anh có thể hiểu, anh biết, Đình Dương đang nói về việc gì.

- Cô ấy đúng thật là ngốc! - Bảo Lâm chợt nói một câu mà chẳng liên quan gì đến câu nói của Đình Dương. Có lẽ, anh không muốn Đình Dương phải buồn về việc gì đó nữa.

- Cậu sai rồi! Phải là cô ấy đúng thật là rất ngốc! - Đình Dương mỉm cười. - Vì cô ấy ngốc nên mình đã không ngần ngại mà đem lòng yêu mỗi mình cô ấy!

- Thế còn vợ cậu? - Bảo Lâm thắc mắc hỏi. Anh không nghĩ là sau khi gặp được cô gái ấy, Đình Dương đã quên hết và bắt đầu một tình yêu mới một cách nhanh chóng đến thế.

- Yêu một người mà có thể quên nhanh được thì mình đã không như vậy rồi! - Đình Dương cười chua chát.

Bảo Lâm như đã có đáp án.

- Vậy là...

- Chúng mình chỉ là đóng giả! - Đình Dương nói với vẻ khẳng định.

Thế rồi cả hai im lặng, được một lúc thì Đình Dương lại lên tiếng. - Đợi ngày cô ấy trở lại, cậu phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt đó!

Bảo Lâm nhẹ mỉm cười, anh biết Đình Dương sẽ rất khó có thể từ bỏ. Nếu là anh thì anh cũng sẽ rất đau lòng, anh tự hứa với lòng mình, chỉ cần Trâm Anh trở lại thôi, anh sẽ chăm sóc cô hết lòng, sẽ không để cô phải chịu thiệt thòi nữa,...

* * *

Thế rồi, lễ cưới cũng được diễn ra với những ánh mắt trầm trộ đầy khen ngợi của mọi người. Vì tất cả được chuẩn bị khá chi là hoàn hảo nên ai nấy đều phải đưa ánh mắt ghen tị nhìn.

Mai Anh ngồi cạnh Đình Dương, chợt cô lại suy nghĩ về những chuyện hoang tưởng mà cô sẽ không bao giờ có thể có được. Như cô vẫn cứ mơ mộng, biết đâu chừng, những điều ấy lại biến thành sự thật cũng nên.

- Cô đang nghĩ gì thế? - Đình Dương chợt hỏi, anh gọi cô vài lần để đến chào hỏi các đối tác, thế mà gọi mãi, cô vẫn không thoát ra khỏi cái tư tưởng của riêng mình.

Tiếng của Đình Dương làm cho cô giật mình. - À! Tôi nghĩ vài chuyện linh tinh thôi!

Chỉ sau khi Mai Anh kết lời, thì Thiện Như cùng Minh Tuấn tay trong tay đi lên lễ đường một cách thân mật đến nỗi khiến người khác phải ghen tị. Minh Tuấn với bộ vest trắng toát lên sự phong nhã lẫn phong độ đã có, anh như là một chàng hoàng tử trong những câu chuyện cổ tích vậy. Còn Thiện Như thì diện bộ váy cô dâu tự thiết kế nên rất độc đáo và không kém đi phần tinh tế, sang trọng. Và tức nhiên, nhìn cô không khác gì là một nàng công chúa hiện đại.

Tiếp theo, hai người trao nhẫn cho nhau như những lời hứa đầu bạc răng long. Rằng, sẽ mãi bên nhau và sẽ bảo vệ nhau đến suốt cuộc đời. Thế nhưng, lời nói thì có thể nói ra một cách dễ dàng mà mọi người ai cũng có thể nói được, quan trọng là những hành động và sự tôn trọng lẫn nhau của họ sau này.

- Chúc mừng cậu! - Đình Dương đưa ly rượu trước mặt cô dâu và chú rể để chúc phúc.

- Lại uống nữa à? Không phải hôm kia cậu đã chuốt cho mình say đến nỗi không đến công ty được luôn sao? - Minh Tuấn nháy mắt, giọng có vẻ như rằng anh đang kết tội Đình Dương.

- Là cậu mời mà! - Đình Dương biện minh.

Minh Tuấn cười cười rồi nhìn sang Mai Anh, người con gái đang trò chuyện cùng vợ mới cưới của anh. Anh thừa biết, Đình Dương không hề có bất cứ tình cảm gì với cô gái này, thế nhưng, anh tin rằng, người con gái này sẽ làm nguôi ngoai đi phần nào đau buồn cho Đình Dương, cậu bạn thân của anh.

- Ái chà chà! Ly này là anh và Thiện Như mời em. Mong em mau sớm sớm kết hôn với Đình Dương để anh có cơ hội được hành hạ cậu ấy! - Đình Dương nắm tay của Thiện Như rồi đưa ly mời Mai Anh.

- Ly này, em chúc hai người hạnh phúc! Mau có cháu bồng! - Mai Anh nhẹ đáp, trái tim cô chợt nhói lên vì lời nói đầy ẩn ý của Minh Tuấn.

- Cảm ơn cậu! - Thiện Như khách sáo nói.

Bảo Lâm và Nguyên Phong cùng nhau đi đến.

- Chà chà! Không ngờ, cậu lại là em rể của mình đó! - Nguyên Phong cười cười.

- Anh nên cảm ơn em mới đúng! - Thiện Như nói, nở một nụ cười đắc thắng.

- Chưa ở chung nhà mà hai anh em lại bắt nạt anh rồi phải không? - Minh Tuấn nói với giọng giận dữ.

- Sao em dám chứ! - Thiện Như cười, ôm chặt lấy cánh tay của Minh Tuấn.

- E hém! Ở chỗ đông người hai người không nên thân mật quá vậy! - Đình Dương nói.

- Cậu ghen tị à? Vợ cậu bên cạnh kia, ai cấm? - Minh Tuấn nói, trông anh như một đứa trẻ mới lớn vậy.

Mai Anh chỉ biết cười trừ, lại một câu nói đầy ẩn ý.

Trong khi hai người tranh cãi thì Bảo Lâm nâng ly lên mời Thiện Như. - Chúc mừng em gái!

- Cảm ơn anh! - Thiện Như mỉm cười, Bảo Lâm và cô cũng đã quen nhau từ trước, anh và cô cũng xem nhau như là anh em ruột.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tin Đồn

Chương 33

Tách!

Ruis dùng đánh máy, vẻ mặt của anh khẽ giãn ra một cách nhẹ nhàng. Sau vài tiếng làm việc với con chip thì cũng đã xong, kết quả lại còn là hơn cả mong đợi.

- Anh uống chút nước đi! - Nhật Linh đưa cho anh một cốc nước.

Ruis cảm lấy, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn vào màn hình laptop.

- Cô chuẩn bị liên lạc với cảnh sát đi. Mọi thông tin đã có đủ rồi! Chỉ cần tìm cuốn tài liệu thật thôi! - Ruis nói, giọng lạnh băng.

- Ý của anh là họ chưa biết chúng ta là...?

Ruis không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Cô thấy thế rồi vội gắn một thiết bị nhỏ khác vào một cái máy xách tay, nó rất nhỏ nên rất khó có thể bị phát hiện, cô đang cố gắng liên lạc với bên cảnh sát, người phụ trách là các anh trai của cô.

Còn Ruis thì sao chép các thông tin và gửi thẳng đến bên phía công an và họ sẽ nắm rõ địa hình và có thể bao vây khu vực một cách dễ dàng hơn, nói cách khác, họ làm theo cách có chuẩn bị, vì thế nên kết quả sẽ có phần cao hơn và chắc chắn về phần thắng. Các thông tin mà con chip cập nhật được bao gồm bản đồ của khu biệt thự, nhà kho, các thành viên đang đảm nhiệm các vai trò hỗ trợ cho ông trùm mafia theo các bậc khác nhau, những dự án và các kế hoạch duy chuyển hàng lậu,...

Con chip hầu hết đã cập nhật tất cả các thông tin từ những đường dây chính đang được điều khiển xung quanh và phía ngoài khu biệt thự. Đồng thời, con chip cũng đang cập nhật các hệ thống bảo vệ của khu biệt thự, như là camera và các thiết bị khác đang được dùng để điều khiển hệ thống an ninh. Ruis cũng đã gửi tất cho bên công an, và tức nhiên, phía bên công an sẽ có thể thấy được các hành động trong khu biệt thự một cách dễ dàng qua những đoạn video được cập nhật trực tiếp 24/24.

Hai người ai nấy cũng rất tập trung vào hai chiếc laptop, cùng làm việc trên hai màn hình đầy hại não cho những người không phải là chuyên nghề. Thế mà họ lại có thể tự hiểu được những gì mình đang làm và đang cố hoàn thiện chúng một cách nhanh và đạt kết quả tốt nhất có thể.

* * *

Theo mọi người thì ai cũng có thể sẽ biết, giám đốc Đinh Dương chỉ tuyển chọn những ai có năng lực thực sự thì mới có thể vào làm việc. Thế nhưng, giám đốc Đinh Dương lại nhận cô vợ của mình, Mai Anh, vào một cách dễ dàng mà không cần phải vượt qua bài kiểm tra khắc nghiệt của công ty mà ai nấy đều phải làm trước khi nhận chức. Thế nên, các nhân viên lại bàn tán rằng, giám đốc nhận Mai Anh chỉ vì quen biết và vì giữa giám đốc và cô lại là vợ chồng của nhau.

Không biết ai mạnh miệng đồn thêm, rằng giữa giám đốc và Mai Anh không có chút biểu hiện gì giống những cặp vợ chồng khác. Có thể, hai người chỉ kết hôn hợp đồng như trong các truyện tiểu thuyết thời hiện đại.

Những tin đồn ấy đều nhanh chóng được lan truyền khắp nơi trong công ty. Ai ai cũng đều bàn tán và tránh mặt Mai Anh, một phần là vì sự bất công, thiên vị dành cho họ. Vì khi mới vào, họ đã phải trải qua một cuộc kiểm tra nghiêm ngặt để xem khả năng làm việc mới có thể vào được công ty, phần khác là vì họ nghĩ, Mai Anh còn là chân ướt chân ráo mới vào công ty nên không có kinh nghiệm gì mà họ phải kính nể.

Thế mà Mai Anh chẳng biết gì, cô cứ bước vào công ty, chào mọi người, rồi làm việc của mình với vẻ bình thường như mọi ngày.

Cho đến giờ ăn trưa, cô bấm thẻ ra ngoài rồi đi vào nhà vệ sinh thì nghe được hai chị nhân viên bàn tán.

- Cô thư ký mới vào được hơi của giám đốc mà lên chức cao ngất ngưỡng, kinh nghiệm cũng chẳng có. Giám đốc của chúng ta trước giờ đưa ra quyết định gì cũng đều đúng, thế mà lại... - Một cô nhân viên vừa chỉnh sửa tóc, vừa nói.

- Nghe nói cô ta là vợ sắp cưới của giám đốc? Mà chị Nhã bên phòng marketing nói là giữa họ chẳng có điểm nào giống vợ chồng cả! - Cô nhân viên còn lại thì đánh phấn thoa son, nói với giọng kinh khinh.

- Hy vọng là vậy! Nếu vậy, chúng ta vẫn còn cơ hội!

- ...

Mai Anh đứng phía ngoài và nghe hết cả, cô không thiếu thông minh mà không nhận ra rằng họ đang nói về điều gì. Cô cảm thấy mệt mỏi và mềm nhũn. Họ không những nói về cô thôi không, mà họ còn nói về cả Đinh Dương! Đúng, giữa cô và Đinh Dương chỉ là đồng giả. Đúng, giữa cô và Đinh Dương không có điều gì là thật cả...

Mai Anh bước vào nhà ăn, mọi ánh mắt của mọi người một lần nữa nhìn thẳng vào cô, nhưng lần này, họ nhìn cô bằng những ánh mắt không mấy thân thiện.

Cô cảm khay thức ăn của mình rồi ngồi xuống chỗ thường ngồi. Kỳ lạ, chỉ khi cô vừa ngồi xuống, mọi người trên bàn ai nấy cũng đều đứng lên và chuyển đến ngồi trên các bàn khác. Đến giờ phút này đây, cô cảm thấy được cảm giác của sự cô đơn và bị cô lập là như thế nào.

Nước mắt của cô dường như sắp dâng trào, bên cạnh của cô bây giờ không có ai cả. Họ không thân thiện như những người bạn của cô khi cô còn đi học. Họ quay lưng lại với cô khi mà trước đây một ngày, họ và cô đã nói chuyện với nhau một cách vui vẻ.

Mai Anh mệt mỏi thở dài, món sườn xào chua ngọt hôm nay của nhà ăn cũng chẳng bắt mắt được một người "sống để ăn" như cô.

* * *

- Đã liên lạc được chưa? - Ruis hỏi.

- Vẫn chưa! Bên họ vẫn chưa trả lời lại! - Nhật Linh từ tốn nói. - Làm sao để lấy cuốn tài liệu?

Ruis dòi mắt khỏi chiếc laptop, anh trả lời.

- Ngày mai, họ sẽ chuyển tất cả các vũ khí và hàng trong nhà kho vào một nơi khác để đóng lại và tạo vật chứng giả, rồi sẽ chuyển hàng đến cảng. Chúng ta sẽ lần vào nhà kho một lần nữa để lấy cuốn tài liệu thật.

- Thế anh kêu tôi làm những quả bom này để làm gì? - Nhật Linh thắc mắc.

Ruis khẽ thờ nhẹ, rồi anh hỏi.

- Cô muốn vào khu nhà kho một cách tự do mà không màng đến camera hay các thiết bị quan sát?

Ngật Linh như hiểu được điều gì đó. - Ý của anh là dùng những quả bom để tạo khói, đánh lừa giác quan?

Ruis không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

* * *

Mai Anh mệt mỏi mở chiếc điện thoại thông minh của mình và nhấn, "Hôm nay anh về trước đi nhé! Tôi sẽ về bộ." Rồi cô gửi cho Đình Dương. Hôm nay cô không vui, cô cũng không muốn để anh phải nhìn thấy điều này.

Đôi chân của cô bước nhẹ trên đường về nhà, cảm giác quen thuộc lẫn xa lạ làm cho cô cảm thấy cô độc vô cùng. Những làn gió nhẹ bay vào khuôn mặt của cô làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn. Ánh mắt của cô vô hồn nhìn vào một khoảng trời vô định. Đôi chân cứ thế mà bước như là một thiết bị đang được điều khiển.

Trong những ánh sáng nhẹ nhàng đang dần lặn xuống của mặt trời, một cô gái đang cô độc bước đi, lặng lẽ... chỉ mình cô.

Sau gần hơn nữa tiếng thì cô cũng đã về đến nhà, căn nhà mà cô vừa mới chuyển vào ở vài tuần trước. Cái cánh cổng quen thuộc đã hiện lên trước mắt của cô. Cô nhắm mắt lại, rồi nhẹ nhàng mở cửa.

Đình Dương đang nấu đồ ăn ở trong bếp thì nhìn thấy cô đi vào. Sau khi nhận được tin nhắn của cô thì anh cũng đôi phần cảm thấy khó hiểu.

- Cô về rồi à? - Đình Dương lên tiếng hỏi.

Mai Anh nhẹ nở một nụ cười tươi tắn nhất có thể, cô nói. - Hôm nay tôi có chút việc, xin lỗi vì để anh nấu cơm một mình!

Đình Dương nhìn cô bằng một ánh mắt đầy dò xét. Có lẽ cô không biết, lúc cô nhắn tin cho anh thì xe của anh cũng đã có mặt tại trước cửa của công ty và anh cũng đã nhìn thấy cô. Vì thế nên sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh đã cho xe chạy theo cô và đã thấy tất cả. Anh biết, cô đang bị vướng bận vào một điều gì đó, khiến cô thấy không thoải mái.

Nhưng tại sao cô lại nói dối? Tại sao cô buồn mà không nói ra? Cái nụ cười ấy chẳng tươi như cô thể hiện, anh thấy được cô đang chứa đựng hàng tá nỗi buồn ở phía sau cái nụ cười ấy.

- Cô lên thay đồ đi, tôi nấu chút gì rồi ăn! - Đình Dương nói, không lạnh lùng, mà là nhỏ nhẹ.

- Vâng!

Mai Anh ngăn ngăn nước mắt, cô lên phòng một cách nhanh chóng. Có lẽ, cô sẽ không khóc đâu, nhưng những lời nói của anh sao bỗng dưng lại dịu dàng và ấm áp đến thế? Cô chỉ muốn ôm chặt lấy anh mà òa khóc cho thật to thôi. Nhưng mà, muốn chỉ là muốn, trái tim của anh đâu phải thuộc về cô đâu mà...

Bàn ăn vốn đã lạnh, nay còn lạnh thêm. Nếu là mọi ngày, Mai Anh sẽ tìm mọi chuyện để kể cho Đình Dương nghe, nhưng sao hôm nay cô lại im lặng một cách ngọt ngào đến thế?

- Ô, ơ hem! Công việc trong công ty của cô thế nào? - Đình Dương lên tiếng, có thể nói đây là lần đầu tiên anh mở đầu một cuộc trò chuyện... với cô.

- Um...rất tốt! - Mai Anh trả lời.

Bầu không khí lại một lần nữa yên lặng đến chết người. Cho đến khi họ ăn xong, Mai Anh đứng dậy dọn dẹp.

- Đóng này để tôi dọn cho, anh đi làm việc của mình đi! - Cô nói, giọng nhỏ nhẹ.

Đình Dương gật đầu rồi bước lên phòng. Trước khi đi, anh không quên quay đầu lại và nói. - Sau khi xong, cô lên phòng tôi một lát.

Mai Anh chẳng biết gì, cô chỉ biết dọn dẹp rồi lên phòng của Đình Dương, nơi mà cô chưa vào giờ đặt chân tới.

Cốc cốc cốc

- Vào đi! - Đình Dương nói to.

Chỉ nghe có thể, Mai Anh đẩy cửa bước vào.

Đình Dương bây giờ đang ngồi trên chiếc ghế của bàn làm việc. Phòng của anh rất ư là rộng, nó được chia thành hai phần, một bên là phòng làm việc, một bên là giường ngủ. Thế nhưng, không gian rộng rãi và cách trang trí làm cho người khác cảm nhận được sự thoải mái mà không hề mệt mỏi. Phòng của anh như là một căn phòng đa cấp, sang trọng theo kiểu hiện đại và đầy tinh tế.

- Anh gọi tôi có việc gì à? - Mai Anh hỏi.

- Có ngồi đi! - Đình Dương nói, rồi tiếp tục. - Trong công ty đang xảy ra việc gì à?

- Không có! - Mai Anh chối, rồi lắc đầu.

- Thật? - Đình Dương nhìn thẳng vào mắt của cô, anh hỏi.

Chắc có lẽ cô không biết, Đình Dương anh đây chỉ cần một cuộc gọi thì đã có thể biết được việc gì đang xảy ra một cách chi tiết và chính xác. Anh vốn đã biết được vấn đề, thế nhưng anh muốn chắc rằng, cô có phải đang bị vướng bận về việc đó hay không.

Mai Anh im lặng mà không trả lời. Cô không biết phải trả lời thế nào nên chỉ giữ im lặng như là một câu trả lời.

Thấy cô không nói gì, Đình Dương lên tiếng. - Về tin đồn...?

Mai Anh ngạc nhiên, khuôn mặt của cô đã cúi xuống thấp rồi, nay lại còn thấp hơn. Đôi mắt của cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Đình Dương.

- Chắc rồi! Tôi sẽ giải quyết chuyện này giúp cô! - Đình Dương nói. - Cô có muốn làm bài kiểm tra của công ty?

Mai Anh gật gật đầu. Cô không muốn bị người khác cho là "nhân viên không có nhiều kinh nghiệm". Khi còn ở Mỹ, cô vừa học đại học và vừa đi làm cho một công ty nổi tiếng để lấy thêm kinh nghiệm, thời điểm ấy đến nay cũng đã là rất nhiều năm rồi. Và Mai Anh đã là một nhân viên rất tốt của công ty họ, thế nhưng cô lại quyết định trở về Việt Nam và đã nộp đơn từ chức sau khi cô hoàn thành khóa học.

Đình Dương cũng biết điều đó, thế nên anh không nghi ngờ gì về trình độ làm việc của cô. Và anh cũng biết, cô có thừa khả năng để giúp cho công ty của anh ngày một phát triển, thế nhưng bây giờ chưa phải là lúc, nên anh chưa cho cô làm gì.

Một bài kiểm tra cũng đã được người gửi thẳng đến máy tính của anh. Giờ đây, anh chuyển đến làm việc tại bàn khác và để Mai Anh ngồi vào chỗ của mình để làm bài kiểm tra.

Bài kiểm tra của công ty khá dài và khó, những câu hỏi chuyên môn khiến người thường đọc thì sẽ bị khó hiểu ngay sau khi đọc xong câu hỏi. Mai Anh vứt bỏ sự mệt mỏi và buồn phiền qua một bên và bắt đầu tập trung vào bài kiểm tra. Đôi mắt của cô giãn ra rồi lại co vào theo từng câu hỏi dễ và khó. Nhưng cô có thể biết chắc được câu trả lời của một số câu hỏi vì cô đã từng là nhân viên chính thức của một công ty nên một số điều cô bắt buộc phải biết rõ.

Sau vài tiếng thì cô cũng xong phần kiểm tra của mình. Trước lúc ấy, Đình Dương đã xong tất cả các bản kế hoạch cần làm và ngồi nhìn cô làm bài, đôi khi lại nghịch điện thoại như một đứa trẻ con. Và một điều chắc chắn, rằng anh không hề phát ra một tiếng động lớn nào làm cho cô phân tâm.

- Cô xong rồi à? - Đình Dương khẽ hỏi, thời gian vừa rồi đã trôi qua đối với anh như là một thế kỷ.

- Tôi làm xong rồi! - Mai Anh khẽ mỉm cười.

- Đợi một xíu! - Đình Dương nói rồi đi lại chiếc máy tính của mình và mở một trang khác để xem điểm của cô.

Bấm bấm một lúc rồi anh khẽ mỉm cười, và nói. - Là 100%!

Từ trước đến giờ, ngoài giám đốc Đình Dương ra thì chưa ai có thể đạt tới mức điểm tuyệt đối 100 cả, nhiều nhất thì cũng chỉ dừng lại tại mức 90%. Thế nhưng, những ai đạt đến mức 90 thì cũng đã là những người cực kỳ giỏi và có kinh nghiệm. Còn những ai đạt điểm 60 trở xuống thì sẽ không được nhận vào công ty.

- Thật sao? - Mai Anh nhảy bắn lên, trong lòng mừng rỡ. Cô ôm chặt lấy Đình Dương mà không để ý đến việc gì.

Đình Dương hơi ngạc nhiên nhưng anh cũng không đẩy cô ra, nhưng anh cũng chẳng vòng tay ôm cô đáp trả.

- Đờ hơn lúc nãy rồi à? - Anh hỏi. So với cô lúc nãy thì anh thả được nhìn thấy cô như lúc này đây, đầy vui vẻ và hoạt bát.

Mai Anh buông anh ra, cô khẽ cười rồi gật đầu. Xong rồi cô chạy về phòng và ngủ một giấc đầy nhẹ nhõm.

Nhớ bình luận các bạn nhé! Mình sẽ đăng chap thường xuyên hơn vì ngày kết thúc cuộc thi đã gần kề rồi! T_T. Có làm biến thì cũng phải viết truyện tiếp T_T! Thế nên, các độc giả ủng hộ với ạ! Bình luận làm động lực cho tác giả với nhé! E hem, không thì tác giả viết tiếp chap mới mà không thềm đăng truyện luôn 0_o! *Hâm dọa*

Ok, tác giả sẽ tiết lộ rằng, chương tiếp theo sẽ là cuộc xâm nhập vào địa bàn mafia nhưng không phải là kết. Mọi chuyện không kết thúc dễ dàng như vậy đâu ạ! Cho tác giả một comment được rồi chứ? ^_~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kế Hoạch Đột Nhập

Chương 34

Ngày hôm sau, bài thi và số điểm của Mai Anh được công bố dưới sự trầm trồ của tất cả mọi người. Ai nấy đều có vẻ kinh ngạc với con số chuẩn 100% ấy, vì ngoài giám đốc ra thì chưa ai đạt mức cao đến thế. Xem ra, họ đã xem thường nhân tài thực sự rồi, ai nấy đều cảm thấy xấu hổ vì đã tự nhận mình hơn người khác, ai mà ngờ người khác lại cao hơn mình.

- Nghe nói vợ sắp cưới của giám đốc từng đi du học ở Mỹ đó! - Một cô nhân viên nói.

- Tôi còn nghe nói rằng cô ấy còn làm việc cho công ty nổi tiếng "THE L's" nữa kìa! - Một anh khác xen vào.

- Thật hả?

- ...

Là thế đó, Mai Anh lại một lần nữa vinh dự được người khác đem ra bàn tán...

* * *

Bảo Lâm, Minh Tuấn và Đình Dương ai nấy cũng đều nhanh chóng có mặt tại nhà của Nguyên Phong sau khi nhận được cuộc gọi nói rằng đã nhận được liên lạc bên phía Trâm Anh. Trong lòng ai nấy cũng đều có nhiều cảm xúc khác nhau mà khó có thể diễn tả được.

- Sao rồi? Cậu nhận được liên lạc rồi à? - Đình Dương và Bảo Lâm đồng thanh hỏi.

- Ủ! Vừa nhận được là mình gọi các cậu đến liền! - Nguyên Phong trả lời, ánh mắt dán vào chiếc laptop.

- Họ gửi đến những gì? - Đình Dương hỏi một lần nữa.

- Hầu hết tất cả những thứ chúng ta cần, cậu xem đi! - Nguyên Phong nói, rồi chỉ vào chiếc màn hình laptop cho Đình Dương và các anh xem.

Mọi người nhìn vào chiếc máy tính, Đình Dương duy chuyển để xem tất cả các tài liệu mà họ đã gửi. Xem một lúc rồi, Đình Dương kết luận.

- Họ đã gửi đầy đủ các thông tin rồi! Chỉ còn thiếu tập tài liệu để bổ xung bằng chứng và những người có liên quan thôi!

- Ý cậu là chúng ta có thể đột nhập vào đấy rồi? - Minh Tuấn hỏi.

- Đúng, mọi thông tin đều đã được gửi qua rồi! Giờ chúng ta chỉ cần lên kế hoạch và đợi báo hiệu của họ để đột nhập vào thôi! - Nguyên Phong nói.

- Các cậu xem, họ còn có gửi thêm một tệp nữa! - Bảo Lâm thốt lên, đôi mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Đình Dương nhấp chuột vào chiếc tệp nhỏ ấy. Hiện lên là những đoạn video từ các camera trong khu biệt thự, có rất nhiều camera vì khu biệt thự được ông trùm kiểm soát rất ư là nghiêm ngặt.

- Mình nghĩ những đoạn video này đang được cập nhật trực tiếp. Các cậu xem! - Bảo Lâm đưa tay chỉ vào dòng số trên màn hình. - Đó là giờ và ngày hiện nay!

- Con chip ấy làm việc rất tốt nhĩ? - Minh Tuấn cười.

- Được rồi! Bàn kế hoạch thôi! Minh sẽ gọi cho bên cảnh sát để chuẩn bị lực lượng! - Nguyên Phong nói.

Sau đó là cuộc bàn luận về dàn dựng kế hoạch và thông tin chi tiết cho cuộc bao vây ông trùm mafia nổi tiếng. Và tức nhiên, các anh không ai để thông tin lan truyền vì đây sẽ là một cuộc xâm nhập bất ngờ, thế nên họ sẽ tấn công vào thế bị động mà không có sự chuẩn bị trước.

* * *

- Thuốc nổ đã vào lọ? - Ruis hỏi, đôi mắt màu xanh lá của anh vẫn lạnh lùng.

- A! Tôi quên mất! - Nhật Linh chợt nhớ đến sự sai sót của mình, cô vội đi làm việc của mình.

- Khi nào chúng ta có thể hành động? - Nhật Linh chợt hỏi, cô không muốn ở lại cái nơi lạnh lẽo này dù chỉ là một ngày nữa.

- Mai! - Ruis trả lời, mắt vừa nhìn vào màn hình.

Những con số và chữ cái chạy nhảy khiến người khác phải choáng váng khi nhìn.

- Thật sao? - Nhật Linh bất ngờ. - Anh không định lên kế hoạch à? Hành động không thì làm sao mà có kết quả được?

Cô nhú mồi. Cô không muốn mình phải mất mạng ở chỗ này mà không được về nhà gặp người thân.

Một điều có lẽ cô đã không biết, Ruis ngoài quan sát tình hình trên máy tính ra, anh còn bàn luận trực tiếp với các anh của cô về kế hoạch đột nhập. Và tức nhiên, các anh và Ruis đã giải quyết tất cả, họ đang cầm trong tay một bản kế hoạch chính và một dự bị với phần thắng hoàn toàn chắc chắn.

Vì họ là những chuyên môn và còn là những thiên tài có đầu óc thông minh vượt trội, thế nên khi hợp tác cùng nhau thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn hết.

- Cô không cần phải lo về việc đó! - Ruis trả lời sau một lúc im lặng.

Có những chuyện, cô gái này ngốc nghếch hỏi mà một người không nói nhiều như anh đây phải tốn thời gian để trả lời mà còn lại là những câu dài nhất có thể.

* * *

Ngày hôm sau, Đinh Dương thức dậy từ sớm để nấu bữa sáng như thường lệ. Khác hẳn với những ngày khác, Mai Anh lại không tài nào có thể ngủ được, cô vào vệ sinh cá nhân rồi vào bếp phụ Đinh Dương nấu nướng.

Không chỉ mình cô có sự khác biệt trong hôm nay, ngay cả Đinh Dương cũng rất lạ. Tay anh nấu, môi anh cứ mãi nở nụ cười trông rất vui vẻ.

- Anh có chuyện gì vui à? - Mai Anh chợt hỏi.

- Ủ! - Đinh Dương trả lời, môi vẫn không thôi nở nụ cười. - Bắt đầu từ hôm nay, mọi việc trong công ty nhờ cô lo cho hết một tuần nhé! Tôi phải đi công việc vì có chút chuyện.

- Anh đi cả một tuần luôn à? - Mai Anh ngạc nhiên, từ khi dọn đến ở tới giờ, Đinh Dương chưa bao giờ đi xa hay ngủ qua đêm ở nhà ai hết cả. Điều này cũng làm cho Mai Anh thắc mắc, cô rất muốn biết lý do là gì.

- Ủ! - Đinh Dương nói, để tránh việc Mai Anh hỏi thêm, anh nói. - Tôi có việc, tuần sau tôi sẽ về!

Mai Anh muốn hỏi nhưng rồi lại thôi, Đinh Dương đã rõ ràng không muốn cho cô biết, thế thì cô không hỏi thêm gì nữa.

Nhưng...Anh đi là vì lý do gì?

* * *

Thời gian cứ thế mà trôi. Thế là cái ngày mà mọi người ai nấy mong đợi cũng đã đến rồi!

Các anh dù chưa vào căn biệt thự nhưng nhờ thông tin được gửi từ Ruis nên họ đã nắm rõ từng khu vực và từng góc ngách của khu biệt thự. Các anh hiện giờ đang có mặt tại căn cứ, ở gần khu biệt thự của ông trùm mafia.

Lý do vì các anh không đột nhập vào mà lại chờ đợi vì theo kế hoạch, họ sẽ đột nhập vào ban đêm, thời gian mà mọi người ai nấy cũng đều đang mất cảnh giác.

Đồng thời, họ đang chờ đợi các anh quân đội ở các nơi khác đến và tập chung lực lượng. Ai nấy cũng đều biết rằng, những tên lính của ông trùm không phải là những kẻ yếu đuối mà có thể hạ gục một cách dễ dàng. Thế nên, họ đã chuẩn bị nhiều lực lượng mà ai nấy cũng là xuất sắc.

- Mọi việc thế nào rồi? - Bảo Lâm hỏi. Anh vốn dĩ không tham gia vào những chuyện như thế này, thế nhưng, Trâm Anh đang ở trong đó, anh muốn được gặp cô một cách nhanh chóng nhất có thể. Vì...

Lời yêu của anh vẫn còn chưa nói, tình yêu bé nhỏ anh vẫn chưa có cơ hội để thể hiện, Trâm Anh đã chịu đau vì anh rất nhiều rồi, và chỉ đến ngày mai thôi! Ngày mai anh sẽ có thể thấy cô bằng xương, bằng thịt mà không phải là trong trí tưởng tượng. Ngày mai anh sẽ không ngần ngại mà ôm lấy cô vào lòng, nói to cho cô nghe, rằng anh yêu cô, anh đã nhớ cô đến phát điên, anh muốn ở bên cạnh của cô, sẽ không để cô vì lý do gì mà phải buồn bực hay đau khổ nữa. Chỉ cần đến ngày mai thôi...

- Ôn cả! Chỉ cần làm theo kế hoạch thôi! - Nguyên Phong trả lời.

- Mình không ngờ cái ngày kết của ông trùm mafia này cũng đã đến! - Minh Tuấn mỉm cười.

- Sẽ cả mà! - Đinh Dương lên tiếng, anh kiểm tra tình trạng an ninh của khu biệt thự.

* * *

- Được rồi! Chúng ta hành động thôi! - Nhật Linh nghiêm mặt. Rồi nói tiếp. - Mà làm gì?

Lại hỏi nữa... Xem ra, Ruis phải trả lời một câu hỏi dài nữa rồi.

- Nhiệm vụ của cô là đốt thứ chất nổ ấy! Tò vào sẽ lấy cuốn tài liệu! - Ruis nói.

- Đốt hết đồng này sao? - Nhật Linh ngạc nhiên hỏi.

Ai nấy đều có thể biết được khả năng làm việc rất tốt của cô, thế nhưng, không mấy ai biết được cái sự ngốc nghếch trong cô như một cái tôi của một người có lòng tự trọng cao vậy. Đôi khi, cô lại thông minh một cách kỳ lạ, nhưng đôi khi lại ngốc nghếch một cách bình thường..

- Cô...! - Ruis tức giận, khi còn ở Mỹ, anh đã gặp rất nhiều loại người rồi, thế mà người ngốc nghếch thế này thì chỉ mình cô thôi! Đốt hết cả đồng này, tất cả mọi người không xảy ra án mạng thì căn nhà cũng không còn có thể nguyên vẹn.

Nhật Linh đi đến nhà kho, mọi thứ trở nên trống rỗng vì tất cả hàng đã được duy chuyển ra ngoài từ hôm qua rồi. Do đó, nhà kho dường như trở nên rộng rãi hơn hẳn.

Cô cẩn thận châm lửa vào các lọ thuốc rồi thấy ra xung quanh khu nhà kho, khói theo sao đó mà lan tỏa mù mịt. Còn Ruis thì đang tìm cách phá hỏng cái tủ đựng cuốn tài liệu, vì nó đang được đặt trong một cái tủ chống trộm, thế nên việc mở được nó là không phải dễ dàng.

* * *

- Các cậu xem cái này này! - Đinh Dương gọi, ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào màn hình, hai mày nhăn lại.

Các anh đi đến và nhìn vào chiếc laptop.

- Có chuyện gì à? - Bảo Lâm hỏi.

- Đây không phải là quả bom đó chứ? - Nguyên Phong hỏi, hai mày của anh khểnh nhăn lại.

Đinh Dương cho thu lại để nhìn cho rõ hơn.

- Cái đó là bom mà? Tại sao nó ở đó vậy? Không phải họ đã chuyển đi hết rồi sao? - Minh Tuấn nghiêm mặt nhìn vào chiếc màn hình.

- Đó là ở đâu thế? - Nguyên Phong chột hỏi.

- Mình không làm thì đó là ở nhà kho, nơi dự trữ hàng... - Bảo Lâm nói.

- Ý các cậu là...

- Trâm Anh và Ruis sẽ dùng chất nổ để đi vào nhà kho và lấy cuốn tài liệu... - Đinh Dương nói.

- Loại bom này chẳng phải là rất nguy hiểm sao? - Minh Tuấn thốt lên. - Các cậu nhìn xem!

Minh Tuấn đưa tay chỉ hàng số trên quả bom khi màn hình được thu lại ở cự ly gần.

- Quả bom này có thể lật tung cả khu biệt thự vì nó rất nguy hiểm! - Nguyên Phong nói, sắc mặt của anh bây giờ dường như trở nên không màu sắc.

Không chỉ mình Nguyên Phong, ngay cả các anh cũng vậy, một nỗi lo lắng nào đó đang chiếm lấy sự suy nghĩ của các anh. Nhưng các anh đều cố gắng tập trung để giải quyết vì các anh biết, sự lo lắng không chỉ gây hại mà còn có thể gây chết người ngay bây giờ.

- Theo mình biết thì kiểu bom này có thể rơi vào hai trường hợp! Một là loại nhẹ, có thể nguy hiểm nhưng không dẫn đến chết người. Hai là loại mạnh, với tần số rất mạnh. Nếu rơi vào trường hợp hai thì cả khu biệt thự có thể bị lật tung vì khả năng phát nổ của nó rất cao. - Đinh Dương nói.

- Quả bom đặc ở nơi đó thì chắc chắn họ không nhìn thấy được rồi! - Bảo Lâm kết luận. - Họ đang gặp nguy hiểm, không chỉ có mỗi mình họ, cả khu biệt thự cũng đang gặp nguy hiểm!

- Cậu thử liên lạc với Ruis xem! Chắc có lẽ họ chưa hành động đâu! - Nguyên Phong đề nghị.

Đình Dương chuyển màn hình và cố liên lạc với bên Ruis. Nhưng mà...không ai đáp trả.

- Dang it!

Bầu không khí bây giờ, từng giây trôi qua dường như nhanh đến mức chết người. Nó ngột ngạt và khó thở hơn hẳn bất cứ thứ gì.

* * *

Ruis lấy cuốn tài liệu và chạy nhanh ra ngoài vì anh và Nhật Linh hẹn gặp nhau tại đó. Anh cứ chạy rồi phía sau lưng của anh phát ra một tiếng nổ, rất to! Và sau đó...

The Blue Heart

Các độc giả muốn tiếp theo sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nỗi Đau

Chương 35

Boooom!!!!

Tiếng nổ rất lớn đã làm chấn động cả một khu biệt thự, khiến cho mọi người ai nấy đều xảy ra thương tích. Quả bom nổ quá chi là bất ngờ, thế nên không ai có thể phòng bị hay lường trước được.

Cùng lúc đó, xe của các anh và các đồng chí khác cũng đã đến nhưng không còn kịp nữa rồi. Quả bom đã nổ, toàn khu biệt thự bây giờ trở nên hoang tàn với một màu đen bao phủ và những ngọn lửa đang ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếp theo đó là những tiếng "ò ề" của những chiếc xe cứu thương, xe chữa cháy, và xe cảnh sát. Vụ nổ kinh hoàng ấy cũng đang được các nhà thời sự trực tiếp đưa tin. Cả thành phố loạn soạn với đồng loạt lửa vàng đang được dập tắt.

Các anh ai nấy cũng đều hoảng sợ tột độ, nỗi lo lắng ngày một tăng lên mà không bao giờ hết.

Bảo Lâm và Đình Dương đứng trân trờ nhìn đám lửa đang cháy, rồi đôi chân của hai người duy chuyển, hai anh chạy nhanh vào đấy mà không màng nguy hiểm, vì...

Người con gái mà họ yêu nhất vẫn còn đang ở trong đó...

Người con gái ngốc nghếch ấy đang trong tình trạng nguy hiểm và cần được bảo vệ...

Người con gái ấy là sự sống của các anh...

Người con gái ấy...

Minh Tuấn và Nguyên Phong tìm mọi cách để giữ hai anh lại. Vì họ biết, các nhân viên cứu hộ đang chữa cháy ngọn lửa, nhưng bên trong vẫn còn đang rất nguy hiểm.

- Cậu buông mình ra! - Bảo Lâm hét lên trong sự nổi giận. - Trâm Anh vẫn còn ở trong đó!

- Bên trong rất nguy hiểm! Cậu không biết sao? - Nguyên Phong nói to, ánh mắt của anh cũng cương quyết không kém.

- Mạng sống của cô ấy là sự sống của mình! Cậu buông mình ra ngay! - Là Đình Dương, ánh mắt của anh điên cuồng nhìn vào đồng loạt lửa đang cháy hừng hực.

- Cậu không nhớ sao? Chúng ta hẹn gặp nhau ở đây sau khi lấy được tài liệu. Nếu cậu vào đó và nếu Trâm Anh trở ra thì làm sao đây? Cậu có thể không tin mình, nhưng cậu cũng nên tin tưởng vào Trâm Anh chứ! - Minh Tuấn nói, anh cố ra sức để kéo Đình Dương lại, không cho anh chạy vào con đường chết chóc ấy.

Vì lời nói của Minh Tuấn rất đúng, Đình Dương và cả Bảo Lâm từ từ thả lỏng tay ra rồi ngồi xuống đất một cách bất cần. Đôi mắt của hai anh nhìn chăm chăm vào đám lửa một cách lạnh lùng. Nhịp tim đập ngày một đau đớn. Chỉ còn cách chờ đợi thôi!

Trâm Anh là một người rất giỏi, cô học hỏi rất nhanh khi mới vào nhóm của các anh. Từ trước đến nay, hầu hết cô đã hoàn thành xuất sắc tất cả các vụ án một cách khéo léo như cô đang được thừa hưởng một phần chuyên nghiệp của một điệp viên thực thụ. Thế nên, các anh có thể căn cứ vào đó mà đặt mọi niềm tin lẫn hy vọng lên cô một lần.

Giờ phút này, họ chỉ hy vọng rằng Trâm Anh trở ra cùng một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt. Thế nhưng, những tia hy vọng ấy sao mà mong manh quá? Các anh có thể đặt hy vọng của mình ở cô, nhưng tại sao trong lòng ai nấy cũng đều cảm thấy bất an vô cùng.

Một lúc sau, ngọn lửa cũng đã được dập tắt. Một cậu con trai có mái tóc màu vàng óng và đôi mắt màu xanh lá bước đến phía của các anh... chỉ một mình. Trên tay của anh cầm theo duy nhất chỉ một cuốn sổ, là cuốn tài liệu anh vừa mới lấy được trước đó vài tiếng.

- Đó là Ruis? - Minh Tuấn hỏi.

- Đúng! Là cậu ấy!

Ruis lạnh lùng bước đến, ánh mắt của anh và kẻ cả khuôn mặt nam tính ấy...không cảm xúc!

- Trâm...Trâm Anh...Trâm Anh đâu? - Bảo Lâm run run hỏi.

Với tình hình hiện tại, kết quả không ai mong muốn ấy đang dần được chứng minh. Bảo Lâm anh không hề muốn tin vào điều đó, hy vọng của anh vẫn còn, nó không còn là mong manh nữa, từng giây trôi qua, những hy vọng trong anh ngày một lớn. Rằng, Trâm Anh vẫn ổn! Rằng cô đã thoát ra khỏi nơi ấy từ rất lâu rồi! Rằng, mọi chuyện hãy như là một giấc mơ, để rồi khi anh tỉnh giấc, Trâm Anh vẫn ở bên cạnh anh và mỉm cười phía sau lưng của anh. Rằng anh sẽ nắm lấy tay của cô thật chắc và sẽ mãi không buông...

- Tôi không biết! - Ruis trả lời. Lời nói ngắn gọn, nhưng nội dung vô cùng phức tạp.

Không biết...? Là có ý gì?

Là Trâm Anh đã thoát nạn, hay là...?

Sau đó vài giây, một anh cán bộ đi đến.

- Thừa các đồng chí! Chúng tôi đã cho người tìm khắp các hiện trường rồi nhưng vẫn không thấy đồng trí Trâm Anh đâu cả! - Anh cán bộ nói.

Lần này, tất cả các anh chấn động như sét đánh ngang tai. Khuôn mặt của từng người đã xanh nay lại trở thành trắng bệch.

Các anh nhìn như rằng không ai dám tin vào sự thật nữa. Mọi chuyện đang là giấc mơ phải không? Trâm Anh làm sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Ai đó hãy nói rằng đây chỉ là một sự hiểu lầm nhỏ nhoi đi! Ai đó hãy nói rằng vở kịch kinh điển ấy phải kết thúc từ đây đi! Ai đó hãy mang Trâm Anh trở lại đi! Làm ơn...!

* * *

Thế là một tuần đã lặng lẽ trôi qua, nó dài như bất tận. Ai nấy cũng đều tiêu tụy đi nhiều vì sự việc đã xảy ra. Rõ ràng đây đâu phải là một cuộc chơi mà có quyền sắp đặt kẻ ra đi, người ở lại! Vốn dĩ mọi người không nên chơi cuộc chơi tàn khốc này để rồi phải đánh cược với tử thần!

Vì không ai tìm thấy Trâm Anh nên các anh vẫn đang cho người tiếp tục tìm kiếm. Mặc dù, kết quả vẫn sẽ chỉ là một con số không tròn chính.

Bảo Lâm như người mất hồn, anh lao vào công việc mà không màng đến bất cứ việc gì nữa. Trong anh bây giờ như là một kẻ điên đang si tình mà không có đường lối nào có thể thoát khỏi.

Không diễn tả nhưng ai cũng có thể biết được trái tim của anh đang rỉ máu. Nó đau hơn cả những gì anh đã từng cảm nhận.

Tình yêu là thứ gì mà khiến cho người ta phải đau khổ?

Tình yêu đến làm gì để rồi lại chia xa...?

Anh đã từng quyết định rằng, sẽ chỉ đợi Trâm Anh trở về thôi, anh sẽ cùng cô kết hôn và sẽ có với nhau những đứa con đáng yêu như cô từng mong muốn. Sẽ cho cô hạnh phúc, bù đắp cho những ngày tháng mà cô vì anh mà đau khổ. Sẽ yêu cô...mãi mãi chỉ mình cô...

Thế mà... Cô ở đâu?

Giữa màn đêm, anh như đơn độc. Những giọt rượu chan chất làm anh tỉnh táo hơn. Đôi mắt của anh vô hồn nhìn vào một khoảng trời vô định. Trái tim

của anh đang rĩ máu một cách đau đớn. Giờ cô đang ở đâu? Có đang nghĩ về anh hay không? Có còn...?

Đôi môi của anh lắp bắp từng lời mà trái tim đau nhói.

"Thứ lỗi cho tôi, em nhé! Chỉ cần em quay trở lại... Tôi sẽ quan tâm em nhiều hơn... Chỉ cần em còn sống, tôi sẽ mãi tìm em.. Chỉ cần em còn yêu tôi, tôi sẽ không buông tay em nữa... Em vẫn ổn mà! Đúng không?"

Anh đau đớn nhìn về những kỉ niệm cũ, nơi đó có cô, luôn luôn nở nụ cười tươi tắn.

Nhói lòng...

* * *

Mai Anh nhìn Đình Dương đang sống cùng hai chữ "bất cần" mà sao cô thấy đau quá. Anh cứ ở mãi trong căn phòng, không ăn, không uống. Dường như anh đang trừng phạt bản thân của mình vì đã không bảo vệ được người con gái anh yêu. Mai Anh đã biết hết mọi chuyện, cô đã biết được Đình Dương chỉ yêu một mình cô gái ấy, nhưng sao...cô không thấy đau...?

Cô chỉ đau đớn khi nhìn thấy Đình Dương suy sụp và tự hành hạ bản thân của mình như vậy. Cô đau đớn khi anh không dùng bữa dù chỉ là một ít. Nếu thế này...thì anh chắc sẽ không sống nổi quá.

Mai Anh về nhà mẹ và học cách nấu ăn. Mẹ của cô có chút bất ngờ như lại vui vẻ mà chỉ dẫn. Từng bước giảng dạy của mẹ mà sao cô thấy dễ hiểu quá, phải chỉ cô học nấu ăn từ sớm thì cô có thể tự nấu cho mình ăn rồi.

Từ nhỏ đến giờ, cô không nghĩ là mình sẽ vào bếp vào nấu một cái gì đó. Thế mà, sau khi đính hôn với Đình Dương, cô lại học nấu ăn và hiện giờ cô đang ở trong bếp và nấu những món mà cô vừa mới học.

Thú thật, chúng không hề dễ với cô dù chỉ là một chút, mẹ nói, nấu ăn chỉ cần theo công thức thì sẽ đạt được kết quả tốt. Cô nhìn bảng công thức và làm theo từng bước một. Thế nhưng, kết quả lại không đạt được yêu cầu nhưng vẫn có thể...ăn được.

Nấu được thức ăn không hẳn là khó, mà cái khó nhất lại là mời được Đình Dương ăn cùng. Đã mấy ngày liền, anh chưa hề bước ra khỏi căn phòng ấy. Mai Anh khẽ gõ cửa, nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Cô đưa tay mở cửa phòng của anh ra một cách nhẹ nhàng nhất. Điều đầu tiên cô thấy là...

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tai Nạn Năm Ấy

Chương 36

Đình Dương nằm gục xuống đất, khuôn mặt của anh hốc hác hẳn ra sau mấy ngày không ăn uống gì.

Mai Anh hoảng sợ gọi anh nhưng dường như anh không nghe thấy tiếng của cô. Có lẽ, anh đã kiệt sức mất rồi. Cô rung rung cầm điện thoại và gọi 1-1-5.

Giờ đây, từng giây phút trôi qua mà sao lại lặng lẽ đến thế? Cô không biết mình nên làm gì nữa! Đôi mắt của Đình Dương thâm quầng, mép môi của anh mặc cho râu ria đang lởm chởm, mái tóc của anh bù xù. Hình ảnh này ở anh, Mai Anh chưa bao giờ nhìn thấy cả!

Có lẽ anh... đã cảm thấy khó chịu lắm khi không có thứ gì vào miệng.

Cô nhẹ nhàng chạm vào bàn tay của anh, một cảm giác lạnh lạnh không một hơi ấm khiến cho cô càng cảm thấy hoảng loạn.

Xe cấp cứu cũng đã đến năm phút sau đó. Tiếng ò ề ồn ào càng làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn. Rồi họ đưa anh vào trong xe, chiếc xe xuất phát.

Mai Anh theo anh lên xe với nỗi lo lắng tột độ. Cô nhìn anh, đôi tay của cô đang nắm chặt lấy bàn tay lạnh toát của anh. Nhìn anh bây giờ mà sao cô thấy đau quá. Cô không biết người con gái ấy quan trọng thế nào mà anh lại tự phạt bản thân của mình như vậy? Người con gái ấy là gì mà sao anh lại chẳng quan tâm đến những người con gái xung quanh đang sẵn sàng ngã lòng vì anh? Người con gái ấy thế nào mà lại làm cho anh yêu nhiều đến thế? Người

con gái ấy...?

Cô y tá cạnh bên hỏi cô một loạt câu hỏi, Mai Anh cố gắng trả lời từng câu một cách cẩn thận và chi tiết nhất mặc dù trong cô đang rất bối rối.

Rồi xe cấp cứu cũng đã đến bệnh viện, họ đẩy anh vào phòng cấp cứu và bắt cô phải chờ đợi ở phía ngoài. Giờ đây, thời gian chờ đợi đối với cô như là một thế kỷ. Từng giây lặng lẽ trôi qua, chậm chạp đến chết người.

Mai Anh từ trước đến giờ rất ít khi phải chờ đợi một thứ gì đó trong sự lặng lẽ như thế này. Cô nhìn vào cánh cửa đang hờ hững đóng kín mà trong lòng đau nhói. Chỉ cần Đình Dương tỉnh lại thôi, cô sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn thế nữa, chỉ cần anh không gặp chuyện gì, cô có thể làm bất cứ thứ gì để đổi lấy! Chỉ cần...!

Thế mà cánh cửa ấy lại không mở, thời gian ấy lại chậm chậm trôi qua một cách lạnh lùng. Đình Dương ở trong ấy đang thế nào? Cô cũng không thể biết được.

* * *

Phía bên cảnh sát đã bắt giữ ông trùm mafia đã từng là khét tiếng Sài Thành. Đồng thời, những tên đứng đầu việc mua bán trái phép và chuyển hàng lậu trong và ngoài nước cũng đã được giam giữ và một số đang bị truy nã nhờ các thông tin từ cuốn tài liệu mang lại.

Nhưng chỉ có điều, cái tên "Minh Vỹ" lại không có mặt trong danh sách ấy. Rõ ràng, hắn đã bán một số hàng lậu trái phép. Thế nhưng, tên của hắn lại không hề có trong cuốn tài liệu mà các anh vừa có được. Lý do là gì?

Trong thời gian mà nhóm của các anh theo dõi về vụ án của ông trùm mafia, thì một nhóm khác lại có nhiệm vụ thu nhập thông tin về vụ án của tai nạn năm ấy, nạn nhân đã là Bảo Lâm. Khi ấy, do không đủ bằng chứng thuyết phục nên vụ án được phán là một vụ tai nạn, thế nhưng, đó lại là một vụ ám sát mà không ai có thể ngờ tới được. Các đồng chí của anh, Bảo Lâm, họ là những điệp viên tài giỏi không kém gì các anh cả. Họ đã làm việc rất xuất sắc để tìm ra thông tin và bằng chứng để đánh gục kẻ chủ mưu.

Mọi việc đều được thực hiện trong yên lặng, do đó, phần tìm kiếm thông tin có đôi phần dễ dàng hơn trong sự thiếu chú ý của những kẻ trong cuộc.

Tất cả bằng chứng đã có, chỉ còn đợi đến thời điểm lật bài thôi.

* * *

Đình Dương được đưa đến phòng hồi sức sau một khoảng thời gian dài ở trong phòng phẫu thuật. Mai Anh nhìn anh, anh bây giờ rất khác với lần đầu tiên cô gặp, lần ấy cô đã cứu anh và đã ngồi nhìn đến anh hết cả một buổi tối mà không hề duy chuyển ánh nhìn.

Cô nhìn thẳng vào cây kim đang châm vào tay của anh để truyền thuốc, rồi lại nhìn vào khuôn mặt đang thể hiện sự yếu đuối nào đó của anh. Trái tim của cô lại một lần nữa nhói đau một cách đau đớn hơn cả thứ gì cô từng được trải nghiệm.

Nếu anh cứ mãi thế này... thì chắc chắn sẽ không phải là cách tốt nhất.

Một lúc lâu sau đó, bàn tay của Đình Dương chợt động đậy rồi đôi mắt của anh mở ra một cách nhẹ nhàng vì hiện giờ anh không có đủ sức để làm một thứ gì đó nhanh chóng như anh vẫn thường hay làm.

Điều đầu tiên anh thấy là một màu trắng bao phủ quanh một căn phòng kín. Rồi bàn tay của Mai Anh đang nắm chặt bàn tay của anh một cách kỳ lạ. Mai Anh cúi đầu lên giường, trông có vẻ như cô đang ngủ, đôi môi của cô nhắm lại đầy một mồi.

Cô ấy... đã ở đây với anh sao?

Nghĩ thế thôi, Đình Dương lại cho qua, anh không mấy quan tâm đến những chuyện liên quan đến Mai Anh. Một phần là vì anh không thích cô, một phần là vì trong tim của anh luôn có hình ảnh của người con gái ấy.

Đình Dương đưa mắt ra ngoài phía cửa sổ, trông anh có vẻ rất buồn và bất cần.

Anh không biết bất cứ thông tin gì có liên quan đến Trâm Anh cả. Ngay cả hiện giờ, cô đang sống hay không còn, anh cũng chẳng biết được. Vụ nổ kinh điển ấy bây giờ là những ký ức mờ nhạt, anh không muốn nghĩ đến, cũng chẳng muốn nhắc lại. Thế nhưng, tận sâu trong anh, anh tin rằng, Trâm Anh vẫn còn sống. Chỉ là một lý do nào đó mà cô không xuất hiện thôi. Có phải là như vậy chăng?

Hay anh đang cố trông chờ vào một điều kỳ diệu nào đó mà chỉ có thể là hư cấu, hoàn toàn không có thể?

Chỉ nghĩ đến đó, Mai Anh chợt tỉnh giấc và ngẩng đầu lên nhìn anh, trông cô có vẻ đang rất ngạc nhiên.

- Anh đã tỉnh rồi! May thật! - Mai Anh nở một nụ cười vui vẻ, pha lẫn sự mệt mỏi vì cô đã trông anh suốt một đêm dài.

Đình Dương không trả lời, ánh mắt vẫn hướng ra ngoài phía cửa sổ. Anh không muốn mở miệng, càng không muốn bị ai khác làm phiền trong khoảng thời gian này.

Mai Anh nhìn anh, cô thấu hiểu. - Tôi ra ngoài mua chút cháo cho anh nhé! Mấy ngày rồi anh đâu có ăn gì!

Nói rồi cô bước ra ngoài, nhẹ khép cửa lại rồi cô đi dọc theo dải hành lan của khu bệnh viện.

Giờ đây, nơi này chỉ còn lại mỗi mình anh, anh thấy toàn thân nặng nề và mệt mỏi. Những hình ảnh của Trâm Anh lại không ngừng ùa về. Bên ngoài là những người đang đi qua đi lại như rất bận rộn.

Đình Dương thủng thò.

"Ngốc à, em ngốc lắm. Em đang ở đâu bên ngoài dòng người ấy đúng không? Em về đi nhé, không yêu anh cũng được, em làm anh đau cũng được... Nhưng xin em... Đừng biến mất, vì cậu ấy cần em..." - Lời nói của anh, tâm tư của anh chẳng ai có thể nghe thấy được. Vì những lời ấy, đang lướt qua dòng suy nghĩ của anh, làm cho anh đau đớn gấp bội.

Theo sau đó, một dòng suy nghĩ khác lại hiện lên.

"Nếu có kiếp sau, em hãy nhìn tôi nhé! Tôi sẽ ở rất gần em, và sẽ yêu em hơn thế nữa. Sẽ không để tôi nói với bản thân mình, rằng "Ngốc à, tôi ở đây này, em quay lại nhìn tôi đi!", cũng sẽ không để gió lấy đi câu nói ấy, rằng "Có phải tôi đứng xa em quá, nên khi em liếc mắt nhìn xung quanh, người em gặp đầu tiên, cũng chẳng thể là anh?" Yêu em hơn tất cả... Tình đầu..."

* * *

Minh Vỹ đang ngồi trong công ty thì bị một số vị cảnh sát bao vây một cách bất ngờ.

- Có chuyện gì sao? - Minh Vỹ hỏi, lấy ra cái khuôn mặt khó hiểu.

- Chúng tôi nghi ngờ anh là chủ mưu của vụ ám hại của một vụ án. Mời anh đến sở cảnh sát và phối hợp! - Một trong một số vị cảnh sát ở đó lên tiếng.

Minh Vỹ khẽ nhăn mặt lại. "Không lẽ...?"

- Được thôi! - Hấn nói. Hấn đồng ý đi theo vì hấn biết được, mọi chuyện dù có thật đến đâu thì làm sao họ có được chứng cứ về hấn chứ! Và lại bên cạnh hấn lại có một luật sư giỏi thì hấn không cần phải lo lắng rồi.

Thế là hấn theo công an đến sở cảnh sát và lấy lời khai.

- Giám đốc Lưu! Ngày XX tháng XX vào lúc 11 giờ trưa anh đã ở đâu và làm gì? - Một vị cảnh sát hỏi.

Minh Vỹ thoáng giật mình, nhưng hấn lại lấy lại bình tĩnh và trả lời. - ... Tôi đã đến công ty!

Vị cảnh sát khẽ nhủ mải, rồi nói! - Theo lời khai của các nhân viên của anh và theo camera ghi nhận thì giám đốc Lưu không đến công ty vào hôm ấy!

-...

* * *

- Anh ăn một chút cháo nhé! Vẫn còn rất nóng đó! - Mai Anh nhẹ mỉm cười rồi nhìn Đình Dương. Cô khẽ bưng tô cháo đến phía giường rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó.

Đình Dương không nói gì, cũng không có biểu hiện gì là muốn ăn cả. Thấy thế, nên Mai Anh khẽ nói với chất giọng buồn buồn. - Cũng đã mấy ngày anh không ăn gì rồi! Ăn một chút thôi cũng được.

Đình Dương lại im lặng, Mai Anh khẽ mút một muỗng cháo rồi khẽ thổi cho nguội.

- Đình Dương! - Cô gọi.

Anh khi nãy đến giờ chỉ mãi nghĩ đến việc gì đó mà ngay cả Mai Anh vào anh cũng chẳng để ý. Rồi khi tiếng kêu của cô vừa gọi thì anh lại giật mình quay lại. Một muỗng cháo yên vị trong miệng của anh, mùi vị của nó rất ngon.

Thấy anh không chống cự, Mai Anh khẽ cười rồi tiếp tục đút cho anh nhiều muỗng nữa. Đình Dương ăn ngoan như một đứa trẻ.

- Anh mau chóng lấy lại sức nhé! - Mai Anh mỉm cười, rồi lặng lẽ nói tiếp. - Có một số thứ mất rồi thì rất khó có thể tìm lại được, quan trọng là ta phải biết cách để bước qua nó. Thực ra thì không hấn ta phải quên đi nó, chỉ là ta đặt nó ở một nơi trong trái tim để tưởng nhớ lại những kỷ ức đẹp đẽ về nó sau này. Mọi chuyện đã qua rồi thì không trở lại được đâu, anh biết mà! Quan trọng là ở tương lai...! Công ty đang rất cần anh trở lại! Tôi cũng nhớ thức ăn của anh nhiều lắm!

Nói rồi, Mai Anh bước ra ngoài. Đình Dương như vừa thức tỉnh sau một cơn ác mộng. Lời của cô nói hoàn toàn không sai. Anh đã rất suy sụp khi nghe tin về Trâm Anh, thế nhưng, dù anh có làm vậy thì Trâm Anh cũng có thể trở về đâu...

Anh còn nhiều việc phải làm, đặc biệt là công ty của anh đang cần người quản lý. Thôi thì, anh sẽ đặt Trâm Anh vào một nơi ở trái tim của mình để ghi nhớ, rằng anh rất hạnh phúc vì được biết và yêu cô. Thế nhưng anh không thể suy sụp mãi thế được, anh nên làm một việc gì đó...

* * *

Minh Vỹ ngồi một góc trong tù mà trong lòng luôn luôn oán hận. Hắn đã cho người xóa sạch dấu vết rồi mà tội cảnh sát lại tìm ra được những chứng cứ ấy. Rồi họ lại mở một phiên tòa thảo luận,... Và cuối cùng, hắn nhận án tù bảy năm.

Hắn đã làm gì sai chứ? Chỉ là hắn muốn tên Bảo Lâm phải trả giá cho những gì hắn đã làm thôi. Thế mà tại sao hắn lại ngồi trong một góc tù thế này?

Tất cả những việc hắn làm chỉ là vì Lan Phuong, người con gái mà hắn đã yêu da diết thôi!

...

Minh Vỹ! Em thích anh ấy! Em cảm thấy trái tim mình đập liên hồi khi em nhìn thấy anh ấy, em cảm thấy nhớ khi em không được nhìn thấy anh ấy, và còn nhiều nữa. - Lan Phuong chợt nói khi cô ngồi cạnh hắn.

Trái tim của hắn khẽ nhói lên. Trái tim của hắn cũng đập liên hồi khi hắn nhìn thấy cô đấy! Hắn cảm thấy nhớ khi hắn không ở cạnh cô đấy! Thì đã sao nào?

- Ủ! Em thích cậu ấy rồi cơ à? - Hắn hỏi, nở một nụ cười buồn buồn.

- Vâng! Em sẽ tỏ tình với anh ấy! - Lan Phuong ngập thơ trả lời. Thế mà cô đâu biết, tình yêu đâu phải lúc nào cũng là trọn vẹn.

- Em nói gì cơ? - Hắn như không tin vào những gì mình vừa nghe. Nếu mà cô tỏ tình với người con trai ấy thì...

- Em... - Cô nói.

Nhưng chưa hoàn thành câu thì tiếng trống trường vang lên.

Tùng tùng tùng

- À, em sẽ tỏ tình với anh ấy sau giờ học. Trống reo rồi, em vào lớp nhé! Tạm biệt! - Lan Phuong mỉm cười dịu dàng rồi chạy đi.

Không được, hắn không thể mất Lan Phuong được! Với lại, hắn không muốn Lan Phuong phải đau nếu cô biết được người con trai ấy đang để ý đến một cô gái có tên là Trâm Anh khóa dưới của hắn.

Rồi sau giờ học, hắn chạy nhanh đến sau khu vườn. Lớp của hắn ở khá xa nên khi hắn chạy đến thì cũng đã mất một khoảng thời gian rồi.

Mỗi giờ ra chơi, hắn đều đến đây để gặp Lan Phuong dù có cách xa lớp của hắn đến mấy. Thế nên, đường đi đã không mấy xa lạ.

Nhưng khi hắn đến được khu vườn thì...

- Em tên là Lan Phuong đúng không? - Giọng nói ấy là của một chàng trai da trắng, tóc vàng, mắt màu xanh dương hoàn hảo, là Bảo Lâm. - Lan Phuong cho anh xin lỗi! Anh không thể nhận lời em được!

Bảo Lâm nói sau khi ánh mắt của anh liếc nhìn bằng phù hiệu của Lan Phuong.

- Anh cho em một cơ hội được không ạ! Em...

- Anh xin lỗi! Lan Phuong! - Bảo Lâm trả lời rồi bước đi. Vì anh biết rằng, nếu anh ở lại thì mọi chuyện cũng chẳng được giải quyết mà lại còn rắc rối hơn.

Thế rồi, Lan Phuong của hắn khóc nức nở. Hắn bước ra và ôm cô vào lòng, trái tim của hắn như bị ai đó bóp nghẹn.

- Anh xin lỗi! - Minh Vỹ nói, trong lòng đau thắt lại.

Trong khu vườn giờ chỉ còn những tiếng khóc từ cô...

Rồi ngày hôm sau đó và những ngày hôm sau nữa, Lan Phuong không đến trường và không liên lạc với hắn nữa. Cô biến mất khỏi cuộc đời của hắn, vì Bảo Lâm! Tất cả là vì hắn ta!

...

Minh Vỹ khẽ cười khinh bỉ, những việc hắn đã cố gắng làm lúc ấy, giờ đây, cái kết lại là ngồi tù.

Chắc hắn, hắn là một thằng khò, yêu thương trong mù quáng, thù hận trong quá khứ... Thay đổi bản thân mình.

* * *

Sự thay đổi bất ngờ của Đình Dương làm cho Mai Anh cảm thấy lạ. Hôm nay, anh xuất hiện trong công ty với một Đình Dương cực kỳ phong độ. Anh của bây giờ và hai ngày trước là một sự khác biệt khá xa, như là hai con người khác vậy.

Chiều về, anh lại xoắn tay áo và nấu những món ngon dành cho đình. Điều ấy càng làm cho cô bất ngờ hơn.

Có lẽ, Đình Dương đã hiểu được những lời cô nói rồi...!

* * *

Bảo Lâm làm việc mà không cho bản thân của mình có ngày nghỉ. Anh vui mình vào công việc để quên đi mọi thứ. Anh cứ xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Thế nhưng...sau lại khó quá, anh có thể quên người khác một cách dễ dàng, nhưng lại gục ngã trước sự hiện diện của cô, Trâm Anh.

Ngoài trời cũng đã tối lắm rồi, mọi người ai nấy cũng đã về nhà từ rất lâu. Bảo Lâm mở cánh cửa phòng làm việc của mình, rồi đi ra ngoài.

Anh nhớ, lúc ấy khi anh tặng ca, thì cô lại một mực đòi tặng ca chung mà không chịu về nhà trước. Anh còn nhớ rất rõ mọi việc về cô...

Cuộc sống đúng là... trở trêu...!

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ba Năm Sau

Chương 37

Người ta thường nói, thời gian là thứ trôi mãi mà chẳng biết dừng. Đúng như thế, cái qui luật thời gian có chờ ai, đợi ai bao giờ. Đôi khi, một cái chớp mắt thời cũng đã hết một ngày, thế nên việc làm cứ thế mà trở nên chông chênh, làm mãi mà vẫn không xuể.

Chỉ thế thôi mà ba năm đã trôi qua một cách lặng lẽ trong phút chốc. Ba năm ấy không hẳn là ngắn mà cũng chẳng phải là quá dài. Trong vòng ba năm, nhiều thứ đã thay đổi rất nhiều, nhưng có những thứ lại chẳng thay đổi dù chỉ là một xíu.

Như tình yêu của anh, Bảo Lâm, vậy. Ba năm đã trôi qua, hóa ra anh vẫn không thể quên được Trâm Anh như ba năm trước, anh đã từng mất cô.

Bảo Lâm biết, rằng anh đã làm tổn thương cô rất nhiều, đã bao lần làm cô phải chịu đau một mình. Vì thế mà ông trời chừng phạt anh chăng?

Trâm Anh không trở về nữa, là vì anh không phải Bảo Lâm mà cô yêu ngày nào? Hay vì cô không yêu anh của thực tại?

Bảo Lâm vẫn thế! Anh vẫn vui mình vào công việc mà chẳng màng đến gì cả. Anh như một cái máy làm việc theo mọi ngày vậy. Vì ngoài công việc ra, anh không biết phải làm gì hơn. Thế nên nỗi nhớ dành cho cô lại một lần nữa thết rào.

* * *

Công ty của Đình Dương vừa nhận được một anh chàng, phong độ và tài giỏi. Điểm kiểm tra khi mới vào của anh ta lại trên cả mức 90%. Vì thế mà các chị em nhân viên ai nấy cũng tìm cách tiếp cận. Lạ thay, anh ta lại là một trong những người bạn cũ của cô, Mai Anh.

Anh chàng phong độ ấy tên là Tuấn Kiệt, anh chưa có bạn gái nên cũng chẳng có vợ. Khuôn mặt của anh trông rất điển trai, và đặc biệt là anh rất tài giỏi.

Từ ngày anh ta vào công ty, anh lại chỉ thân thiết với mỗi mình Mai Anh, cô bạn cũ của anh nhiều năm liền. Giám đốc Đình Dương đặc biệt không thích anh cho lắm, dù giám đốc không thể hiện nhưng anh có thể biết được điều đó.

Chỉ đợi chuông hết giờ vang lên, Tuấn Kiệt đi lên tầng làm việc của giám đốc và cũng là nơi làm việc của Mai Anh.

- Mai Anh! - Tiếng của anh ta dịu dàng mà trầm thấp. - Cậu đi ăn tối cùng mình nhé!

Cô khá ngạc nhiên, vì từ trước đến giờ họ chỉ trò chuyện ở phòng ăn thôi. Tuấn Kiệt chưa bao giờ lên tận đây để tìm cô cả.

- Đã hết giờ làm việc rồi à? - Cô hỏi, vẻ mặt hỏi ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt cười, anh ta nói. - Đã hết giờ làm việc lâu rồi cô! Thế nào? Cậu có thể đi ăn tối với mình?

- À! Cậu xuống nhà xe trước đi, mình thu dọn rồi sẽ xuống! - Mai Anh trả lời.

- OK lady! - Tuấn Kiệt nháy mắt rồi đi xuống nhà xe.

Mai Anh thu dọn rồi đi vào phòng của giám đốc.

Cốc cốc cốc

- Vào đi! - Tiếng Đinh Dương vọng ra.

Chỉ nghe có thế, Mai Anh nhẹ mở cửa bước vào.

- Anh không về à? Đã hết giờ làm việc rồi! - Mai Anh nở một nụ cười dịu dàng.

Đinh Dương "ờ" một tiếng rồi nói tiếp. - Tôi quên mất! Về thôi!

Anh cẩn thận tắt máy tính rồi cầm áo khoác đứng dậy.

- Um...Anh về trước đi! Hôm nay tôi có hẹn rồi. - Mai Anh nói.

Đôi mắt của Đinh Dương khẽ nhíu lại thay cho câu hỏi "Với ai?".

Thế mà cô lại không để ý, cô khẽ đưa tay lên và nhìn đồng hồ. - Thôi trễ rồi, tôi đi nha! À mà tối nay chắc tôi sẽ không ăn cơm nhà đâu. Anh không cần phải đợi! - Mai Anh mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Bỏ lại Đinh Dương đứng đó với những câu hỏi mà không được ai đáp trả.

Anh cũng đi xuống nhà xe sau đó, điều anh ấy là Mai Anh bước lên xe của hắn ta, Tuấn Kiệt, người mà anh không hề thích.

Anh cho xe chạy về nhà mà trong lòng đầy bức tức. Mai Anh không ăn cơm ở nhà ư? Thế thì anh cũng chẳng thèm nấu!

Tại sao cô ta lại đi chơi trong khi anh lại ở nhà một mình cơ chứ? Đinh Dương lên phòng của mình, anh lại liên tưởng đến họ.

Họ làm gì ở đó?

Họ đi ăn rồi thì làm gì nữa?

Họ tại sao lại đi chung?

Họ...?

Anh cảm thấy bức bối mà không rõ nguyên do.

* * *

Mai Anh vào nhà, cô đi thẳng vào phòng bếp. Trên bàn ăn không có món nào cả, kể cả cơm cũng chẳng có. Mai Anh khẽ mỉm cười, cũng may là cô có mua một ít cháo nóng hổi mang về. Cô biết, có thể Đinh Dương chẳng nấu gì nên anh đã bỏ bữa.

Cô nhẹ nhàng cho cháo vào trong tô và đặt lên bàn với một đĩa gỏi cùng những miếng thịt gà đầy kiêu gọi.

Mai Anh lên phòng của anh và nhẹ nhàng gõ cửa.

Cốc cốc cốc

Vài giây sau đó, Đinh Dương mở cửa ra, khuôn mặt của anh rất ư là...bực bội.

- Chuyện gì? - Anh hỏi.

- Tôi có mua chút cháo, xuống ăn nhé?

- Tôi không muốn ăn! - Đinh Dương trả lời.

Mai Anh nhìn anh, rồi nói. - Từ trưa đến giờ anh đã ăn gì đâu! Xuống ăn thôi!

Không đợi Đinh Dương trả lời, cô kéo tay anh đi xuống phòng bếp và đặt tô cháo ở trước mặt của anh. Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, rồi lấy sách ra đọc.

Đình Dương không nói gì, chỉ im lặng ngồi ăn.

Cho đến khi anh ăn xong, quay sang thì lại thấy Mai Anh ngủ gục trên bàn. Cô đã làm việc quá sức sao mà lại ngủ gục như thế?

Đình Dương đem chén đĩa đến bồn rửa rồi đi lại phía Mai Anh. Anh nhẹ nhàng bế cô lên rồi đi thẳng đến phòng của cô. Cô bây giờ đang như một thứ gì đó bé nhỏ đang nằm trọn trong vòng tay to lớn của anh. Có lẽ gì thế nên cái cảm giác ấm áp ấy đã giúp cho cô ngủ một cách thoải mái, dễ chịu.

Anh nhẹ đặt cô xuống giường, rất nhẹ nhàng và ôn nhu. Rồi anh lấy chăn đắp cho cô, khuôn mặt của cô khi ngủ trông rất đáng yêu. Điều đó, Đình Dương đã nhận biết từ lâu rồi, anh khẽ mỉm cười rồi cứ mãi nhìn cô. Được một lúc thì anh lại đóng cửa về phòng, trong anh đang thấp thòm một cảm giác gì đó, khá lạ.

Trong vòng ba năm, nhiều thứ đã thay đổi rất nhiều...

* * *

Lần sau, Mai Anh lại xin phép anh ra ngoài ăn tối thì anh lại nghiêm mặt lại, và nói. - Hôm nay tôi và cô phải về thăm ba mẹ!

- Được rồi! - Mai Anh trả lời rồi cô ra ngoài từ chối Tuấn Kiệt.

Không ai hiểu cả, Tuấn Kiệt rõ ràng đã biết Mai Anh và Đình Dương đã là vợ chồng mà sao lại còn...

Chẳng lẽ anh ta biết được, giữa họ là...

* * *

Đình Dương đưa cô đến nhà của anh, một khu biệt thự ở ngoài ngoại ô rất ư là yên tĩnh. Khu biệt thự là nơi ba mẹ của anh sống để dưỡng già nên họ không chọn sống ở thành phố, ồn ào và tấp nập.

- Dạ, con chào mẹ! - Mai Anh lễ phép.

- Con đến đây mà sao không báo trước? Mẹ đã chuẩn bị gì đâu! - Bà Nghi vui mừng.

- Dạ không sao đâu ạ! Con có mang trái cây nè mẹ! Rất tươi đó ạ! - Cô mỉm cười, quan hệ giữa cô và mẹ chồng rất tốt.

Cùng lúc ấy, Đình Dương cũng đã cất xe xong và bước vào.

- Đến đây thăm là mẹ vui rồi, con không cần mua chi cho tốn kém. - Bà Nghi nói nhỏ nhẹ.

- Mẹ! - Đình Dương nói, khi anh vào chẳng ai đón tiếp cả. Thế mà lúc cô vào thì lại...

- Cái cậu này? Cậu không về thăm thì cũng dẫn con dâu của tôi về thăm chứ! Hay là quên luôn già này rồi? - Bà Nghi hờn dỗi.

Đình Dương khẽ cười rồi đi đến ôm chầm lấy bà, anh nhẹ nhàng nói. - Mẹ, tại công việc của con bận quá...!

- Bận thì cũng nhớ quan tâm đến sức khỏe! - Bà Nghi dẫn dò. - Thôi, con dâu vào nấu ăn với mẹ. Còn con ra ngoài vườn đi, ba con ở ngoài ấy.

- Vâng!

* * *

Tại sân bay thành phố, một cô gái bước xuống với một niềm vui nào đó. Trông cô rất xinh đẹp và trẻ trung.

Cũng đã ba năm rồi cô chưa trở lại nơi này. Ba năm qua cô đã ở Mỹ và đã hoàn thành khóa học của mình. Và bây giờ, cô quyết định về nước.

Bên cạnh của cô là một người đàn ông tóc vàng, đôi mắt của anh màu xanh lá cây đầy lạnh lùng. Anh vẫn thế, cái vẻ lạnh lùng vẫn không bao giờ có thể thay đổi.

Bên cạnh cô còn có một người nữa, đó là một cậu bé trai với khuôn mặt xinh xắn, trông rất thông minh và nghịch ngợm.

Cậu bé khẽ kéo tay của cô và nói. - Mẹ, về nhà nhanh thôi! Con đói!

_ The Blue Heart _

Chương 38: Tình Yêu Đau Đớn Thế?

Chương 38

- Hai đứa bao giờ mới tính đến chuyện kết hôn đây? Đã đính hôn từ ba năm trước rồi mà bây giờ lại chưa kết hôn. Ba mẹ đồng ý là công việc của các con có phần bận bịu, nhưng các con cũng phải sắp xếp để làm một cái đám cưới chứ! - Ông Nghi điềm đạm nói.

Đã là ba năm rồi, giữa cô và anh lại chưa có một cái đám cưới với nhau. Ai có hỏi thì họ chỉ trả lời, rằng công việc dạo này bận quá. Thế là kéo dài đến tận ba năm.

Đình Dương suy nghĩ gì đó mà không ai có thể biết được. Còn riêng Mai Anh, đã ba năm rồi nên bản hợp đồng cũng đã sắp hết hạn. Điều ấy cũng đồng nghĩa với việc cô phải đi một nơi nào đó và sống một cuộc sống mà không có anh bên cạnh. Nhưng thực sự trong cô, cô tự hỏi rằng, trong ba năm ấy, Đình Dương đã quên được người con gái ấy chưa? Trong ba năm ấy, tình cảm của anh đã bao giờ dành cho cô dù chỉ là một chút thôi chưa?

Đã ba năm rồi, cô chờ đợi anh đến tận ba năm rồi. Tình yêu của cô vẫn thế, ngày một yêu thương anh nhiều hơn.

- Dạ... vâng ạ! - Đình Dương trả lời. - Con sẽ sắp xếp ạ! Thôi, cũng trễ rồi! Tụi con xin phép về ạ!

- Ủ, hai con về đi! Khi nào rảnh rồi lại đến thăm ba mẹ! - Bà Nghi dịu dàng nói.

Thế là Đình Dương đưa cô về, suốt quãng đường cô nhìn ra ngoài phía cửa sổ với vẻ mặt đầy trầm tư. Thấy thế nên Đình Dương cũng chẳng nói hay hỏi gì.

Khi đến nhà, Mai Anh xuống trước và mở cửa lớn cho xe Đình Dương chạy vào. Thế nhưng không như mọi ngày, Mai Anh đứng đó đợi Đình Dương. Điều này làm cho anh thấy lạ.

- Sao không vào? - Đình Dương hỏi.

Mai Anh không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai của anh, cô cúi cả khuôn mặt của mình xuống rồi khẽ nói. - Đình Dương...!

Giọng của cô nhẹ nhẹ mà sao lại ngọt ngào đến thế? Cô rất ít khi gọi tên của anh, chỉ những khi cô cảm thấy mình yếu đuối lắm thì cô mới gọi.

Đình Dương chợt lắng nhẹ xuống, lòng anh chợt nghe một điều gì đó rất lạ.

- Có chuyện gì à? - Anh hỏi.

Lời của anh vừa dứt thì Mai Anh nhẹ bước lên một bước rồi vòng tay qua vòng eo của anh. Cô ôm anh mà lòng đau ngắc.

Cô cảm thấy bây giờ mình yếu đuối lắm. Cô sợ phải xa anh, cô không muốn thế! Sống cùng anh và yêu anh như là thói quen của cô rồi, cô không thể từ bỏ! Cô không muốn từ bỏ!

Đình Dương không kháng cự, anh cũng không đáp trả. Anh thấy lạ, Mai Anh...

* * *

Bảo Lâm ra ngoài tập thể dục, mỗi ngày là vậy, mỗi buổi sáng anh thường ra công viên để chạy bộ.

Từng bước chạy của anh nhẹ nhàng, khuôn mặt lạnh lùng của anh vẫn không cảm xúc. Dường như trong anh đang phát ra một sức hút khiến các cô gái như muốn bị sịt máu mũi.

Anh chợt ngước mặt lên...

Đôi chân anh dừng lại...

Trái tim khẽ đau nhói...

Anh như gục xuống...

Một cô gái đang đứng phía trước của anh, nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Anh như muốn chạy ngay đến và ôm chặt lấy cô. Nhưng đôi chân của anh như đang bị thứ gì đó ngăn cản lại.

- Trâm Anh...? - Môi anh lấp bắp.

Rồi tiếng gọi của một cậu bé vang lên. - Mẹ!

Bảo Lâm ngạc nhiên. Anh nhìn đứa bé rồi từ từ liên kết đến những việc liên quan. Cô...

- Seth! Con lại đây! - Cô gái ấy gọi cậu bé.

Đúng! Cô gái ấy là Trâm Anh!

...

- Thừa tổng giám đốc! - Một chàng trai khề nói. - Cô Trâm Anh đã nhận nhiệm vụ và đang tìm cách vào khu biệt thự của ông mafia để tìm tài liệu ạ!

Ông Minh, ba của Trâm Anh, khề thờ dài. - Con bé này vẫn nghịch như ngày nào.

Ông không phủ định là cô con gái của mình không nhiều kinh nghiệm trong việc tự bảo vệ mình, và ông cũng chẳng khẳng định, con gái của ông không thể làm điệp viên.

Trâm Anh là đứa con gái duy nhất của ông, thế nên ông sẽ bảo vệ cô và luôn luôn như thế!

- Cậu đi giúp con bé đi! Mọi việc của cậu đang làm thì cứ để đó! - Ông Minh nói.

- Vâng! - Anh chàng nói.

Anh chàng ấy là Jack, vị bác sĩ mà cô đã được gặp ngay ngày đầu tiên khi cô ở trong khu biệt thự của ông mafia, và cũng là người hay giúp cô khi cô gặp nguy hiểm.

* * *

Khi Trâm Anh vừa châm lửa vào chất nổ thì ai đó đã bịt chặt miệng của cô và cô đã ngất đi sau đó.

Cho đến khi cô mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong căn phòng thân quen của cô tại Washington, Mỹ.

- Con tỉnh rồi à? - Ông Minh hỏi.

- Ba, tại sao con lại ở...?

- Chỉ một chút nữa thôi thì con sẽ không còn tính mạng mà về gặp ba rồi! - Ông Minh khề thờ dài. - Là ba đã cho người giúp con.

- Dạ? - Cô ngạc nhiên.

- Thôi! Chuyện dài dòng lắm. Con nghỉ ngơi đi! Ba còn có việc phải đến công ty. - Ông Minh nói rồi đứng dậy ra ngoài.

Tối đó, Trâm Anh đã suy nghĩ rất nhiều, cô đã suy nghĩ về tương lai và một số việc khác.

Sáng mai, cô thông báo một quyết định khiến cho ông Minh đầy ngạc nhiên.

- Ba! Con sẽ ở lại đây và sẽ hoàn thành khóa học! - Trâm Anh mạnh mẽ nói.

-... Được!

* * *

Bảo Lâm nhìn đứa bé rồi lại nhìn lên cô. Trái tim của anh khề nhói lại. Anh không thể hiện, cũng chẳng than vãn, anh chỉ hỏi. - Em... hạnh phúc chứ?

Anh chỉ có thể mở ra một câu hỏi ấy thôi, thế nhưng sâu trong anh là những câu hỏi mà suốt ba năm nay anh luôn luôn đặt ra, rằng cô vẫn khỏe chứ? Tại sao cô lại rời khỏi nơi đây? Tại sao họ lại bảo rằng cô đã chết? Và... cô vẫn còn yêu anh chứ?

Nhiều hơn nữa, anh muốn hỏi đứa bé bên cạnh là ai? Cô đã lập gia đình rồi chẳng...?

- Vâng! - Trâm Anh trả lời.

Trái tim của anh chột đau nhói, không phải! Đúng hơn là trái tim của anh đã chịu đau suốt ba năm nay rồi! Ông trời chưa thấy đó là đủ nên khi anh tìm thấy cô, thì cô lại là vợ của một người khác?

Cuộc sống chỉ có thể là trở trêu như vậy thôi sao?

- Gặp em sau...! - Bảo Lâm nói rồi anh chạy thẳng, anh không đủ can đảm để ở lại.

Ngày gặp lại cô sau ba năm liền tưởng rằng cô không còn nữa... Là thế này đây sao? Là nhìn thấy cô cùng cậu con trai của cô đứng cạnh nhau gọi "mẹ, con" đầy thân mật? Là biết rằng mình và cô sẽ không còn cơ hội để đến với nhau sau một cuộc tình ngang trái? Là một kết quả nhặt nhều sau ba năm chờ đợi,...?

Đôi khi tình yêu... không đẹp như bạn tưởng...!

Trâm Anh nhìn theo với một ánh mắt kỳ lạ, nào ai biết cô đang cảm thấy thế nào.

* * *

Mai Anh vẫn ôm chặt lấy Đình Dương, cô không muốn buông! Trong lòng của cô có một thứ cảm giác mà cô không thể diễn tả được. Cô cảm giác mệt mỏi như rằng cô muốn gục ngã.

Cái tình cảm ấy ba năm rồi, cô vẫn cứ hy vọng... thế thôi!

- Đã xảy ra chuyện gì rồi à? - Đình Dương im lặng một lúc rồi cũng lên tiếng.

Mai Anh khẽ lắc đầu. - Không phải!

Đôi mắt của anh khẽ nheo lại.

- Đình Dương...! - Cô gọi một lần nữa. - ...Tôi muốn ăn mì Spaghetti!

Đình Dương chợt bật cười, chỉ vì đói thôi mà đã làm cho cô yếu đuối đến như vậy à? Cô gái này, tính tình không bao giờ là ổn định.

- Được rồi! Vào nhà, tôi sẽ nấu ngay! - Giọng của anh đầm ấm. Đã ba năm rồi, giọng nói lạnh lùng của anh ngày nào cũng đã thay đổi.

Mai Anh chợt buông anh ra. Đình Dương khẽ cười rồi bước vào nhà, tay còn không quên kéo theo cô.

Cô nhìn Đình Dương từ phía sau, thật là... cô không ổn!

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tai Nạn

Chương 39

Đình Dương cuối cùng cũng đã làm xong món Spaghetti cho cô. Sau một lúc chiên xào thì anh cũng đã xong và đặt lên một cái đĩa màu trắng, anh nhẹ nhàng trang trí một vài miếng ngô phía trên, tạo ra một đĩa Spaghetti đẹp mắt. Đình Dương đặt đĩa mì lên bàn, phía trước mặt của cô rồi ngồi xuống phía đối diện.

- Của cô này! - Đình Dương hơi cười nói.

Nghĩ đến việc khi này cô đã làm, Đình Dương có đôi phần hơi ngạc nhiên, anh cứ mãi suy nghĩ về việc ấy, rồi khẽ mỉm cười.

Mai Anh nhận lấy đĩa Spaghetti rồi ăn một cách từ tốn. Mặc dù hiện tại thì cô không có tâm trạng, thế nhưng cô vẫn có thể ăn một cách bình thường.

* * *

Thực ra, Trâm Anh trở lại là vì muốn tìm một người, một người mà cô đã yêu suốt gần mấy năm, dù người ấy có thay đổi thế nào thì cô cũng vẫn yêu người ấy.

Khi ấy, cô quyết định ở lại Mỹ để hoàn thành khóa học là vì cô muốn dành một khoảng thời gian để khẳng định một điều. Vì cô không dám khẳng định, rằng người con trai ấy yêu cô hay sẽ chỉ mãi lạnh lùng với cô như lúc ấy. Trong ba năm, nó như là một cực hình vậy, đôi khi cô muốn từ bỏ tất cả và trở về tìm anh trong vô thức. Thế nhưng, cô không đủ can đảm để về. Cô sợ rằng anh không yêu cô và có khi anh đã lập gia đình rồi. Ba năm rất dài, nào ai dám khẳng định được việc gì sẽ xảy ra.

Ngày trở về, cô cứ mãi suy nghĩ về những tình huống, rằng mình sẽ gặp lại anh như thế nào, biểu hiện của anh ra sao? Thế mà lần đầu tiên sau nhiều năm không gặp, anh lại đưa cho cô một ánh nhìn ngạc nhiên, phía trong là những tia đau đớn lẫn cho anh lẫn cho cô.

Cô thấy, anh nhìn Seth, đứa bé bên cạnh của cô. Có lẽ là...

- Bảo Lâm! - Cô gọi to.

Đôi chân của Bảo Lâm hơi chậm lại rồi dừng hẳn.

Trâm Anh nắm tay Seth đi đến gần và khẽ nói. - Anh đợi em một xíu!

Nói rồi, cô cầm tay Seth qua phía bên kia đường, nơi có một công ty lớn vừa mới khai trương.

- Dạ, chào cô! - Một tiếp tân khẽ chào.

- Cô mang Seth lên phòng của Ruis một lát nhé! Tôi có công việc. - Trâm Anh nói, rồi cô quay xuống Seth. - Mẹ có việc phải làm, con ở lại với chú Ruis nhé?

- Mẹ đi đi, con tự lo được. - Seth trả lời, dù rất nhỏ tuổi nhưng cậu bé rất hiểu chuyện.

- Ủ! Bye con! - Trâm Anh trả lời.

Cô trở lại nơi Bảo Lâm, anh vẫn đứng đó! Chờ đợi cô...

- Bảo Lâm! Mình tìm chỗ nào đó để nói chuyện... - Lời cô chưa nói hết thì...

- Nhà tôi cách đây không xa, đến đó đi! - Bảo Lâm trả lời, anh không biết mình đang làm chuyện gì ngốc nghếch gì nữa. Đứng nơi ấy một chỗ để chỉ chờ đợi cô gái này thôi sao? Công việc của anh cũng đang chờ anh về làm đấy!

Hai người im lặng không nói gì, chỉ khẽ bước cùng nhau đến nhà của anh. Khi tới nơi, Bảo Lâm chợt lên tiếng. - Em...

- Bảo Lâm! Em nhớ anh! - Trâm Anh nói, khuôn mặt của cô giờ đây đã bị nước mắt bao phủ.

Cô nhớ anh! Thực sự trong ba năm qua cô đã rất nhớ anh! Cô lúc nào cũng không ngừng nghĩ về anh dù chỉ là một xíu. Bao nỗi nhớ, lời yêu của cô nằm gọi trong một câu nói ấy. Chỉ năm từ, nhưng chúng mang nhiều ý nghĩa.

Bảo Lâm ngạc nhiên, cô như vậy là có ý gì?

- Em... vẫn còn yêu tôi? - Bảo Lâm ngờ ngác hỏi.

Trâm Anh không trả lời, cô chỉ gật đầu thay cho lời nói.

- Tôi không phải là...!

- Em yêu anh! Là anh, người đang đứng trước mặt của em đây! - Trâm Anh bây giờ mới ngẩn khuôn mặt ướt đẫm của mình nhìn Bảo Lâm.

Bảo Lâm nghe nhịp tim của mình đập nhanh, rất nhanh. Nhanh đến nỗi nó muốn nhảy ra ngoài vì cô gái trước mặt của anh. Anh vang nhẹ đôi tay và ôm cô vào lòng.

Anh không nói những câu nói đầy lãng mạn như "anh yêu em", hay là "anh rất nhớ em". Mà là...

- Đồ rắc rối! Kể từ bây giờ em chỉ có thể yêu một mình tôi thôi! Hiểu chưa? - Bảo Lâm nói, giọng nói của anh có chút phàn ra lệnh.

Nhưng đối với Trâm Anh là một sự hạnh phúc nào đó, cô cảm thấy rất hạnh phúc, ngọt ngào và ấm áp. Ba năm...tình yêu của anh vẫn không thay đổi!

Và...cô cũng thế!

* * *

Cốc cốc cốc

- Vào đi! - Đình Dương nói.

Mai Anh bước vào, trên tay của cô là một ly cà phê với hương vị đầy kêu gọi, lan tỏa làm cho người khác cảm thấy thêm thưởng.

- Cửa anh này! Tôi mới pha đó! - Cô đưa cho Đình Dương ly cà phê rồi khẽ nói.

- Cảm ơn! - Anh trả lời, rồi hỏi - À, hôm nay cô có về cùng tôi không?

Mai Anh vừa lấy một tệp tài liệu trong tủ, vừa trả lời- Có chứ!

Đình Dương khẽ mỉm cười, rồi anh tiếp tục làm việc.

Thế rồi, tiếng chuông tan làm cũng đã vang lên, Mai Anh sắp xếp lại những cuốn tài liệu đang làm dang dở, rồi cô vào phòng của Đình Dương.

- Về thôi! - Cô nói.

- Ủ! - Đình Dương trả lời rồi đứng dậy, anh còn không quên lấy theo áo khoác ngoài của mình. - Hôm nay ra ngoài ăn đi!

- Anh muốn ăn gì? - Mai Anh hỏi, cô chỉ muốn anh chọn đi ăn bánh cuốn nóng lề đường thôi.

- Cho cô chọn đây!

Mai Anh chỉ nghe có vậy, cô vui mừng đề nghị. - Vậy bánh cuốn nóng nhé!

Nơi họ đến là một quán ăn nhỏ ngoài lề đường. Nơi đây, bánh cuốn nóng là đặc biệt với hương vị đậm đà, thơm ngon làm cho người khác cảm thấy thèm thường, nhất là cho những ai đang đói.

- Ăn từ từ thôi! - Đình Dương nhắc nhở.

- OK Ok...! - Mai Anh trả lời.

- Cô ơi cho cháu thêm một phần nữa đi ạ!

* * *

Minh Vy ngồi trong một góc, hần không nói, cũng không động. Đôi mắt của hần lúc nào cũng vô hồn, bất cần với cuộc sống.

Bỗng, cánh cửa tù được mở ra và một vị cảnh sát bước vào. - Cậu ra ngoài có người đến thăm!

Trong phút chốc, hần ngạc nhiên. Những người bên cạnh hần đều là những kẻ lợi dụng, khi hần suy sụp thì họ lại quay mặt đi. Thế ai vẫn còn có cái tình nghĩa đó?

Hần không nói gì, chỉ đứng dậy và đi theo vị cảnh sát.

Cánh cửa dành cho người nhà và tù nhân đến nói chuyện, nơi đây, hần chưa từng đặt chân tới.

Rồi hần ngồi xuống, mắt không thèm nhìn người đối diện. Trông hần như một kẻ bất cần thực thụ.

Một lúc sau, đối phương khẽ lên tiếng, giọng có vẻ run run. - Minh Vy...

Giọng nói này... Hần ngược mặt lên, đôi mắt của hần mở to, hần dường như không thể tin vào mắt của mình nữa.

- Lan...Lan Phương? - Hần lắp bắp, một lời nói mở đầu cho cả một thời gian dài hần đã không nói gì.

Trái tim của hần trong vô thức lại đập nhanh làm cho hần khẽ nhói đau.

- Anh vẫn khỏe chứ? - Lan Phương hỏi, đôi mắt của cô rung rung.

Hần dường như không để ý đến câu hỏi của cô, hần nói. - Gần đây năm qua em đã làm gì thế? Nếu đã đi rồi thì em còn trở lại làm gì? Là tại tôi khờ nên mới yêu em trong mù quáng gần đây năm. Em thấy đó chưa đủ sao?

Hần tức giận, khi đến lúc mà hần tuyệt vọng nhất thì cô lại xuất hiện, để làm gì? Giết chết hần một lần nữa? Hay làm cho hần yêu cô trong mù quáng...một lần nữa?

- Em...xin...lỗi! - Giọng của Lan Phương nhẹ nhẹ, như mấy năm trước, cô chẳng thay đổi gì mấy. Những giọt nước mắt khẽ lăn xuống khuôn mặt của cô.

Ba chữ cô vừa thốt ra và những giọt nước mắt ấy đã làm cho hần dịu xuống. Hần vừa làm cho cô đau lòng sao?

- Anh xin lỗi! - Minh Vy nói.

* * *

Sau khi ăn xong, Đình Dương và Mai Anh cùng nhau đi dạo quanh công viên, từng làn gió nhẹ thổi làm mát dịu.

- Về nhà tôi phải tập thể dục gấp! - Mai Anh nói.

- Tại sao? - Anh hỏi, anh mắt của anh nhìn thẳng.

- Vì anh cho tôi ăn nhiều quá! Nhìn này, tôi đã lên rất nhiều kí đó! - Mai Anh vừa nói, chân vừa bước.

Bỗng, Đình Dương dừng lại. Ánh mắt của anh đang nhìn chăm chăm về phía bên kia đường. Mai Anh cũng khẽ nhìn theo.

Bên ấy là một cô gái, có khuôn mặt và hình dáng của người con gái...có tên là Trâm Anh, bên cạnh cô là Bảo Lâm, Bảo Lâm nói gì đó với cô rồi đi về phía bên phải. Cô đang chuẩn bị qua đường. Rồi cô gái ngước mặt lên, một chút biểu lộ ngạc nhiên đang hiện rõ trên khuôn mặt của cô. Trái tim của Đình Dương chợt động đập, khẽ nhói lại.

Người con gái ấy đang nhìn anh, rồi cô ấy nở một nụ cười mà anh ngày nào cũng muốn thấy. Cô đi qua nhanh mà không để ý gì đến xe cộ hai bên.

Rồi từ một phía xa, một chiếc xe lao đến với tốc độ ngoài sự cho phép. Chiếc xe lao vào cô như một con thỏ tìm thấy củ cà ở cự ly xa rất vậy.

Đôi chân của Đình Dương duy chuyển gấp tốc...

Trâm Anh thấy mình bị ai đó đẩy ra ngoài...

Mai Anh gọi tên anh trong vô thức...

Chiếc xe thẳng gấp

RẦM...

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Em...từ Bỏ!

Chương 40

Một tiếng "rầm" vang lên.

Đình Dương khẽ khụy xuống, máu từ từ thoát ra khỏi người của anh. Một cảm giác đau đớn kéo đến làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Trâm Anh bị đẩy ra ngoài nhưng cô vẫn ý thức được và đứng dậy, cô đi đến gần Đình Dương.

- Đình Dương! Anh đừng xảy ra chuyện gì! Xin anh...! - Cô nói gấp gáp, lệ từ hai khóe mắt của cô dâng trào.

- Trâm Anh...? Em... đã... đã... về rồi! - Đình Dương yếu ớt nói. Môi của anh nở một nụ cười đầy ảm áp.

- Em đã về rồi! - Trâm Anh nghẹn ngào. - Anh phải tỉnh dậy đó! Em có nhiều điều muốn kể cho anh...!

Cô vừa dứt lời thì xe cấp cứu cũng đã đến, Đình Dương lại một lần nữa phải vào viện...vì cô, Trâm Anh.

Phía bên kia đường, Mai Anh vẫn đứng đó, đôi chân của cô lại không thể duy chuyển trong giây phút gấp rút ấy. Cô chỉ biết đứng đó và đã quan sát tất cả, những sự việc vừa xảy ra. Trái tim đáng ghét của cô lại nhói lên làm cho cô cảm thấy khó thở đến ngộp thở. Cô nhẹ đặt bàn tay của mình lên nơi trái tim và xoa nhẹ.

Mọi chuyện...rồi cũng sẽ ổn thôi!

* * *

Lúc Mai Anh đến tới bệnh viện thì Bảo Lâm cũng đã đến vài giây sau đó. Bảo Lâm đi nhanh đến chỗ của Trâm Anh, anh xoay cô một vòng rồi hỏi dồn dập. - Em không bị sao chứ? Tại sao lại không cẩn thận mà跌 vào đây?

- Em không sao! Chỉ là bị thương nhẹ thôi! - Trâm Anh yếu ớt trả lời.

- Vậy còn...?

- Đình Dương đang ở trong đó! - Trâm Anh nhìn lên phía cửa một cánh cửa có tên là "phòng cấp cứu".

Bảo Lâm cảm thấy lo lắng hẳn, cậu bạn thân của anh đang ở trong đó, mà còn đã giúp...

Thời gian chờ đợi cứ như là thập kỷ, mỗi giây phút trôi qua dường như có thể giết chết người mà chẳng cần đến dao kéo. Bầu không khí trở nên yên lặng, chẳng ai nói với ai câu nào. Mọi người dường như đang theo đuổi những suy nghĩ của họ. Bầu không khí yên tĩnh hẳn...

Một khoảng thời gian khá lâu sau đó, các vị bác sĩ cũng đã trở ra và thông báo tình hình.

- Hiện tại thì mọi chuyện đã ổn rồi! Bệnh nhân đã được đưa đến phòng hồi sức, mọi người có thể đến đó! - Một vị bác sĩ nói, về một môi trên khuôn mặt của ông hiện rõ hẳn.

- Cảm ơn!

* * *

Trâm Anh ở đây đến sáng thì cũng được Bảo Lâm đưa về. Bây giờ chỉ còn Mai Anh ở lại cùng Đình Dương. Nhìn anh đang trong cơn hôn mê với khuôn mặt mệt mỏi mà sao cô thấy mình đau quá. Cô nhẹ nắm lấy bàn tay của anh, cái cảm giác ấm áp ấy chưa bao giờ là hết. Khuôn mặt của anh nhợt nhạt một màu xanh, đôi môi của anh khô khốc và bạc màu.

Mai Anh nhẹ lấy một miếng nước và chấm vào môi của anh. Từng động tác chăm sóc cho anh là từng lần nhói tim mà không có lấy một lý do. Bây giờ, nước mắt đang kim nén của cô đã thi nhau rơi xuống. Bàn tay của cô đang đặt trong tay của anh khẽ siết chặt. Cô quay sang hướng khác.

Cùng giây phút ấy, đôi mắt của Đình Dương khẽ mở. Mai Anh dùng tay còn lại lau nước mắt mà chẳng để ý.

Đình Dương yếu ớt chớp mắt, anh nhìn cô, nhẹ nhàng đến lạ. Bàn tay của cô sao mà lạnh quá? Dường như anh đang giữ ấm cho cô bởi vì tay của anh lúc nào cũng ấm cả.

Hai người chẳng ai nói gì, cứ thế mà giữ im lặng.

Cánh cửa phòng bệnh bất chợt mở, Mai Anh chợt giật mình và quay mình về hướng cánh cửa. Đó là bà Nghi, bà đi nhanh vào và đến hỏi cô tới tấp. - Đình Dương sao rồi con? Bác sĩ nói thế nào? Nó đã khỏe hẳn lên chút nào chưa?

- Mẹ... - Mai Anh lắp bắp, cô quên mất phải báo cho mẹ chồng rằng anh mới phải vào viện.

- Cái cậu này! Đã khỏe hơn chưa? - Bà Nghi đi tới hỏi thăm cậu con trai của mình.

Mai Anh chợt ngạc nhiên, Đình Dương đã tỉnh lại đâu mà...

Cô duy chuyển ánh nhìn sang anh, Đình Dương đã tỉnh lại từ bao giờ và đang nhìn cô.

- Ô anh tỉnh rồi à? - Mai Anh bối rối, bàn tay của cô vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của anh.

Đình Dương không trả lời cô, anh chỉ cụp nhẹ mí mắt thay cho câu trả lời. Bàn tay của anh rút ra khỏi tay cô để chống người ngồi dậy. Giây phút ấy, Mai Anh lại một lần nữa cảm thấy trái tim cô nhói lại.

- M...mẹ! - Đình Dương yếu ớt gọi.

- Con không sao chứ? - Bà Nghi đến gần và đỡ anh ngồi dậy.

Sức khỏe của Đình Dương bây giờ rất yếu, chân phải của anh bị chấn thương nặng nên anh không thể cử động nhiều và cần phải có thời gian để có thể hồi phục.

Mai Anh chợt thấy mình sao mà thừa thãi quá, cô khẽ nói - Con xin phép ra ngoài mua chút cháo ạ!

- Thôi không cần đâu con đâu, mẹ có đem theo kia. - Bà Nghi xua tay, bà nói rồi chỉ tay về hướng chiếc ghế. - Con lấy ra đi! Đình Dương ăn liền cho nóng!

Mai Anh lấy ra một cái tô giữ nhiệt và giữ kín. Cô nhẹ mở ra, một mùi cháo thơm ngát làm cho bụng của cô sôi lên. Nhưng đó không phải là của cô, mà là của Đình Dương.

Cô đút anh từng muỗng, từng muỗng như những lần trước cô đã làm. Đình Dương chỉ đón những muỗng cô đút mà không nói gì vì anh còn không đủ sức để nói chuyện.

Cả buổi chiều hôm ấy, anh chỉ ngủ và chẳng nói với cô dù chỉ một câu. Mới ngày trước, anh vẫn còn nấu đồ ăn và trò chuyện với cô rất vui vẻ, mà sao

bây giờ anh lại trở về cái dáng vẻ của ba năm trước rồi. Là vì sự trở lại của người cô ấy chẳng?

* * *

Sáng hôm sau, cô vào bệnh viện sau khi cô nấu một chút cháo cho Đình Dương. Thế nhưng, khi chưa bước vào đến cửa thì cô đã thấy Đình Dương đang cười nói vui vẻ cùng Trâm Anh, người con gái mà anh đã yêu.

Trong giây phút ấy, cô cảm thấy trái tim của mình như vỡ vụn. Toàn thân của cô run lên kim nén sự đau đớn và cô đang cố ngăn mình để không phải phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào mà Đình Dương sẽ không bao giờ hiểu được cái cảm giác đó của cô là như thế nào. Cô chạy đi nơi khác, một nơi mà cô có thể ở một mình.

Đã ba năm rồi, mọi cố gắng của cô trong ba năm thật ra chẳng là gì cả. Ba năm của cô dành hết cho anh mà vẫn không thể thay đổi gì. Người anh yêu là cô ấy, mãi mãi sẽ vẫn là cô ấy... Mọi thứ về cô ấy đều có thể làm cho anh vui vẻ. Thế thì, cô còn ở lại để làm gì? Đã ba năm rồi, không quá dài cũng chẳng được gọi là ngắn, cô đã ôm cái tình yêu này mãi mà chẳng chịu buông. Có lẽ cũng đã đến lúc rồi! Bản hợp đồng đã hết rồi, mọi chuyện cũng nên phải kết thúc rồi...

Mai Anh nhẹ bước vào phòng hồi sức của anh, cô nhìn anh mà lòng nghèn nghẹn. Cô ấy và anh, tình yêu của anh dành cho cô ấy sao mà lớn quá? Lớn đến nỗi có thể đánh bay đi sự cố gắng của cô. Ba năm...chẳng có gì thay đổi.

Cánh cửa khẽ mở, bà Nghi và bà Phuong, mẹ của cô, đi vào.

- Sao con còn chưa về nhà chuẩn bị ngày mai còn đi làm? - Bà Nghi khẽ hỏi.

- Con về nhà chuẩn bị nghỉ ngơi rồi còn đi làm. Nơi đây để hai bà già này lo được rồi! - Bà Phuong nói.

Mai Anh khẽ nhắm mắt lại, cô thở một hơi sâu rồi cô đi đến gần hai vị phụ huynh, về một có về hỏi lỗi.

- Ba...bác Nghi! - Cô khẽ lên tiếng, giọng nói trở nên yếu hèn.

Bà Nghi ngạc nhiên, dường như bà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Con đang giỡn bậy bạ cái gì đó Mai Anh? - Bà Phuong chột tức giận.

Mai Anh không trả lời câu hỏi của mẹ, cô nói tiếp. - Con xin lỗi mẹ! Con xin lỗi bác Nghi!

Giọng của cô nghẹn ngào, một giọt nước mắt đã rơi xuống khuôn mặt của cô.

- Con đã làm sai cái gì mà xin lỗi cả Mai Anh? - Bà Nghi nói, dù có phần ngạc nhiên nhưng bà vẫn dịu dàng.

- Dạ...Tụi con...Con và Đình Dương...là...chỉ là... già thôi ạ! - Mai Anh thú nhận trong sự sợ hãi, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này đây, đối diện với sự thật và hai vị phụ huynh.

- Mai Anh...con...! - Bà Phuong nghẹn giọng, bà như không tin vào những gì mình vừa nghe.

- Mai Anh! Con nói đi, mọi chuyện là như thế nào? - Bà Nghi hỏi.

- Dạ, con...- Mai Anh không thể hoàn thành lời nói vì cô đang rất sợ hãi và lo lắng. Cô lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp. - Dạ, tụi con làm một bản hợp đồng ạ! Con sẽ phải giúp cho công ty phát triển hơn và...và nếu Đình Dương có vợ rồi thì các cô đồng có niềm tin tưởng nhiều hơn...Con...

- Con không có lợi ích gì? - Bà Nghi nhú mày hỏi.

- Con...- Mai Anh ngập ngừng.

- Là do Đình Dương ép buộc con? - Bà Nghi tra hỏi.

- Dạ không ạ! - Mai Anh trả lời ngay một cách chắc chắn. - Là do con đề nghị trước...!

- Vậy là con có tình cảm với Đình Dương?

Đầu của Mai Anh đã cúi xuống, nay cô lại không dám ngước lên.

- Mẹ hỏi con một câu! Con có thực sự muốn từ bỏ? - Bà Nghi nhìn cô, bà muốn một câu trả lời từ cô.

Mai Anh không trả lời, cô chỉ gật nhẹ đầu. Cô nào đâu muốn từ bỏ, chỉ là cô đã quá mệt mỏi thôi! Cô mệt mỏi vì phải đợi chờ. Cô mệt mỏi vì con tim cứ mãi đau nhói, cô mệt mỏi...vì cô yêu anh! Thế nên, cô mới từ bỏ! Cô thấy, nếu cô yêu thương bản thân của mình nhiều hơn thì chắc có lẽ sẽ dễ dàng hơn của việc cô dành trọn tình cảm của mình cho anh... Là cô...muốn buông tay...

- Bây giờ con quyết định sẽ làm gì? - Bà Phuong lên tiếng, chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng một phần là lỗi của bà. Bà không nên ép buộc cô phải làm

việc này, việc nợ để rồi hôm nay lại nhìn thấy con gái của mình như thế này.

- Con...sẽ trở về Mỹ ạ! - Mai Anh thành thật, nỗi sợ hãi trong cô vẫn chưa nguôi.

Bầu không khí trở nên yên lặng, một lúc sau, bà Nghi lên tiếng.

- Mẹ cũng đã coi con như con ruột trong nhà rồi. Cứ gọi bác là mẹ! - Bà Nghi nói, giọng bà buồn buồn. - Khi nào rảnh thì đến thăm mẹ, mẹ luôn chào đón!

Mai Anh chợt òa khóc, cô ôm chầm lấy bà Nghi.

- Con cảm ơn...mẹ!

- Vậy về thôi! Mẹ giúp con dọn đồ.

Một lúc sau khi Mai Anh và bà Phương ra khỏi, Đình Dương mới nhẹ mở mắt và quay lại nhìn. Toàn bộ cuộc trò chuyện đã được anh nghe tất, thế mà không hiểu sao anh lại không có phản ứng gì cả.

- Mẹ...con xin lỗi! - Đình Dương khẽ nói, anh cảm thấy đau lòng đến lạ.

- Mẹ không trách con. - Bà Nghi thở dài. - Mẹ chỉ tội cho con bé! Hi sinh tận cả ba năm, tuổi thanh xuân của một đứa con gái vốn dĩ à rất ngắn! Vậy mà...

Đình Dương khẽ thở nhẹ, có lẽ đã đến lúc anh nên bắt đầu giải quyết mọi chuyện rồi.

The Blue Heart

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Em Không Về!

Chương 41

Việc giải thích mọi chuyện cho các bậc phụ huynh đã khó rồi, nay Mai Anh lại còn phải giải thích với anh, Đình Dương nữa. Cô nhẹ mở cửa phòng bệnh của anh sau khi đã cùng mẹ của cô chuẩn bị hành lý và dọn dẹp đồ đạc. Vì cô đã quyết định từ bỏ, thế nên việc cô trở lại Mỹ một cách đột ngột như vậy thì không cần phải có lý do để giải thích.

Mai Anh bước vào, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Đình Dương ở trong, anh đang nhìn ra phía hướng cửa sổ, khuôn mặt của anh có vẻ bình thản đến lạ.

- Đình Dương, tôi...! - Mai Anh ngập ngừng.

- Em đã chắc chắn là muốn sang Mỹ? - Đình Dương hỏi, cách xưng hô của anh cũng thay đổi.

Mai Anh không trả lời, cô chỉ khẽ gật đầu. Có lẽ mẹ nuôi của cô đã kể lại tất cả cho anh rồi. Cô chỉ hy vọng rằng bà không tức giận mà hiểu cho anh nhiều hơn.

- Khi nào em đi? - Đình Dương hỏi.

- H... hai tuần nữa tôi sẽ đi! - Mai Anh trả lời, khuôn mặt của cô chẳng dám nhìn vào anh.

- Được rồi! - Đình Dương nói rồi mỉm cười.

* * *

Thế rồi, hai tuần trôi qua một cách lặng lẽ mà không có nhiều chuyện xảy ra. Bởi vì, việc gì muốn xảy ra thì cũng đã xảy ra hết rồi. Ngày Mai Anh lên máy bay, chỉ có mỗi Đình Dương đưa cô đến tận sân bay.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean màu kem, một tay của anh bỏ vào túi quần và tay còn lại anh kéo chiếc vali cho cô. Trông anh bây giờ chỉ có thể diễn tả bằng một từ thôi, chuẩn. Chân anh cũng đã hồi phục nên việc đi lại của anh cũng đã trở lại bình thường.

Mai Anh bên cạnh của anh đang mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, nhưng khuôn mặt của cô cứ nhìn xuống đất mà chẳng dám nhìn lên lấy một cái, mọi người nhìn vào sẽ ngỡ rằng Đình Dương đang bắt cô phải đi một nơi nào đó mà cô lại không muốn đi, thế nhưng dường như cô đang phạm phải một lỗi gì đó rất lớn nên cô bắt buộc phải đi theo với một khuôn mặt vô cùng tội lỗi.

Khi đến đứng cổng vào thì Đình Dương ngừng lại, anh nói. - Sắp đến giờ rồi!

Không hiểu vì lý do gì, ngay giờ phút này đây Mai Anh lại muốn Đình Dương giữ cô lại mặc dù cô nói với bản thân mình rằng cô sẽ từ bỏ. Đến lúc này rồi cô vẫn còn ôm hy vọng, cô đứng là thật ngốc.

- Vậy...tôi vào trong đây! - Mai Anh giờ này mới ngược mặt lên nhìn Đình Dương, ánh mắt của cô có vẻ gì đó kiên quyết.

- Ừm - Đình Dương nói. - Nhớ cẩn thận.

Mai Anh gật đầu rồi bước đi vào trong. Cô khẽ dừng bước hít một hơi thật sâu. Cô sẽ phải từ bỏ rồi! Đúng, đó là cách tốt nhất! Những gì không thuộc về mình thì mãi mãi sẽ không thuộc về mình. Cô biết rõ điều đó nên cô mới buông tay. Buông tay không phải là kết thúc mà là bắt đầu của một sự việc khác. Cô tin rằng, rồi mai đây sẽ có một người yêu thương cô, chỉ là người đó chưa đến thôi! Cô đành chờ đợi vậy!

Đình Dương nhìn cô, anh nghĩ gì đó rồi khẽ mỉm cười. Khi bóng dáng của cô khuất đi rồi thì anh mới trở về công ty.

* * *

Lan Phương đã trở về, thế nên cô thường xuyên đến thăm Minh Vỹ nhiều hơn. Cô biết được rằng, hần đã yêu cô như sinh mệnh, và cô cũng nhận ra rằng, trong tim của cô vốn dĩ có rất nhiều phần cho hần. Nói cách khác, cô đã nhận ra một điều, cô đã yêu hần!

Cô biết hần là một người tốt, chỉ vì cô mà hần lại trở nên thế này. Vì thế nên cô sẽ chờ đợi, hần đã chờ đợi cô gần ấy năm, thế nên việc chờ hần bốn năm nữa đối với cô là không thành vấn đề.

- Anh muốn ăn gì không? - Lan Phương hỏi. - Lần sau em sẽ mang vào.

- Không cần đâu! - Minh Vỹ xua tay. - Em không cần phải đến đây nữa.

Nụ cười trên khuôn mặt của cô chợt lặng xuống. Cô không biết phải nói thế nào nữa. Cô chưa mở miệng thì Minh Vỹ lên tiếng.

- Tôi không còn xứng cho em nữa rồi! - Hần ngừng một lát rồi tiếp tục. - Còn nếu em thấy có lỗi thì em ngừng lại đi! Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trách em.

Giọng của hần sao mà lạnh lùng quá, cứ như hần đang muốn đẩy cô ra khỏi hần càng xa càng tốt vậy.

- Minh Vỹ! Em...yêu anh! - Lan Phương nở một nụ cười khác trên khuôn mặt tuyệt đẹp.

Nhịp tim của hần bỗng ngưng đập một cách loạn xạ. Thế nhưng, hần nhìn cô với một ánh mắt kiên quyết rồi nói. - Tôi...không xứng! Em về đi!

Nói rồi, hần bước ra ngoài và trở lại nhà giam. Lòng hần đau như cắt, mặc dù hần có yêu cô nhiều đấy! Thế nhưng hần làm sao có thể xứng được với cô khi đang mang tiếng là một thằng hư hỏng, một đứa đang ở trong tù và không biết ngày ra chứ.

Hần chợt mỉm cười một cách chua chát mà chẳng ai có thể nhìn thấy, ngày ấy hần đã làm những chuyện tàn ác, ngu ngốc gì thì giờ đây hần không thể tưởng tượng được rằng hần đã làm tất cả điều đó.

* * *

Công việc của Đình Dương dường như là chồng chất. Thế nhưng, anh đang cố giải quyết chúng một gọn gàng và đồng thời, anh cũng đang âm thầm chuẩn bị một việc gì đó, có kế hoạch.

Ngày ngày, anh đến công ty vào mỗi buổi sáng và trở về nhà mỗi buổi chiều. Cái cảm giác trống rỗng khi không một ai ở nhà cùng anh làm cho anh cảm thấy khó chịu. Hằng ngày, không ai mang vào một ly cà phê với hương vị đặc biệt làm cho anh thấy nhớ. Là anh đang nhớ một ai đó chăng?

Lúc anh ra ngoài để rót một ly cà phê thì hai cô nhân viên đi tới.

- Giám đốc! Để em làm một ly rồi mang lên cho anh nhé? - Một cô nói rồi nhìn anh với một ánh mắt đưa tình.

Đình Dương ngược mặt lên, anh xua tay rồi nói. - Không cần đâu!

- Giám đốc! Hay là tối nay tại em mời anh đi ăn, em biết một nhà hàng rất đẹp và nổi tiếng? - Cô còn lại đề nghị.

Đình Dương khẽ lấy ly và rót cà phê vào, anh trả lời. - E rằng, vợ tôi sẽ không thích điều đó!

- Giám đốc! Không phải giữa anh và cô ấy chỉ là...? - Cô nhân viên hỏi, dường như cô đã chắc chắn về câu trả lời.

- Đúng đấy ạ! - Cô nhân viên khác lên tiếng đồng tình.

Đôi mắt của Đinh Dương khẽ nhúu lại, anh trả lời với giọng nói đều đều. - Các cô không thấy đó là điều nhảm nhí khi dành sự quan tâm đến những chuyện vô bổ sao?

- Vậy là đúng rồi, thế là tụi em vẫn còn cơ hội! - Một cô nhân viên mỉm cười nói, không biết là cô ấy ngốc nghếch hay là giả vờ ngốc nghếch nữa.

Đinh Dương nhẹ lắc đầu một cái rồi nói. - Các cô nghe sai rồi, vợ tôi chỉ là đang đi du lịch một thời gian thôi!

Nói rồi anh đi vào phòng làm việc của mình, hít một hơi nhẹ rồi anh tiếp tục công việc đang dở.

* * *

Bảo Lâm khẽ quỳ xuống trước mặt của Trâm Anh, anh khẽ nói. - Tôi đã chờ em gần ấy năm! Giờ em không còn quyền từ chối nữa rồi!

Anh là thế, vẫn kiêu ngạo như ngày nào. Đôi tay ấm áp của anh nhẹ nhàng đeo vào ngón tay của cô mặc cho câu trả lời của cô vẫn chưa nói.

- Này nhé tên tóc vàng. - Trâm Anh nổi giận. - Nếu em nói em không đồng ý gả cho anh thì sao?

Bảo Lâm không vội trả lời.

Cùng lúc đó, Seth, con nuôi của cô và cũng là con của Jack, cậu nhóc chợt bước ra rồi nói. - Tuổi của mẹ đã cao rồi, nếu không gả cho chú Lâm thì...e là mẹ sẽ sống như vậy đến già!

Cậu nói một câu như rằng đang phán lên cô một kết luận gì đó.

- Cũng đúng! - Bảo Lâm gật đầu đồng tình.

- Hai người giỏi lắm!

* * *

Thời gian lại trôi qua một cách nhanh chóng, mới đó mà đã là một tháng kể từ ngày Mai Anh sang Mỹ.

Đinh Dương đang làm việc thì anh thư ký mới lên tiếng. - Thưa giám đốc, hoàn thành hết hôm nay là anh đã hoàn thành tất cả công việc cho ba tuần tới rồi ạ!

Anh ngả lưng xuống chiếc ghế rồi khẽ mỉm cười. - Cậu chuẩn bị điều tôi dặn chưa?

- Tôi đã làm rồi ạ!

- Được rồi! Cậu có thể làm việc của cậu!

Đinh Dương nói.

Cái ngày mà anh chờ đợi bấy lâu nay cũng đã đến. Chẳng ai biết được, rằng Đinh Dương đã làm trước công việc cho một tháng để làm gì? Chỉ biết được rằng, ngay hôm sau đó, anh đã lên một chuyến bay đến một nơi nào đó...

* * *

Những làn gió lạnh lạnh làm cho Mai Anh khẽ rung rung. Hôm nay là Valentine's day, cô đi dạo ngoài phố mà sao thấy buồn quá. Mọi người dường như đều xa lạ đối với cô, chắc có lẽ cô đang nhớ nhưng một hình bóng nào đó nên mọi thứ đối với cô đều xa lạ.

Bốn năm trước, cô đi dạo trên con phố này, cô đã cảm nhận được cái cảm giác nhớ nhà. Bây giờ, đôi chân của cô bước nhẹ trên con phố này, cô lại cảm thấy...nhớ người. Ai chẳng?

Mai Anh rất thích ăn chocolate, thế nên hôm nay cô mới quyết định ra ngoài phố mà không lái xe vì nơi cô ở cách siêu thị một khoảng không xa lắm.

Sau khi chọn được chocolate mà cô thích và tính tiền rồi thì cô bước trở về. Ngoài trời bây giờ vẫn còn rất lạnh, cô đã mặc rất nhiều áo quần, thế nhưng cô cũng chẳng thấy ấm áp hơn được.

Ánh mắt của cô bất chợt nhìn lên...

Người đó là...? Cô thấy tim của mình đập mạnh hơn, nó chợt thắc lại làm cô khẽ đau. Có lẽ là cô đã nhầm người rồi! Cũng có thể là lạnh quá nên cô bị hoa mắt luôn rồi! Mai Anh khẽ hít thở một cái, rồi tiếp tục bước.

Bỗng, một bàn tay của ai đó kéo cô vào lòng, rồi ôm cô thật chặt. Có phải...lạnh quá...nên cô thành ảo tưởng rồi sao?

Được một lúc thì người đó lên tiếng. - Bà xã! Về nhà, tôi nấu cơm cho em!

Giọng nói này chẳng phải là của Đinh Dương hay sao? Một giọt nước mắt của cô khẽ rơi xuống khuôn mặt. Thực ra thì cô rất nhớ anh! Cô cũng rất nhớ những món ăn anh nấu...

Vì sao chứ? Cô đã quyết định từ bỏ rồi! Vì sao vòng tay của anh lại ấm áp đến thế? Vì sao trái tim của cô lại lay động? Vì sao cô lại yêu anh nhiều đến thế? Vì sao anh lại sang đây và muốn cô trở về?

Trái tim của cô đã đau rất nhiều rồi, cô không muốn mình sẽ phải đau thêm nhiều lần nữa... Dù cô muốn trở về đây, thế nhưng...

- Em...không về! - Mai Anh nói.

Đinh Dương chợt ngạc nhiên. Chỉ mới một tháng, cô đã quên anh thật rồi sao...? Tình yêu của cô ba năm dành cho anh, cũng đã không còn nữa hay sao?...Có phải anh đã làm một việc gì đó...sai sao?

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: All In Love

Chương 42

Đinh Dương không nói gì, anh chỉ đứng chôn chân một chỗ, tay vẫn còn đang ôm chặt lấy Mai Anh.

Thấy thế nên Mai Anh lên tiếng. - Tôi phải về nhà rồi! Ngoài này lạnh lắm!

Đến giờ thì Đinh Dương mới buông cô ra. Mai Anh khẽ mỉm cười rồi bước đi nhẹ nhàng. Cô chỉ nghĩ đơn thuần là Đinh Dương đang có việc cần giải quyết ở đây vì công việc, cô không nghĩ rằng anh sang đây...để tìm cô.

Đinh Dương vội bước cùng cô, anh vẫn im lặng mà chẳng nói gì.

- Anh ngủ lại ở khách sạn à? - Mai Anh hỏi.

Đinh Dương nhẹ lắc đầu, anh nói. - Không phải!

- Vậy anh ngủ lại ở đâu?

- Nhà! - Đinh Dương trả lời cô một cách ngắn gọn mà đầy ý khó hiểu.

- Ồ! - Mai Anh chẳng hỏi gì thêm, cô yên lặng và tiếp tục bước trên con đường về nhà. Dù cô đã quyết định quên anh, thế nhưng cô cũng vẫn có thể xem anh là bạn. Hôm nay tình cờ gặp lại, thế nên họ nói chuyện xã giao với nhau là chuyện bình thường.

Nhưng một điều thật lạ, tại sao Đinh Dương cứ đi theo cô mãi thế? Nhà của anh ở cạnh nhà của cô sao? Tại sao cô lại không biết?

Mãi một lúc đến nhà của cô thì Mai Anh dừng lại, cô khẽ mỉm cười rồi nói. - Đến nhà của tôi rồi!

Đinh Dương gật nhẹ đầu. Đôi chân của anh duy chuyển như rằng anh chuẩn bị bước vào nhà. Anh bước đến phía cánh cửa, một tay của anh cho vào túi quần tìm kiếm một thứ gì đó rồi anh lấy ra một chiếc chìa khóa. Anh nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, rồi đi vào trong dưới ánh mắt kinh ngạc của Mai Anh.

Đợi một lúc mà cô vẫn chưa vào, Đinh Dương lười biếng đưa mình ra ngoài cánh cửa và nói. - Em không định vào à? Ngoài trời lạnh như thế sẽ bị đóng băng đấy!

Đến giờ thì cô mới định lại tình hình, cô bước vào nhà rồi nhìn anh, rồi lại nhìn xuống cái vali to bên cạnh.

- Tại...tại sao anh lại có chìa khóa? Rồi đóng hành lý này là sao? - Mai Anh hỏi, từng câu hỏi của cô ngày một tăng và cô cần một lời giải đáp.

Đinh Dương khẽ mỉm cười. - Mẹ vợ đã đưa cho tôi chìa khóa nhà.

- Mẹ vợ của anh...là ai? - Mai Anh ngu ngơ hỏi, cô và anh đã không còn là gì của nhau nữa rồi. Anh nói mẹ vợ...là mẹ của cô gái có tên là Trâm Anh sao?

- Là... - Đình Dương phút chốc không biết phải trả lời như thế nào. - Trên đời tôi chỉ có một mẹ vợ, em đoán xem?

Anh nói như vậy...có phải là anh đang muốn làm cho cô tổn thương phải không? Anh và cô gái ấy kết hôn và mẹ của cô ấy là người mẹ vợ duy nhất của anh thì anh cũng đâu cần phải nói với cô chứ!

Mai Anh thấy trái tim của mình thối lại, hóa ra một tháng ấy cũng chẳng làm cho cô quên được anh.

Một vài giọt nước mắt khế lăn xuống trên khuôn mặt xinh đẹp, rơi xuống cho những nỗi nhớ nhung da diết, cho sự đau đớn của một tình yêu vô vọng. - Mẹ vợ của anh thì kệ anh chứ! Tôi không cần biết đó là ai! Không liên quan đến tôi!

Đình Dương băng khuỷu khi thấy những giọt nước mắt của cô lăn trào. Anh nhẹ đưa tay của mình lau đi những giọt nước mắt ấy trên khóe mắt của cô.

- Tôi xin lỗi! - Anh nói, giọng nói của anh ấm áp đến ngọt ngào. Điều ấy càng làm cho Mai Anh khóc nhiều hơn. - Mẹ vợ của tôi chẳng phải là mẹ của em sao? Thế mà cũng..

- Anh...vừa nói gì? - Mai Anh mở to mắt nhìn anh như sinh vật lạ. - Anh nói lại xem!

- Em đi du lịch một tháng rồi, vẫn chưa đủ sao? - Đình Dương nhìn cô rồi hỏi. - Được rồi! Nếu em cảm thấy chưa đủ thì...Bà xã, tôi đi cùng em!

- Tôi không muốn... - Mai Anh phản cự.

- Được rồi! Nếu em không muốn, vậy thì trở lại Việt Nam thôi! Mẹ vợ của tôi và mẹ chồng của em đang chuẩn bị đám cưới ở đây! Khách sạn cũng đã đặt rồi, khách cũng đã mời đầy đủ rồi! Thế thì, em gả cho tôi đi! - Đình Dương nói, từng lời của anh phát ra nhẹ nhàng nhưng cái ý nghĩa của nó sao lại bá đạo đến thế?

- Anh nói cái gì? - Mai Anh hỏi, hôm nay cô đã bị shock toàn tập bởi sự xuất hiện của Đình Dương. Nay lại còn bị những lời nói của anh làm cho cô cảm thấy shock thật sự.

- Gả cho tôi...!

- Tôi không muốn trở về đó nữa! Tôi không muốn sống trong một cuộc hôn nhân mà không có tình yêu! - Mai Anh khẳng định.

- Ai nói với em là cuộc hôn nhân này không có tình yêu? - Đình Dương nhiu mày.

- Tôi...

- Nếu tôi không yêu em thì việc gì tôi phải nấu cơm cho em ăn mỗi ngày? Nếu tôi không yêu em thì việc chi tôi lại phải đến tận đây để tìm em? Nếu tôi không yêu em thì tôi sẽ không phải nhớ đến em ngày ngày như vậy. Tóm lại là tôi yêu em! - Đình Dương nhìn vào cô, anh nói chân thật.

Chưa bao giờ anh nói chuyện với cô một cách chân thật và ngọt ngào đến thế...

* * *

Hai tuần trước, Trâm Anh và Bảo Lâm đã kết hôn nên họ đã đến Hawaii để hưởng tuần trăng mật.

Trên bãi biển Hawaii, bàn tay của Trâm Anh đan chặt vào bàn tay ấm áp của Bảo Lâm. Bảo Lâm anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng còn Trâm Anh thì mặc một chiếc váy trắng. Hai người cùng nhau đi dạo trên bãi biển Hawaii một cách thân mật chứa đầy tình cảm.

Vừa đi, cô vừa kể cho anh nghe về những gì cô đã làm tại Mỹ. Còn anh thì chăm chú nghe cô kể, đôi lúc lại mỉm cười nhưng đôi lúc lại nhiu mày.

Họ trông rất xứng đôi, vì họ...sinh ra đã dành cho nhau rồi. Dù Bảo Lâm không còn kí ức của quá khứ đi nữa, mặc dù tính cách của anh như là một người hoàn toàn khác đi nữa, thì cô cũng chỉ yêu mỗi mình anh thôi.

Dưới ánh hoàn hôn, Bảo Lâm kéo cô vào lòng và thì thầm.

- Tôi yêu em! Đồ rắc rối!

- Em cũng yêu anh! Tóc vàng!

* * *

Minh Vỹ đã bảo Lan Phương đừng đến nữa, thế mà hôm nay cô lại đến thăm hấn. Điều đó làm cho hấn bức tức nhưng lại thấy vui vui. Khi nghe tin cô đến, hấn đi theo vị cảnh sát mà không từ chối gặp mặt.

- Minh Vỹ! Anh đưa tay của anh cho em! - Lan Phương mỉm cười rồi nói.

Hắn không trả lời, hắn đang cố tỏ ra lạnh lùng để cho cô từ bỏ những việc mình làm và tránh xa hắn ra. Bởi vì hắn của bây giờ không còn xứng để được cô yêu thương nữa rồi.

Hắn đưa cho cô bàn tay của hắn.

Lan Phương lấy ra một chiếc nhẫn rồi đeo vào tay của hắn.

- Lần trước em nói rằng em yêu anh! Nhưng dường như anh không tin thế nên cái này có thể chắc chắn rồi chứ? - Lan Phương dơ bàn tay đã đeo chiếc nhẫn giống hệt từ khi nào, cô khẽ hỏi, tính tình của cô vẫn nghịch ngợm như ngày nào.

- Em không sợ bị người khác bàn tán? - Minh Vy hỏi.

Cô lắc đầu. - Em không sợ!

- Ngày trước anh đã bảo vệ em khỏi mấy tên lưu manh đấy! Có anh bảo vệ rồi thì em sẽ không sợ!

Tình yêu là thế, nó sẽ bền lâu khi ta đặt niềm tin và sự thấu hiểu lên nó!

* * *

Thế là Mai Anh bị Đình Dương tìm mọi cách để kéo cô trở về Việt Nam. Và giờ đây, cô đang ngồi ở phòng cô dâu và chờ đến giờ để làm lễ. Cô không ngờ Đình Dương lại thông đồng với mẹ chồng và mẹ của cô một cách trắng trợn đến thế.

Cô vừa về nước thì hôn lễ cưới của họ liền được tổ chức mà cô vẫn chưa có thể ý kiến gì thì mọi chuyện cũng như gạo đã nấu thành cơm rồi!

Mai Anh khẽ nhìn xung quanh, khi nãy đi gấp quá nên cô quên mất hoa cầm tay ở trong xe rồi. Cô vội vàng lấy chiếc áo khoác rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Đình Dương bước vào, anh thấy cô đang có ý định rời đi thì anh lại liên tưởng đến những việc...

- Em đi đâu thế? - Đình Dương tức giận nắm chặt lấy tay của cô. - Giờ phút này rồi mà em còn định trốn?

Mai Anh hỏi ngạc nhiên nhưng dường như cô đã biết được Đình Dương đang nghĩ gì. Cô khẽ mỉm cười, cô có nên trêu anh một chút không nhỉ?

- Đúng! Em định bỏ trốn!

Khuôn mặt của anh đỏ bừng lên vì tức giận. Anh nhìn cô, một ánh mắt kỳ lạ. Điều đó làm cho cô ửng đỏ, cô khẽ cup mí mắt xuống và nói. - Em chỉ định ra ngoài xe lấy hoa cầm tay thôi!

- Vậy là em không phải định bỏ trốn? - Anh hỏi, anh muốn một lời khẳng định từ cô.

- Đình Dương! - Mai Anh nhìn anh, đôi mắt của cô chẳng có biểu lộ gì là của sự đùa giỡn cả.

Anh nhẹ nhàng lỏng bàn tay đang nắm chặt tay của cô ra rồi anh ôm cô vào lòng.

- Mai Anh! Tôi yêu em! - Anh thì thầm.

- Em biết!

Đình Dương ôm cô một lát rồi anh buông cô ra và nói.

- Được rồi! Được rồi! Vợ ngồi ở đây đi! Ông xã tương lai của em sẽ đi lấy giúp! - Đình Dương nói rồi cầm lấy chiếc chìa khóa trên tay của cô rồi đi ra ngoài.

Cô nhìn theo anh rồi khẽ mỉm cười, sự lo lắng trên khuôn mặt của anh lúc nãy... là thật sao?

Anh bước đi một đoạn thì mới thờ phờ nhẹ nhõm. Anh cứ tưởng rằng cô không đồng ý gả cho anh nên cô có ý định bỏ trốn cơ chứ!

Đình Dương khẽ mỉm cười. Anh cần cô! Anh thực sự không muốn mất cô! Và anh cũng không có ý định sẽ để cô một mình đau, một mình buồn nữa. Vì anh yêu cô! Rất rất yêu cô!

All in love

__End__

The Blue Heart

United State

February 10th, 2016

Tác phẩm mới:

Một tác phẩm về tình yêu ở tuổi học trò, ngọt ngào về tình bạn, tha thiết về tình yêu.

Cô là chị Hai của trường, tính tình của cô rất ư là ngốc. Cô không bao giờ làm tổn hại đến ai cả, trừ khi người đó có ý đồ giờ trò tán tỉnh anh, nhân vật nam chính. Cô suốt ngày cứ lấy cái hôn ước ra để trói buộc anh, anh lạnh lùng chẳng để ý đến cô dù chỉ là một chút. Cô vì anh mà đã bị thương rất nhiều lần, cô không có ý gì xấu, chỉ là cô muốn anh để ý đến cô và yêu thương cô như những cặp đôi khác. Đến khi, cô thấy mình thực sự rất ngốc, đến khi cô thấy mình đã trưởng thành hơn thì cô lại quyết định từ bỏ anh. Cô quyết định đi tìm một tình yêu khác. Thế nhưng, đến lúc ấy thì anh lại lấy cái hôn ước ra để trói buộc cô. Anh tìm mọi cách để phá những cuộc hẹn hò của cô và bạn trai. Giữ lại được cô có thể là một chuyện dễ dàng, thế nhưng làm cho cô yêu anh một lần nữa thì có lẽ sẽ rất khó...

Tạm thời thì nội dung truyện là thế! Mình không biết khi nào sẽ bắt đầu viết tác phẩm mới và nghĩ về các chi tiết cụ thể.

Mình chưa nghĩ ra một cái tên cho truyện, thế nên các độc giả chọn giúp một mình một cái tên nhé!

Hãy bấm nút "like" cho trang The Blue Heart để cập nhật những mẫu truyện ngắn hay tác phẩm mới một cách nhanh nhất các bạn nhé!

<https://www.facebook.com/The-Blue-Heart-1561202107487782/?ref=bookmarks>

_ The Blue Heart _

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Đau... Vì Tôi U?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.